

ЛУСИ ГОРДЪН НЕЖНОСТ И ЯРОСТ

Част 0 от „Мъж на месеца“

Превод от английски: Вихра Ганчева, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Телефонът върху бюрото на Люк Хармън иззвъння.

— Тя е — съобщи секретарката.

Люк не попита кой по-точно. Очакваше Ив Драмънд да се обади.

— Какво ѝ казахте? — Въпросът бе рязък и лаконичен.

— Че ще говорите с нея. Бяхте поръчал да ви свържа веднага щом се обади, независимо дали сте свободен.

— Предайте ѝ, че ще ѝ се обадя малко по-късно, да изчака — отсече властно той и нервно затвори.

Трябваха му няколко мига, за да дойде на себе си. Десет години бе чакал това обаждане, а сега, когато то бе факт, сърцето му биеше лудо, а устата му бе пресъхнала.

Луксозният офис сякаш изведнъж се смали и стана мрачен, стените застрашително се надвесиха над него. От тук Люк Хармън управляваше своята финансова империя, по това бюро удряше с юмрук. В този кабинет идваха хора да го молят да сключва сделки с тях, а той ги приемаше или ги отпращаше според настроението си. От този стол диктуваше условията си и унищожаваше противниците си. А сега трепереше, защото Ив Драмънд се бе обадила.

Ръката му инстинктивно опира белега, който разсичаше челото му и се изгубваше в лявата вежда.

Иначе лицето му би изглеждало дори красиво. Ръцете му бяха големи и силни, раменете — широки. Хората можеха да го вземат за груб, но черните му очи излъчваха интелигентност и завладяваща чувствителност. Върху това мъжествено лице се бе запечатала борбата на една деликатна натура с жестоката действителност.

Люк рядко поглеждаше лицето си. В дома му почти нямаше огледала. Един-единствен път се вгледа в образа си — тогава все още се питаше дали Ив Драмънд би могла да се влюби в него. Е, бе намерил отговора.

Той отново докосна белега.

Все пак няколко минути му бяха достатъчни да възвърне самообладанието си и да се подготви за разговора с нея.

— Благодаря ви, че се обадихте така бързо, господин Хармън.

Гласът ѝ беше леко дрезгав и колеблив, точно какъвто го помнеше. Люк стисна слушалката. Леденият глас обаче не издаде и частица от вълнението му.

— Очаквах да ме потърсите, госпожице Драмънд. Предполагам, желаете да обсъдим състоянието на компанията, която наследихте от дядо си.

— Да, новината, че притежавате контролния пакет акции ни свари съвсем неподгответни.

— Под „ние“ имате предвид себе си и вашия втори братовчед Пери Драмънд, нали?

Тя замълча за миг, колебаейки се.

— Информацията ви е точна.

— Аз съм бизнесмен, госпожице Драмънд. Научил съм се да внимавам във всеки детайл. Съжалявам, че Тайлър не ви е уведомил за продажбите на акции.

— Аз знаех, че той продава, но не можех да допусна, че го прави в такива размери.

— Според документите преди няколко години Тайлър е отстъпил десет процента от акциите си в „Драмънд Фудс Инкорпорейтид“ на Пери Драмънд и тридесет на вас. Доколкото разбирам, вие сте очаквали, че останалите шестдесет процента ще получите като наследство.

— Ами... Може и така да е, но...

— Но се оказва, че аз притежавам петдесет и четири процента, а вие оставате с едно твърде скромно наследство, нали така? — продължи безмилостно Люк.

— Проблемът не е в наследството, господин Хармън. Адвокатът ми ме уведоми, че сте взели решение тази година да не изплащате дивиденти, от което нашите акции се превръщат в безполезни хартийки.

— Според мен няма основание да се изплащат дивиденти.

— Но вие не можете да отречете в какво неловко положение... О, не, не мога да обсъждам това по телефона! Пери седмици наред прави опити да се свърже с вас, но вие не желаете да го приемете...

— Така че решихте да пробвате вие.

— Е, аз поне успях да установя контакт, а това вече е нещо, нали?

В последния момент Люк успя да се присъедини към смеха ѝ, макар че гърлото му бе свито от напрежение.

— Съжалявам, не знаех, че съм бил толкова недостъпен. Желаете ли да се срещнем тази вечер?

— С удоволствие.

— Да изпратя ли кола да ви вземе?

— Благодаря, ще се оправя сама.

Той ѝ съобщи адреса си и добави официално:

— В такъв случай до осем, госпожице Драмънд. С нетърпение очаквам да ви видя.

Когато оставяше слушалката, пръстите му трепереха и той стисна юмрук.

Някога бе прям и искрен с Ив. Тогава всичко, което мислеше и чувстваше, на секундата се изписваше на лицето му. Защото ѝ вярваше. Защото я обичаше. Но това бе толкова отдавна. Преди десет години. Бе се научил да прикрива до съвършенство емоциите си. Хладен, потаен и коварен. Никой не би допуснал, че жаждата за мъст стои в дъното на всичко и най-малкото Ив трябваше да заподозре ненавистта му.

Засега!

Прибра се вкъщи както никога в седем и половина. Апартаментът му се намираше в най-изисканата част на Лондон. Интериорът бе изчистен и строго елегантен, хармониращ с неговия мрачен и суров характер. Искрящобелите стени открояваха модернистичния дух на картините в изящни метални рамки. Люк не бе естет и изобщо не ги забелязваше. Бяха подбрани от дизайнера.

Изкъпа се и си наля едно голямо уиски, изпълнен с презрение към себе си, задето се нуждае от алкохол, за да релаксира. С чаша в ръка отключи малкия сейф в спалнята, извади няколко изрезки от вестници и ги разстла по леглото. Дълго се взира в една от тях, датираща отпреди седем години, запечатала сватбата на изкуствоведа Дейвид Флечър с неговата студентка Ив Драмънд. Следващата, пет години по-късно, съобщаваше за смъртта на Флечър и за тежките дългове, които бе оставил на младата си съпруга.

Люк взе най-новата изрезка. Цветна снимка от списание, показваща невероятно красива двадесет и шест — двадесет и седем годишна жена. Коса с цвет на пчелен мед, прасковена кожа и чувствени устни, извити в полуусмивка. Всичко в нея примамваше неудържимо. Ала тази усмивка бе отправена към малка статуетка в ръцете ѝ, която сякаш я пренасяше в друг свят. Семплата черна рокля издаваше непосредствена елегантност и финес, които се постигат само с много пари. Усещането, че не отдава значение на собствената си красота, я правеше още по-пленителна и предизвикателна. Опънатата назад коса ѝ придаваше делови вид, само че строгата прическа говореше едно, а усмивката — съвсем друго. Този контраст я сродяваше с вечната Ева — тайнствена, мистериозна, неразгадаема. Списанието я представяше като „изгряващата млада изкуствоведка Ив Драмънд“, но не споменаваше нищо за смъртта на известния ѝ съпруг.

Имаше и няколко любителски снимки. Люк ги вдигна към светлината. Това бе една съвършено различна Ив — шестнадесетгодишна, естествена, очарователна, с развети коси и блеснали от щастие очи.

Отново Ив, до нея младеж, прегърнал я собственически през кръста. Беше на двадесет и три, мургав, висок и силен. Нямаше белег и лицето му бе още по-завладяващо с мъжеството и увереността, които излъчваше. За този млад мъж не съществуваше абсолютно нищо поважно на този свят от момичето до него.

Люк трудно можеше да повярва, че това е собственият му образ отпреди десет години — млад, щастлив, влюбен до лудост.

Но промяната не бе само външна. Тогава той беше Джон Бакстър — беднякът, който живееше в имението на Тайлър Драмънд. Тайлър бе заботял от производство на хранителни продукти. Той бе местният големец, пълен с пари и с презрение към всички. На този свят Тайлър обичаше едно-единствено същество — своята чаровна и своеенравна внучка Ив. А Джон Бакстър, един наемен работник без пукнат грош, бе дръзнал да я погледне, нещо повече — да се влюби в нея...

ПЪРВА ГЛАВА

В живота на Джон имаше три жени. Първата бе неговата майка Хельн, овдовяла, още преди да го роди, и простила се с живота в деня на неговото раждане. После идваше Меган, баба му, която го отгледа в Драмънд Лий, имението, където бе живяла и работила, откакто се помни. Той отрасна сред слугите, градинарите и работниците във фермата. И въпреки това не стана един от тях. Когато съзря и започна да мисли самостоятелно, реши — един ден сам ще си бъде господар.

В тези ранни години, обвити в мъгла, проблясваха и спомени, които нямаше да забрави до края на дните си. Преди всичко в съзнанието му се открояваше първата му среща с могъщия Тайлър — едър, груб и властен мъж с остри сини очи. В мига, в който го видя, Джон усети как те се забиват в него като кинжали. Тогава той бе още малко момче, но и досега не бе забравил колко дръзко бе отвърнал на яростния му заплашителен поглед. Стана така, че именно Тайлър не издържа и извърна глава. Бабата на Джон се засмя тържествуващо, наведе се и го целуна за куража.

Спомняше си и Антъни, кроткия единствен син на Тайлър.

— И на мравката път сторва — отсичаше не без презрение Меган, а и Тайлър вероятно е бил на същото мнение.

Антъни не живееше в Драмънд Лий, идваše понякога на гости с очарователната си съпруга Каролайн. После по едно време престанаха да идват, а Меган обясни, че са се преместили в чужбина.

Тайлър живееше сам в огромното си имение, необезпокояван от пустотата, която цареше наоколо.

— Не се интересува от никого и никой не се интересува от него — мърмореше Меган и повдигаше рамене.

Няколко години по-късно усамотението на стария Драмънд бе нарушено от Пери, неговия далечен племенник, който учеше в колеж, а ваканциите прекарваше в Драмънд Лий, докато родителите му обикаляха Азия или други екзотични кътчета в далечни земи. Враждата между Пери и Джон пламна мигновено. Пери бе префинено

изнежено момче със студени очи и изискан чар, пресметнат единствено за пред тези, които според него заслужаваха усилието. Джон го ненавиждаше и тъй като не си правеше труда да прикрие това, веднага си спечели омразата на Пери — омраза, която дълго време само го забавляваше.

През онова лято, когато за първи път застанаха един срещу друг, Джон беше на двадесет и две, весел и як младеж. Пери беше на петнадесет години, но умело се справяше с породистите жребци на Тайлър и любимото му занимание бе да язди сред работниците на чичо си и да ги наблюдава отвисоко.

Веднъж Пери се спря пред Джон, който събираще картофи, и попита, като посочи към чувала с дръжката на камшика:

— Стават ли за нещо?

Въпросът не бе кой знае колко необичаен, но в гласа и в погледа му имаше нещо, което ядоса Джон.

— Картофите, които отглеждаме, винаги са били най-добри.

Пери се наведе, взе един картоф, огледа го, сви рамене и го хвърли на земята.

— Не ги бива — отсече и уж случайно побутна с крак едва закрепения препълнен чувал. Картофите се разсипаха по земята. — Съжалявам — изкикоти се Пери.

— Събери ги! — процеди заплашително Джон.

Пери се ухили подигравателно и понечи да обърне коня, но Джон улови юздите и повтори:

— Събери ги!

— Пусни коня! — сопна се зачервен Пери.

— Първо събери картофите.

— Сам си ги събирай!

Пери се опита да издърпа юздите, но Джон ги удържа без усилие. Неочаквано посегна и смъкна момчето на земята.

— Казах, веднага събери картофите!

Пери го ритна по крака, но Джон не трепна. Най-невъзмутимо издърпа камшика от ръката му, удари го два пъти и нареди:

— Хайде, пъзльо!

Пери пламна от ярост и обида, ала се наведе и през сълзи започна да събира картофите в чувала.

— Май не си свикнал да работиш, а? — процеди Джон. — Лошо. Много лошо.

— Това няма да ти се размине — изскимтя Пери. — Ще кажа на чичо!

Джон се усмихна.

— Тичай да му кажеш.

Пери му хвърли последен, изпълнен с ненавист, поглед и пришпори коня. Изпрати го нехайнитият смях на Джон.

Когато обаче разказа случката на Меган, това не ѝ се стори никак весело.

— Трябва да внимаваш.

— Заради това мамино синче?!

— В него има нещо, което ме плаши. Той е от онези жестоки деца, дето късат крилцата на пеперудите.

— При мен номерата му няма да минат. Не се тревожи, срам ще го е да се оплаче на Тайлър.

— Но ще го запомни.

— Аз пък да си посипя главата с пепел, така ли?

— Просто бъди нащрек — предупреди го Меган, но Джон само се засмия.

На следващия ден се разбра, че Пери заминал да прекара остатъка от ваканцията при някакъв съученик.

Джон работеше здраво, но умът му бе далеч от селския труд. Мечтаеше за друг живот. Записа се във вечерни курсове по търговия и финанси. Когато научи, Меган въздъхна тежко и изпророкува:

— И ти ще ме напуснеш, също като нея.

— Имаш предвид майка ми ли? — попита смирено Джон, както винаги щом станеше дума за майка му. Мисълта за нея бе тъй свята, че той не можеше да си позволи да осквернява паметта ѝ в обикновени разговори.

— Отиде си, без да се сбогува. Толкова приличаш на нея.

Мина време и дойде смразяващата вест — Антъни и Каролайн Драмънд загинали при автомобилна катастрофа. Ако Тайлър е скърбял за сина си, то по нищо не пролича. Само се разпореди внучката му незабавно да бъде доведена в Драмънд Лий.

Така в живота на Джон се появи третата, най-незабравимата от всички жени, създали го такъв, какъвто бе сега.

Джон припачелваше пари и с дърводелство, така че когато Тайлър го извика в къщата да поправи някакъв стол, той бе твърдо решен да поисква добра надница. Но тогава, докато работеше, в стаята влетя непознато момиче с меденоруси коси и тъмнозелени очи и в този миг сякаш целият му свят се преобърна.

Беше в костюм за езда, пътно прилепнал по тялото. Походката ѝ бе на жена, но лицето ѝ бе по детски невинно. Усмихна му се и цялата стая грейна.

— Здравей, ще ми помогнеш ли? — попита непринудено. — Не мога да си събуя ботушите.

Тя седна и опря ръце в хълбоците му, а той задърпа ботуша, притиснал с колене крака ѝ. Незабавно почувства надигащата се в тялото му топлина.

Момичето благодари, скочи и се затича към прозореца. Погледна навън и зарови пръсти в косата си. Беше като олицетворение на пролетта. Жизнерадост и красота, въплътени в едно ефирно създание. Джон се влюби безпаметно още в този първи миг.

Вероятно са се запознали, сигурно са говорили за нещо, но той не помнеше нито дума. В съзнанието му бяха само усмивката, грейналите ѝ очи, мамещите устни и леко дрезгавия опияняващ глас.

На вечеря Меган взе да го кори, че дори не е опитал любимия си стек. Той измърмори нещо, излезе и се изгуби в хладната нощ. Искаше да остане сам, да помечтае за Ив.

Наблизо имаше малка горичка. Той бавно навлезе сред дърветата, опря глава на един ствол и притвори очи. Мисълта за нея го изпъльваше с болка, но и с някакво непознато неподозирano блаженство, а и с благодарност към съдбата, че го е дарила с такова чувство. После отвори очи и я видя. Реши, че е видение и в унес изрече:

— Очаквах те...

— Знаеше, че ще дойда?! — учуди се тя и чак тогава той осъзна, че е истинска и се изчерви като хлапак, какъвто всъщност си беше.

— Не, не... Припознах се — отвърна припряно, но смехът ѝ подсказа, че не е успял да я заблуди.

— Сутринта си забрави чука — каза тя, — дойдох да ти го донеса.

Нищо чудно и да беше така. Сутринта бе забравил дори и името си. Ала очите ѝ намекваха, че тя нарочно е скрила чука, за да има повод да го види отново. Сигурна е била, че ще я чака, тъй както той бе сигурен, че тя ще дойде.

Вървяха един до друг в звездната нощ, момче и момиче, опиянени от простия факт, че са заедно. Когато научи, че е само на шестнадесет, той се ужаси. Бе твърде малка и уязвима за дивото желание, което разкъсваше плътта му. В съзнанието му пробягваха пориви на страст и нежност, а до него стоеше дете. Тогава той тайно се зарече никога да не остава насаме с нея. Знаеше, че ще му коства ужасно много, но трябваше да удържи клетвата си — бе за нейно добро.

Но после, когато си казваха лека нощ, тя го погледна тъй замечтано, устните ѝ бяха тъй примамващо разтворени, че нямаше сила на света, която да го възпрепре. Сграбчи я в обятията си и го заля топла радостна вълна, тъй като усети, че тя желае и очаква точно това. Ясно му беше, че се целува за първи път, но въздишката ѝ сякаш се вряза в сърцето му.

Още щом се разделиха, започна да го измъчва чувство за вина и той цяла нощ не мигна. Призори отново се закле, че ще събере цялата си твърдост и ще я отбягва.

Но тя не му позволи. Следваше го по петите, нещастна и отчаяна от неговата хладина. Страданието ѝ го измъчваше непоносимо и любовта, която се стремеше да потисне, се изля върху ѝ като обилен, златен дъжд.

Когато за първи път се любиха, Джон разбра, че това ще остане най-прекрасният миг в живота му. Срещнаха се както обикновено на полянката, скътана сред гъстите дървета.

Ив го придърпа до себе си на тревата, а пръстите ѝ уж неволно погалиха врата му.

Той се дръпна и тя дяволито подхвърли:

— Не ти ли харесва?

— Харесва ми повече, отколкото трябва.

— Разкажи ми!

Той поклати глава, онемял от копнеж, неспособен да облече в думи страхът, че близостта им е неизбежна, че вече нищо не е в състояние да ги спре.

Тя бе по риза и брич за езда, но когато треперещите му пръсти се плъзнаха по тялото ѝ, той разбра, че отдолу е съвсем гола. Това срина всякакви задръжки у него, само миг и той вече обсипваше с целувки гърдите ѝ. Тя измърка сладостно и обгърна раменете му. Нямаше връщане назад.

Джон се боеше да не ѝ причини болка, защото знаеше, че е първият мъж в живота ѝ. Но тя не се колебаеше, очите ѝ блестяха подканващо.

— Ив, любов моя... — шептеше той.

— Наистина ли съм твоята любима?

— Да, завинаги!

Толкова естествено беше да се чувства съединен с нея. Струваше му се, че цял живот е чакал този върховен миг. Тя се сгуши във врата му, изпълнена с блаженство.

— Никога не съм била тъй щастлива...

— Дали някога ще бъдем отново толкова щастливи? — въздъхна той, сякаш обладан от зло предчувствие.

— Разбира се! Ще бъдем винаги заедно, ще се обичаме и ще се любим, ще се любим и ще се обичаме...

Нейната по детски наивна представа за бъдещето му вдъхна увереност цял живот да се грижи за нея, цял живот да я закриля. Чувстваше се готов да умре за Ив.

— Искам да се оженим — каза тихо той.

— Разбира се, някой ден... — прошепна тя отнесено.

— Не желаеш ли да се омъжиш за мен?

— Да, разбира се, но дядо няма да ми разреши, та аз съм само на шестнадесет! А никак не ми се ще да се карам с него сега. Нека просто се порадваме на живота.

Този отговор го прободе и сякаш отново го предупреди за надвисналата опасност. Но той си каза, че трябва да се въоръжи с търпение. Любовта им бе толкова красива и силна! Щеше да издържи на изпитанието на времето.

Лятото се изнизваше. Те се срещаха във всеки свободен миг и желанието им да бъдат заедно ставаше все по-неутолимо. Когато лежаха сгушени един в друг, Джон непоколебимо вярваше, че двамата са едно цяло. Но имаше моменти, в които го обземаше странното парливо усещане, че тя се отдалечава от него.

Веднъж задряма в ската ѝ и когато се събуди, я видя да рисува в скицника, който почти винаги носеше със себе си. Джон се опита да надникне през рамото ѝ, но гласът ѝ прозвуча чуждо и необичайно категорично:

— Не мърдай!

Продължи да рисува — вглъбена и далечна. Когато най-после му показва творението си, Джон съгледа собствения си образ, нахвърлян набързо с въглен. Макар да бе само скица, личеше, че има сигурна ръка. Уловила бе най-характерното: силния врат и волевата брадичка. Той потръпна от контраста помежду им — неговата сила и нейната крехкост.

— Нарисувала си ме като як селяк — откъсна се неволно от устата му, а тя се изсмя нехайно, без изобщо да се трогне от разочарованието му.

Друг път се появи с медальон от цветен камък във форма на бръмбар.

— Скарабей — поясни тя. — Носили са ги в Древен Египет. Дядо ми го купи от една разпродажба в Британския музей.

— Как му е хрумнало да избере толкова необичайно бижу?

Ив прихна.

— Аз му бях поръчала. Горкият дядо, как го измъчих... Каза, че в египетската колекция имало само разни кокали и камъннаци, а аз умирам за такива неща. Всичко старо и красиво...

— Наистина ли мислиш, че този бръмбар е красив?

— Скарабей е!

— Добре! Какво е това „скарабей“?

— Ами... бръмбар. Но свещен бръмбар! О, какво съм седнала да ти обяснявам. И ти нищо не разбиращ. Също като дядо...

Напрежението се разсея, защото го удавиха в целувка.

С всеки изминат ден Джон все повече се ядосваше, че трябва да се крият и мечтаеше за мига, когато открыто ще се покаже с Ив. Но тя искаше така и той бе длъжен да се съобразява с нейните желания.

И все пак понякога щастието ги правеше безразсъдни. Никога нямаше да забрави деня, когато хванати за ръце, се изпречиха лице в лице с Тайлър Драмънд.

— Прибирай се — заповяда той на Ив.

Тя не помръдна. Джон я побутна леко и ѝ каза тихо:

— Хайде, върви.

Това още повече вбеси дядо Й, но вместо да се стресне, Ив с достойнство мина покрай него, после се обърна и зад гърба му сложи показалец на устните си. Джон разбра, че все още не трябва да му казват.

Тайлър яростно се извъртя и отсече през зъби:

— Казах ти веднага да се прибираш! — Тя се отдалечи, а той изрева на Джон: — За какъв, по дяволите, се мислиш?

— Разхождахме се просто. Забранено ли е?

— Не ми дръж такъв тон! — изляя старият. — Не ме интересува какво вършиш с момичетата от твоята черга, но само да те пипна, че си докоснал внучката ми, ще съжаляваш до края на дните си!

Малко бяха мъжете, достатъчно високи, за да гледат Джон, без да вдигат глава, но старият бе един от тях и сега двамата стояха настръхнали един срещу друг, готови за бой.

— Чудно ми е как ли ще стане тази работа — подхвърли подигравателно Джон и Тайлър го удари през лицето. Преди следващия удар обаче, пръстите на Джон се бяха впили в китката му и без усилие я сведоха надолу. Когато го пусна, Тайлър изкрештя:

— Хубаво запомни какво ти казах! Стой на страна!

Върху лицето му обаче бе изписана горчивина. Младостта бе удържала победа.

Когато чу за случката, Меган се усмихна:

— Браво! Момиче от твоята черга, а? Хайде де! Ако ще си казваме истината, внучката му напълно ти подхожда.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че тя е от фамилията Драмънд точно толкова, колкото и аз.

— Какви ги приказваш?

— Една моя братовчедка работеше при майката на Ив. Дори и кучетата знаели, че Каролайн си пада по един от каубоите. Забременяла и трябвало по най-бърз начин да й намерят съпруг. Тогава хванали Антъни Тайлър, той отдавна си бил загубил ума по нея и не виждал по-далеч от носа си.

— Не е възможно. Тя беше като светица.

— Твоята Ив минава за префърцуна гospожица, но ти мен слушай.

— Стига! — В ужас, че репутацията на Ив може да пострада, Джон за първи път в живота си повиши глас на баба си. — Ние се обичаме. Всичко друго е без значение. И мисли му, ако тръгнеш да разправяш тези истории.

— Добре, добре... А и защо да ги разправям? Толкова години са минали...

На другия ден Ив отново се измъкна незабелязано и те се срещнаха. Дядо й категорично забранил да се вижда с Джон, но не предприел никакви мерки да я възпрепре. Явно не му е хрумнало, че някой би могъл да не изпълни волята му.

— Изнесе ми цяла лекция — за какъв мъж трябва да се омъжа, когато му дойде времето, че той трябва да бъде от моята среда... И накрая си го каза. Иска да се омъжа за Пери.

— За това отвратително хлапе?! — възклика възмутен Джон.

— Пери изобщо не е отвратителен. Много е симпатичен дори. — Ревността му я забавляваше и тя не се посвени да добави: — Освен това, няма винаги да бъде хлапе, нали, а е и красавец...

И така, това бе първото им спречкане. По онова време Джон бе твърде влюбен, за да усети, че тя само изprobва силата си над него, точно като котенце, показало за пръв път ноктите си. Ив почувства ненавистта му към Пери, която никога не бе показвал, и котенцето се разфучва.

На другия ден обаче тя се появи отново, хвърли се виновно на врата му и го обсипа с целувки.

— Дядо иска да ме изпрати да уча в Швейцария — проплака отчаяно. — Няма да го понеса!

— Не се притеснявай. Ще се оженим.

Тя тъжно промълви:

— Той никога няма да разреши.

— И какво от това? Ще идем в Шотландия. Можем да тръгнем още сега.

— Джон, не мога да избягам просто ей така!

— Защо? Нали ме обичаш?

— Обичам те! Но не е така просто. Не насиливай нещата, ще заминем, когато мога. Обещавам ти.

През следващите седмици той няколко пъти отвори дума за бягство, но отговорът ѝ бе все един и същ:

— Рано е още.

Нешто не беше наред, но той продължаваше да си повтаря, че тя го обича. Любеха се все така страстно и всеотдайно, но понякога я улавяше как го гледа крадешком, а в очите ѝ се таи страх.

Дойде есента и Пери пристигна за края на ваканцията. Веднъж Джон ги завари да рисуват заедно, сложили един до друг стативите си. По едно време Пери застана зад Ив, сложи ръце на раменете ѝ и заобяснява нещо, после посочи с ръка към поляната. Явно ѝ даваше някакъв съвет, защото тя закима енергично и започна да поправя нещо в рисунката си.

В гърдите на Джон забушува гняв и страх едновременно. Тайнственият свят на изкуството, където Ив се чувствуше тъй спокойно, и където нямаше място за него, бе отворен за братовчед ѝ. Джон се притаи в храсталака. Застигна го идиотският кикот на Пери.

Улисани в заниманието си, двамата изобщо не го бяха забелязали. На другия ден Джон заяви твърдо:

— Не искам да отлагаме повече. Ще го направим утре.

— Добре — рече тя след непоносимо дълъг размисъл. — Утре.

През целия ден Джон се опитваше да не мисли за отчаяния ѝ поглед в този момент. Ако го бе видял на нечие друго лице, веднага би го окачествил като хладно пресметлив.

Разбраха се да се чакат в гората. Той успя да купи една кола на старо и се прибра да се сбогува с Меган.

— Сигурна ли си, че ще се справиш сама? — попита с тревога.

— Не ми се иска да те оставям така. Представям си какво ще стане, когато той разбере.

— Ха! За нищо на света няма да пропусна този цирк.

— Ти май наистина много го мразиш.

За миг лицето на баба му се състари още повече.

— Да, мразя го. Този убиец!

Баба му никога не бе говорила с такава ненавист и Джон се почувства неловко.

— Убиец?! Какви ги говориш?

— Истината. Едно ще ти кажа — падне ли ти случай да го смачкаш, не му мисли. Той наистина е жесток човек и каквото и да му сториш, малко ще му е.

— Значи, опасно е да оставаш сама тук.

— Няма да посегне на мен. Няма да посмее. Някой ден ще ти разкажа. Сега тръгвай.

Джон спря колата в началото на гората и пое навътре към тайната поляна, където се срещаха с Ив. Беше се забавил с няколко минути и като наближи подвикна тихо:

— Ив!

Никой не отвърна, но му се стори, че наблизо изпраща клонка.

— Ив!

Зад гърба му се чуха стъпки и преди да успее да се обърне, усети светкавичен удар по главата. Последва още един и още един...

Джон се съпротивляваше с всички сили, но противниците му бяха най-малко трима, при това с метални боксове. Схватката бе отчаяна, бързо го събориха на земята и го заритаха ожесточено. Подкованите им обувки се забиваха с отвратителен тъп звук в тялото му, но до замъгленото му съзнание достигаше единствено познатия пронизителен идиотски кикот.

Когато решиха, че му стига, биячите си тръгнаха, а той остана да лежи безжизнен, потънал в локва кръв. Часове наред лежа, ту идвайки в съзнание, ту унасяйки се безпаметно, ала в ушите му продължаваше да отеква онзи злокобен смях. Призори го откри някакъв човек и извика линейка.

Събуди се в болницата. Всяка частица от тялото го болеше, а лявото му око бе стегнато в превързка. Сестрата му подаде един плик и каза, че го е стискал в ръце, когато са го намерили. Наложи се да го отвори тя. Отвътре се изсипаха малките подаръци, които бе правил на Ив. Незначителни евтини дреболии, избрани с най-искрена любов. Задуши го неподозирана ярост.

— Има и бележка — обади се сестрата. — Да ви я прочета ли?

— Вдигнете я, сам ще я прочета.

— Но вие...

— Хайде!

Той с мъка присви здравото си око и разпозна почерка на Ив. Само две думи: „Направихме грешка“. Той отпрати сестрата и се опита да не страда, но веднага си спомни онзи особен поглед на Ив. Всичко бе ясно. Тя никога не е възнамерявала да се омъжи за него. Любовта, която бе осмислила неговия живот, за нея е била само прищявка на

богато разгледено момиче. Историята бе приключена и той трябаше да бъде поставен на място.

Не би могла да потърси помощта на дядо си, но Пери, разбира се, се е отзовал с най-голямо удоволствие. Трябвало е само да го изчака да пристигне в имението. Той има достатъчно пари да плати на местните побойници, които и без това умираха за приключения от подобен род.

Тогава в него нещо се пречупи. Завинаги. Ив го бе накарала да обича от цялата си душа, сега чрез нея щеше да открие и най-дълбоката омраза. Това ново силно чувство заличи болката и обидата. Остана единствено желанието за мъст. Да отмъсти на Пери, но преди всичко да отмъсти на Ив, задето го предаде — ето това се превърна в смисъл на живота му.

Когато дойдоха да го разпитват от полицията, Джон не каза нищо. Дори и някой да повярва, че едно съвсем младо момиче може да му има зъб, предпочиташе да свърши работата сам. Сам, за да изпита насладата от отмъщението, щом е лишен от насладата на любовта...

Меган дойде на другия ден. Мислела, че вече е в Шотландия. На прага тя, занемяла, запуши устата си с ръка.

— О, господи! — прошепна ужасена. — Господи...

— Толкова ли зле изглеждам? — попита плахо Джон. До този момент не бе се замислял в какво състояние е лицето му.

Баба му бързо се овладя.

— Само няколко синини... И си подпухнал малко, но ще ти мине, няма да останат белези.

— Вече никога няма да бъда същият, бабо. Виждала ли си я?

Меган поклати глава.

— Нищо, аз ще я открия.

Баба му понечи да каже нещо, но лицето ѝ се сгърчи и той я чу да произнася само никакви нечленоразделни звуци. Лицето ѝ се изкриви още повече, тялото ѝ се затресе и тя се свлече на пода. Джон с всичка сила задърпа звънеца и сестрата дотича.

Отнесоха Меган. Изминаха няколко безкрайни часа в тишина. Джон вече мислеше, че полудява. Неизвестността бе непоносима. Най-после сестрата се появи отново.

— За съжаление, баба ви е получила инсулт. Правим всичко, но тя е доста възрастна...

— Искам да я видя!

Тя докара количка, помогна му да седне и го откара до стаята на баба му. Меган лежеше неподвижно с невиждащи очи.

През часовете, които прекара до кея, за пръв път зърна лицето си. Подпухнала лилаво-сивкава маса с размазани устни. Никой не би казал, че това е усмихнатият младеж отпреди няколко дни. Ето защо Меган се бе разстроила толкова.

В един момент тя се размърда и прошепна нещо. Джон се досети, че се опитва да каже името му.

— Тук съм, бабо! — Той стисна ръката ѝ.

Тя с усилие изрече нещо, но се чу единствено мъчителен хрип.

— Няма нищо, почивай си.

Меган продължи да се бори със страданието и безсилието си, докато издъхна. Джон никога не бе плакал, но сега притисна ръката ѝ до главата си и се разрида безутешно.

Излезе от болницата за погребението. Вече знаеше, че зрението в лявото око няма да се възстанови изцяло. Но това не беше толкова важно. За отмъщението и едно око ще стигне, необходима е омраза. Дълбока омраза.

Стоеше пред гроба на Меган с ясното съзнание, че любовта завинаги си е отишла от живота му и в душата му се е вселила омразата. Завинаги!

Джон вдигна глава. Срещу него стоеше Тайлър.

— Исках да те видя, затова дойдох — рече той. — Знаех, че ще откажеш да говориш с мен в болницата.

— Точно така.

Старият изглеждаше смутен и объркан, нещо необичайно за него. Но Джон не изпита съжаление.

— Знам какво си наумил — продължи Тайлър. — Искаш справедливост. Аз съм дошъл, за да ти я дам.

Джон посочи прясната пръст помежду им.

— При вида ми, баба ми получи инсулт. За каква справедливост говориш? Хайде, върни я, де!

— Не, не мога да го направя. Но мога друго. Пет хиляди лири ще бъдат ли...

Джон инстинктивно стисна юмруци.

— Как смееш да ми предлагаш пари! Ако не беше толкова стар, щях да те пребия!

— Не само заради нея. Лицето ти, окото... — Тайлър внезапно бе пребледнял. — Аз имам само пари — промълви съкрушен.

— Не е достатъчно.

— Тогава какво?

— Страдание! Твоето и на цялото ти семейство! Ще ти кажа нещо, Тайлър. Според теб не бях достоен за твоята внучка, нали, но тя не ти е никаква внучка. Баща ѝ е бил прост каубой.

Той изстреляше думите в лицето на стареца с истинско задоволство. Очакваше да го види смазан и унижен. Тайлър обаче го разочарова. Само кимна уморено.

— Дърмънт Уилшо.

— Ти си знаел?!

— Разбира се. Отпреди много години, но не издадох Каролайн.

— Но тя е измамила сина ти!

— Щом е бил такъв глупак... Харесвах Каролайн. А Ив е единственото същество, което някога съм обичал. За нищо на света не бих позволил да страда.

— Но тя изобщо не е от твоето семейство!

— Тя е Драмънд! — отсече с ярост Тайлър. — Тя е от семейство Драмънд, защото аз казвам така. Толкоз по въпроса. Предложението ми остава в сила.

— Не желая парите ти. Махай се от гроба на баба ми! Твоето присъствие го осквернява.

Тайлър се обръна бавно и се изгуби в здрача. Джон мълчаливо гледаше как се отдалечава — самотен скован силует...

След няколко часа Джон се прибра в къщичката на Меган. Някой бе влизал в стаята му и всичките писма от Ив бяха изчезнали.

В този миг горчивата болка окончателно се изпари. В душата му се загнезди смразяващ хлад. Но той беше благодарен, защото чуждата безчувственост му даваше сила.

Вдигна телефона и се обади на Тайлър.

— Цената на твоята чиста съвест е десет хиляди — изстреля в слушалката.

Старият се изсмя цинично.

— Знаех си, че ще се обадиш. С пари всичко може да се купи.

— Искам ги веднага — заяви Джон и затвори.

Опитът да отмъсти на Тайлър с истината за Ив се бе провалил. Нищо! Истинското отмъщение предстоеше. То щеше да бъде нещо съвсем различно. Всеки детайл трябваше да бъде обмислен, всяка стъпка — планирана. Щеше да държи постоянно Пери и Ив под око. Ще му бъдат нужни пари. Много пари. Ще му трябва време, но той не бързаше. Щеше да изчаква, докато дойде онзи миг, когато ще му паднат в ръцете. И двамата!

Десет години оттогава. Единственото, което го интересуваше, бе постигането на заветната цел. Смени името си от Джон Бакстър на Люк Хармън, употреби парите на Тайлър мъдро и пресметливо, дни и нощи прекара в труд, създаде своя компания, изучи безмилостните правила на играта, добави и някои свои. Разшири дейността си, привлече капитали. Стана милионер...

Но през цялото време зорко следеше враговете си. Като хищник, готов за скок. Знаеше всичко за тях. Беше отлично информиран.

Богатството на Тайлър бе в семейната компания. Племенникът му не успя да направи състояние на борсата и не можеше да си позволи да живее така пищно, както желае, следователно дивидентите от акциите му в „Драмънд“ бяха жизненоважни. Щом дълговете на Пери принудиха стария да продава акции. Люк започна да ги изкупува чрез свои агенти. Когато Тайлър умря, Люк вече притежаваше контролния пакет. Неговият час наближаваше.

Знаеше, че съпругът на Ив й е завещал само дългове, а богатството, сред което бе живяла при Тайлър, я бе направило такава, каквото е.

Двамата не се бяха срещали от онази фатална нощ. Сега тя идваше при Люк Хармън да моли пощада. Но мъжът, който я очакваше, бе Джон Бакстър.

ВТОРА ГЛАВА

Люк чу колата и предпазливо надникна през пердето. От първия етаж добре се виждаше как жената излиза от сребристия спортен автомобил. Взря се в силуeta й, за да открие в него момичето, което бе обичал до лудост. Тъмнорусата разпиляна коса, която все още усещаше между пръстите си, сега бе прибрана назад и подчертаваше идеалния oval на лицето.

Вървеше срещу него по асфалтираната алея и той забеляза, че походката й вече не е жизнерадостна и целеустремена като едно време. Тя натисна звънеца и Люк рязко се дръпна назад.

— Да? — рече по домофона.

— Ив Драмънд?

Той докосна бутона за портала долу, разтвори вратата на апартамента и се спотай в сянката. Чу стъпките й и изрече:

— Заповядайте, госпожице Драмънд.

Тя пристъпи и се огледа. Застана точно под светлината. Някога беше олицетворение на пролетта. Сега носеше цветовете на есента — маслиненозелено, оранжево и жълто се преливаха в копринената рокля, която падаше меко около стройните й бедра. Тогава, преди десет години, тя беше момиче — младо, очарователно и неустоимо чаровно. Сега бе изискана, блъскава, великолепна дама.

— Господин Хармън? — попита тя с онзи тих, легко дрезгав глас, който го влудяваше.

Той сви юмруци, усетил спомените да го завладяват.

— Тук съм.

Ив се обръна.

— Не ви виждам... — заекна тя. — Струва ми се, че...

— Че какво?

Люк пристъпи напред и тя се вкамени. Лицето й стана мъртвешки бледо.

— Джон?! — прошепна тя. — Джон!

— Името ми е Люк Хармън.

Тя обаче не чуваше.

— Джон, какво правиш тук? Да не би... Не, не е възможно!

— Името ми е Люк Хармън.

— Ти си Джон Бакстър! Сигурна съм.

— Щом толкова настоявате, госпожице Драмънд. Преди години може да съм бил Джон Бакстър, но това трябва да е било много, много отдавна. Толкова отдавна, че вече не си спомням.

— Десет години, четири месеца и три дни — сякаш насън прошепна тя.

Той се удиви, но успя да се овладее.

— Имате отлична памет за незначителните неща. Аз едва ли мога да твърдя същото за себе си. За мен онова време е тъй далечно и безвъзвратно отминало. Спокойно бих могъл да кажа, че никога не е било. И двамата вече сме други хора и ще бъде най-добре да приемем, че не се познаваме, защото това всъщност е самата истина.

Тя вирна гордо брадичка и се усмихна предизвикателно.

— Прав си. И аз никога не мисля за миналото. — Сви рамене и добави безгрижно: — Защо да си развалям настроението?

— Много мъдро. Мога ли да ви предложа нещо за пие?

— Сухо шери, ако обичаш.

Като ѝ подаваше чашата, Ив за пръв път зърна белега през лявото му око. Ръката ѝ инстинктивно понечи да се притисне към устните. Усети се навреме, но Люк забеляза мигновения ужас в очите ѝ и ѝ обърна гръб.

— Да говорим по същество.

— Съжалявам... Моля те, не ме разбирай погрешно...

— Ни най-малко. Ще седнете ли, госпожице Драмънд?

Той се отпусна на стола срещу нея и леко наклони глава, така че лявата му страна да не се вижда.

— Желаехте да разговаряте с мен.

— Бях си подготвила точно какво ще кажа, но всичко се изпари от главата ми... — Гласът ѝ звучеше глухо. Не откъсваше очи от лицето му. — Искам да знам какво се е случило с теб, как си се озовал тук. Нима е възможно ти да си Люк Хармън, за когото толкова съм чела по вестниците!

Той вдигна рамене.

— Не чета какво пишат за мен.

— Ами пишат, че си от онези, които диктуват правилата на играта във финансовия свят, че живееш като вълк-единак и никога не даваш интервюта, не позволяваш никой да те снима. Как бих могла да допусна, че това може да си ти?

— А трябва ли? Нима има какво толкова да си спомняме един за друг? Можем ли вече да започваме?

Ив понечи да продължи, пое си дъх, но прочете на лицето му хладна насмешка и се стъписа.

— Добре! — тръсна тя глава. — Може би все пак ще ми обясниш какво става. Когато дядо почина, ние с Пери нямахме ни най-малка представа какво е финансовото му състояние. Научихме всичко от адвокатите. Още не мога да повярвам.

— Преди няколко години Тайлър бе принуден да продаде част от акциите си.

— И ги е продал на теб?!

— На моите агенти.

— Агенти? А знаел ли е кой стои зад тях?

— В началото не. Преди две години обаче разбра, че „Хармън Ентърпрайзис“ притежава повече от петдесет процента. Честно казано, струва ми се, че му беше все едно.

— Но знаел ли е, че именно ти си Люк Хармън?

— Така и не се срещнахме.

Тя скочи и закрачи из стаята. Люк невъзмутимо наблюдаваше как снове като лъвица в клетка. Той самият бавно и предпазливо бе изградил тази клетка и сега Ив най-после бе влязла в нея. От него зависеха парите ѝ, следователно — и животът ѝ. Питаше се дали усеща решетките.

Да, мислеше си. Усеща, че е в клетка, но все още не вярва, все още се съпротивлява.

— Присъствието ви тук ме кара да мисля, че дивидентите от компанията на вашия дядо са били основния ви доход.

— Е, такъв капитал не е за пренебрегване — сковано отсече тя.

— И обвинявате мен? Не е възможно това да ви е дошло като гръм от ясно небе. Изключено е да не познавате дарбата на братовчед си бързо да се отърва от всички пари, до които се докопа.

Гневът незабавно изби в червенина по страните ѝ.

— Той просто нямаше късмет. Загуби твърде много при последната криза на борсата. Както всъщност се случи с още много други... И можете ли да си представите какво означава за Пери загубата на наследството? Ами че той цял живот е знаел, че то му принадлежи.

— Да не би да намеквате, че съм откраднал акциите на „Драмънд Фудс“? Платих доста добра цена за тях, уверявам ви.

— Не говоря за акциите. Става дума за Драмънд Лий... Пери откакто се помни живее с мисълта, че един ден имението ще бъде негово.

— Не виждам защо. Прекият наследник сте вие.

— Аз... Аз не го исках и Тайлър го знаеше. Изобщо не е ставало дума да го получава аз.

— Е, това хвърля светлина върху причините, поради които дядо ви така лесно е продал „Драмънд Фудс“. Като президент на компанията, той си бе обезпечил пожизненото право да живее в имението и когато поех ръководството, аз уважих това негово желание. Сега обаче не виждам никакви основания да правя подобен жест за Пери. Имението е твърде ценна собственост.

— Да, може да ви донесе истинско състояние, ако го превърнете в хотел. Но то е моят дом...

Люк се изсмя презрително.

— Чудя се колко ли време би могло да бъде ваш дом, ако попадне в ръчичките на милия ви братовчед? Хич няма и да му мисли...

— Не е вярно. Пери не е такъв прахосник, какъвто го изкарвате! Просто всичко стана толкова внезапно... Нито за миг не сме подозирали, че доходите ни ще бъдат отрязани просто ей така, с един замах. Джон, ти не можеш да ни оставиш на улицата!

— Тук изобщо не става въпрос за желания или предпочтения. А и аз нищо не съм ви направил.

— Сигурен ли си? А кой отказа да изплаща дивидентите?

— Направих това, защото считам, че компанията не е в състояние да си го позволи.

— Глупости! — твърдо отсече Ив. — „Драмъндс“ винаги е печелела добре и е изплащала дивиденти.

— А знаете ли защо? Защото Тайлър е раздавал парите, които е трябвало да бъдат повторно инвестиирани. Последната вноска за ново

оборудване е била направена преди много години. Аз съм разработил план за цялостна модернизация, която ще погълне печалбите за две години напред. Надявам се след този мой ход нещата да изглеждат значително по-добре.

— А ние с Пери от какво ще живеем през това време?

— Както разбирам, вие се занимавате с изкуство.

— Да, издирвам произведения на неизвестни таланти срещу процент при продажбите. Не печеля кой знае колко.

— Сигурен съм, че не можете да си осигурите онзи стандарт, с който сте свикнали и много съжалявам за това. Обаче не ми е възможно да нося отговорност за финансовото състояние на всеки от акционерите в моята компания. Опасявам се, че решението вече е взето.

— Джон, не мога да повярвам, че ми говориш така, не и на мен — бавно изрече тя. — Знам, че мина много време от нашата злополучна връзка, но все пак...

— Злополучна? — Той я погледна в упор, за да ѝ припомни белега. Изправи се бързо, наля си чаша уиски и я пресуши на един дъх.

— Бих искал да ви предупредя: не намесвайте спомените! Те няма да ме трогнат. Напротив. — Ив стана и пристъпи към него с тебеширено мяло лице. — Защото моите спомени са по-различни от вашите, госпожице Драмънд. Тайлър ми даде най-добрая урок. Само властта има значение на този свят. Така че, важно е настоящето.

— Джон... Люк, знам какво си мислиш за мен, постъпих ужасно. Но не исках да стане така...

— Наистина ли държите на този разговор? Пак ви повтарям — всичко е минало.

— Но ти не знаеш... Или може би си разбрали? Срещна ли се с Тайлър? Той каза ли ти какво съм направила?

— С Тайлър проведохме един много интригуващ разговор пред пресния гроб на баба ми. Съвсем кратък разговор, по същество. Предложи да ми плати пет хиляди лири.

— Пари? Предложи ти пари?! Че какво могат да променят те?

— И аз се учудих...

— Каза му какво да прави с гадните си пари, нали?

— Той не ви ли е споменавал?

— Явно не му е изнасяло... — Тя усети настъпилата неловка тишина и попита колебливо: — Ти отхвърли предложението му, нали?

В първия миг Люк бе готов да даде всичко, за да може да отговори „да“. След това очите му бавно обиколиха луксозния апартамент и накрая подигравателно се спряха върху нея.

— Не сте ли малко наивна, госпожице Драмънд? — попита с подигравателна усмивка. — Как мислите се е появило всичко това? Нали трябваше да започна отнякъде.

— Взел си петте хиляди лири от Тайлър?

— Не пет, десет хиляди. Спазарихме се.

Ив пребледня още повече.

— Не ти вярвам!

— Защо? — искрено се изненада той. — В писмото си бяхте написали, че сме направили грешка. Но не и аз. Внучката на Тайлър Драмънд струва скъпо. Сделката ме довлетвори напълно.

Първият етап от отмъщението бе факт.

Сега вече за Ив нямаше съмнение, че е разменена за няколко банкноти, от които бе израснала мощта на человека, в чийто ръце се намираше сега. Но странно защо, докато наблюдаваше болката, изписана на лицето ѝ, Люк не изпита удовлетворение, още по-малко задоволство. Почувства се като подлец.

Това усещане го вбеси, а гневът наля още масло в огъня.

— Съжалявам, ако сте мислели, че цената би трябвало да е още по-висока — хладно заяви той. — Вдигах я, доколкото позволява пазарът.

Ив рязко се извъртя към прозореца и с невиждащи очи се втренчи навън. Не, това не е Джон. Не е възможно да е той. И за нищо на света няма да позволи този коравосърден съвършено чужд човек да види какъв удар са за нея тези думи. Преди години можеше да сподели с него всяка хрумнала ѝ мисъл, всяка емоция. Преди години... Но оттогава наистина мина много време...

Изведнъж вдигна гордо глава.

Добре тогава! Щом той иска да се покаже твърд, тя също ще бъде твърда. Обърна се и се изсмя предизвикателно.

— Това са последните пари, които си спечелил за моя сметка. Добре е, че все пак си получил нещо от цялата история. Тежеше ми на съвестта. Не много, трябва да призная, но все пак мъничко...

— Е, вече няма да ви тежи. Значи, оказва се, и двамата сме получили, каквото сме търсили. Много добре. Надявам се, че опитът ви е бил полезен.

— Изключително! — Тя го погледна. Главата ѝ бе леко наклонена на една страна, а на устните ѝ играеше дръзка усмивчица. — Жената внимателно трябва да избере първия мъж в живота си. Още като се видяхме, ти ми хареса, но за уменията ти на любовник, трябваше да се доверя на случайността, ала се оказа повече от талантлив. — Гласът ѝ сякаш галеше думите. — Разбира се, това го научих много по-късно, когато можех да правя сравнение.

Сърцето му биеше до пръсване.

— Поласкан съм.

Ив се засмя тихо.

— Е, не бъди чак толкова. Надарен си, да, но не и незаменим.

Люк изруга наум.

— Трудно ми е да повярвам, че съпругът ви се е изявявал толкова добре. Особено като се има предвид разликата във възрастта. — Каза ѝ го... Ала рискът беше добре преценен. — Обезпечил ви е, надявам се — добави той, знаейки отлично отговора.

Ив сви рамене и подхвърли нехайно:

— Дейвид ми оставил само дългове. Наложи се да продам къщата, за да ги изплатя. Живея от акциите си в „Драмъндс“. Собствена къща все още нямам.

— Но сте наели апартамент в един от най-скъпите квартали.

— Да, имам скъпи вкусове. Обичам качеството.

— Отива ви. Но струва пари.

— Сега разбиращ ли колко е несправедливо да ми отнемеш единствения доход ей така изведнъж, без никакво предупреждение? Не би ли могъл да отложиш модернизацията за додатък да речем? С Пери ще имаме време да се подгответим...

— Страхувам се, че това не съвпада с плановете ми.

— Но плановете могат да се променят, нали?

— Всеки план може да бъде променен — безстрастно се съгласи той.

— Ами тогава...

— Само ако причината си струва. Поръчал съм нови машини. Ако ги откажа, ще загубя пари. Вие как ще компенсирате подобна

загуба?

— Как бих могла? Ако имах пари на разположение, нямаше изобщо да разговаряме.

— На хубавата жена пари не ѝ тряват — процеди бавно Люк, като я гледаше право в очите. — Питам, готова ли сте!

— Струва ми се, че не разбирам...

— Разбирате ме много добре. — Той докосна лицето ѝ. Неговото бе каменна маска, която не издаваше нищо от разтърсващото вълнение при допира с нежната ѝ кожа. — Сигурен съм, че можете да бъдете изключително убедителна — прошепна многозначително той.

Ив стисна зъби, защото почувства предателски оглушителния си пулс. Вгледа се в Люк за един прекалено дълъг миг и изстреля:

— Можеш да вървиш по дяволите!

Той се изсмя.

— Възмутената непорочност много ви отива. Още малко и ще повярвам, че е истинска.

Ръката му бавно тръгна надолу. Усети как Ив мигновено се стегна.

— Навремето не ти беше неприятно да те докосвам — злобно изсъска той. — Забравила си на какво заприличваше, когато те прегръщах, нали? Не желаеш да си спомняш как се молеше да те любя безспир, отново и отново. Пощуряваше от страст, а сега те е страх, защото знаеш, че ще те накарам да изпиташ пак същото.

Ужасът, изписан на лицето ѝ, го озвери. Дръпна я грубо към себе си и с едно движение разпусна стегнатата ѝ коса. Тя падна на тежки вълни по раменете ѝ, също както някога. Люк зарови пръсти в ухания златен водопад и погледна лицето ѝ. Отново се бе превърнала в момичето, което толкова бе обичал. В него се надигна диво желание. Впи устни в нейните, жадно и ненаситно, за пръв път откакто се разделиха преди злополучното бягство.

Люк почувства сладостта на забранения плод. Усещаше, че ще полудее. През тези години бе целувал много жени. Някои открито се предлагаха за парите му, други го харесваха, дори биха могли да го обикнат, ако ги бе допуснал до себе си. А това той никога не направи. Заменяше страстта срещу пари и изтриваше жената от съзнанието си.

Но с Ив бе различно. Дал ѝ беше своята обич, когато все още бе способен да обича. Ив получи искрена чиста любов и я стъпка тъй

небрежно, както се гаси цигара. Сега ролите се размениха. Тя е в ръцете му и може да я смачка, да я унижи, да я използва единствено за собствено удоволствие. В този миг той откри, че омразата също разпалва страстта.

След първия шок Ив опита да се съпротивлява и извърна лице от търсещите му устни.

— Не... Джон! Спри!... Не трябва...

— Мина времето, когато някой можеше да ми каже какво трябва и какво не трябва. Сега правя това, което ми е приятно.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ и Люк усети как тя се разтреперва.

— Аз бях твой роб — прошепна той. — Вярвах в любовта и в красивите думи, бях готов да умра за теб. Помниш ли?

— Да — отвърна едва чуто Ив.

— Но ти ми даде чудесен урок. Научи ме, че това са само сантиментални глупости.

— Не е вярно...

— Вярно е и още как! Представи си, ако сега ти кажа, че всичките ти проблеми ще се решат, ако подходиш както трябва?

— Не! Не по този начин, Джон.

Той стегна хватката и отново започна да я целува. Изведнъж Ив се отпусна. Стоеше в ръцете му без съпротива, но и без да се предава. Безмълвното ѝ упорство го вбеси. Искаше да се огъне пред него, да се признае за победена. Тя му дължеше това.

Преди години си бе въобразил, че му принадлежи. Сега осъзна, че е станала още по-далечна, по-недостижима. Може да ѝ отмъщава жестоко и коравосърдечно, но да се окаже, че тя се е изпълзнала между пръстите му. Обзе го диво желание да притежава тази жена, да я застави да преклони глава пред неговата власт и сила.

Той се отдръпна и се вгледа в нея. Вместо страх, който смътно очакваше, лицето ѝ излъчваше неизмерима тъга.

— Прав си — рече тя. — Ти не си Джон. Ти си съвършено друг човек. Джон Бакстър никога нямаше да ме целува така. По-добре изобщо да не бях срещала Люк Хармън.

— Нямаше друг избор — каза той, без да я пуска. — Още ли не си разбрала?

Изведнъж очите ѝ се разшириха.

— Ти си го направил нарочно! Затова си докопал компанията. Само за да...

— Притрябвала ми е компанията! Моята цел беше ти. Заложих капана много, много отдавна и ето, дочаках — ти влезе в него. Сега той щракна. Ти остана вътре.

— Под твоята власт, искаш да кажеш? Нали само властта имала смисъл... О, не! Не мога да повярвам, че всичко това е истина...

— А трябва. С теб имаме стари сметки, Ив, но този път аз решавам.

— Господи, какъв човек си станал, Джон?

— Такъв, какъвто ме създадохте ти и твоят род. Схватлив съм, нали? Никаква милост. Никаква жал. Няма чувства, има само интереси, има цели. Може би ще познаеш философията на Тайлър.

— О, да — горчиво рече тя. — Философията на Тайлър.

— Не си предполагала, че ще се срещнем отново, а, Ив? А е трябвало! Дължна си била да се сетиш, че за постъпка като твоята не може да няма възмездие.

Преди Ив да успее да отговори, той грубо я стисна и запуши устата ѝ с целувка. Тя трепереше като лист в ръцете му и Люк се питаше дали от отвращение, или в отговор на желанието, което събуди у него.

Усещаше я под гладката коприна все тъй красива и пламенна както тогава. Тя бе създадена да подчинява мъжете и изминалите години нямаха никакво значение. Той отново бе роб на нейното излъчване. И пак у него се разпали старата лудост.

Изумен, той усети ръцете ѝ заровени в косата си, устните ѝ — податливи и ласкови, тъй мамещи и обещаващи забрава, каквато само тя можеше да му даде. Толкова години не се намери друга жена, която така да притъпи разума, за да остане само този яростен копнеж. Да притежава тази жена, би било най-голямото блаженство.

Внезапно той дойде на себе си, обзет от панически страх. Толкова сигурен беше в своята твърдост, толкова уверен в себе си и в своята омраза, а ето вече се поддаваше на опасната магия, готов отново да се превърне в нейна жертва.

Почувствала неговия смут, Ив започна да се бори, за да се отскубне. Очите ѝ гледаха диво, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха, сякаш и тя бе обладана от същия страх.

— Не! — извика задъхано. — Пусни ме.
Миг преди тя да избяга, Люк зърна ужаса на лицето ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Пери Драмънд живееше в елегантна къща, проектирана и обзаведена от самия него, неголяма, но претъпкана с изящни произведения на изкуството и преливаща от собствените му маниакални претенции за изисканост, така че безпорядъкът бе доста облагороден. Все пак никой от събираните с гордост предмети не бе тъй съвършен колкото самия Пери.

Красивото момче се бе превърнало в привлекателен и строен рус мъж, с фигура, която вдъхновяваше шивача му. Сините му очи бяха големи и искрени, усмивката — чаровна и малко бяха хората, усетили хладината, стаена зад тях. Ив рядко я долавяше и при това невинаги успяваше да си даде ясна сметка за нея, тъй като често пътуваше и не се задържаше задълго в компанията на братовчед си, а пък той особено се стараеше да се представи пред нея в най-добра светлина.

Веднага щом напусна къщата на Люк, Ив се отправи към него. Той я очакваше, отвори със замах вратата и я целуна по бузата.

— Какво стана, миличка? — попита, като поемаше палтото ѝ. — Не ми спестявай нищо!

— Пери, слуши се нещо ужасно. Tokу-що се срещнах с Джон Бакстър.

Той се намръщи.

— Какви ги говориш?

— Джон Бакстър. Не го ли помниш? От Драмънд Лий.

— О, боже, градинаря ли?

— Никога не е бил градинар. Живееше в имението и беше наел от Тайлър малко стопанство.

— Има ли значение? Беше си мърляв селянин.

— Не говори така!

— Извинявай, малката. Не исках да те засегна.

— Пери, чуй ме. Джон Бакстър и Люк Хармън са един и същ човек.

— Как така?

— Сменил си името, хванал се е с бизнес и сега е шеф на нашата компания.

Пери стоеше неподвижен, усмивката му се бе превърнала в гримаса.

— Това не е възможно!

— Току-що бях при него. Същият е, само че сега се казва Люк Хармън. — Тя притисна длани до пламналите си страни. — Някога бях влюбена в него.

— Хм, детска работа... Замина и го забрави, нали така?

Споменът за изгарящите устни на Люк и отклика на собственото ѝ тяло я накара да затрепери. Бързо извърна глава, за да не би лицето ѝ да издаде чувствата, които тя не можеше да сподели дори и с Пери.

— Исках да се омъжа за него — промълви с усилие, — но Тайлър ме застави да го зарежа по най-жесток начин. Изпрати ме в Швейцария и повече не го видях... до днес.

— Не му ли писа?

— Само за да му кажа, че скъсваме. И то не беше писмо, а просто бележка, хладна и отвратителна. Тайлър ми я продиктува. След това Джон ми върна всичко, което му бях подарила. А на писмата беше надраскал „мръсница“. Дядо ми ги прати в Швейцария. Но пък е дал на Джон десет хиляди лири и странното е, че никога не е споменал за тях. Платил му ги като компенсация.

— Какво?

— Чакай, има още. Благодарение на тях Джон станал богат.

Пери подсвирна.

— И как изглежда той сега?

— Ужасно променен. Озлобен към целия свят. На лявото си око има грозен белег, явно е претърпял някаква тежка злополука.

Пери съсредоточено се загледа в чашата си и подхвърли небрежно:

— Каза ли ти както точно е станало?

— Не, изобщо не успях да поговоря с него нормално. Толкова много се обичахме някога, а сега е студен, жесток и изпълнен с желание за мъст.

Пери се сепна и попита бързо:

— Какво искаш да кажеш?

— Той ме ненавижда заради това, което се случи. Затова иска и компанията, и имението. За да ми отмъсти.

— Така ли каза?

— Нещо подобно. Не си спомням точно думите. О, Пери, толкова съм объркана...

— А дивидентите?

— Ще се простим с тях. Той няма да отстъпи. — Тя стисна ръката му. — Съжалявам, Пери. Толкова ли са ти необходими тези пари?

— Да, Иви, много. Положението може да се окаже твърде сериозно.

— Пак комар ли?

Пери незабелязано стисна юмруци и отвърна уклончиво:

— Дълга история.

Ив въздъхна и разроши косата му.

— Ох, глупчо...

— Няма значение. Все нещо ще се появи отнякъде. — Той се вгледа в тревожното ѝ лице и попита загрижено: — Срещата те е разстроила, а? Неприятна изненада...

Тя кимна.

— Още ли си падаш по него?

— Не — отрече енергично. — Беше толкова отдавна. Моля те, Пери... Не ми се говори.

— Добре, миличка, не се вживявай. Сега ще ти донеса нещо за пиене.

В този момент на вратата се звънна и Ив отиде да отвори. На прага стоеше мъж с писмо в ръка.

— Специална пратка за господин Пери Драмънд — съобщи той.

— Аз ще я взема.

— Да не би случайно да сте Ив Драмънд?

— Да.

— Има писмо и за вас. Господин Хармън предположи, че може да ви намеря тук. Лека нощ.

Ив разкъса белия плик и прочете:

„Люк Хармън ще се радва на компанията на госпожица Ив Драмънд през следващия уикенд в Драмънд Лий.“

— Нахалник! — избухна яростно и подаде писмото, адресирано до братовчед й. — Как смее?

Очите на Пери пробягаха по поканата и погледът му се проясни.

— Звучи обещаващо. Не че ми е приятно да ме канят в собствения ми дом, но бедните нямат избор.

— Изпратил ги е веднага щом съм си тръгнала! Дори е казал на куриера, че вероятно ще ме намери тук. Толкова е бил сигурен, че веднага ще дойда при теб.

— Ами ти така и направи.

— Друго имам предвид. Той знае прекалено много. Вероятно години наред ме е следил. Навремето мислех, че го познавам, но сега в него има нещо страховито.

— Глупости! Въобразяваш си. Това е нашият шанс да го убедим да промени решението си. Единственият ни истински проблем е, че той все още е бесен, за това, че си го зарязала, въпреки че явно парите са му свършили доста добра работа. Но ти би могла да го размекнеш, нали, миличка?

— Пери, ако имаш някакви безумни идеи, избий си ги от главата — яростно отсече Ив. — Просто не мога да направя подобно нещо.

— Естествено, че не можеш — съгласи се веднага той, преливащ от чар. — Ама че ги дрънкам и аз...

Но Пери изобщо не бе толкова спокоен, колкото се опитваше да изглежда. Съдбата не бе справедлива към него и като че ли всичките му нещастия произлизаха от същия този Джон Бакстър, когото намрази още от мига, в който го видя за първи път. Изпита истинско удоволствие, когато даде отдушник на омразата си, но след това заплати скъпо за забавлението. Още щом Тайлър научи за побоя над Джон, се изпълни с подозрение към Пери. Не зададе никакви въпроси, но повече никога не спомена за сватба между тях двамата.

А това бе много жалко. Ив беше любимката на стария и без съмнение, ако се бяха оженили, нещата щяха да са доста по-различни. Вместо това даде на племенника си някакви жалки десет процента,

докато Ив получи тридесет. Тогава се наложи да играе на борсата, но печалбите му не се оказаха такива, каквито очакваше. Да, Джон Бакстър имаше за какво да се мрази.

И сега да се случи така, че именно този човек да го държи в ръцете си!

Разбира се, ще отрича. Доказателства няма. Нощта бе съвсем тъмна, а и Бакстър има много повече основания да подозира Тайлър.

— Единственото, което искам от теб — обръна се Пери към братовчедка си, — е да приемеш поканата. Ще идем заедно и ти ще ми помогнеш само в началото. Останалото ще свърша сам.

— Добре. Не бих могла да ти откажа. Но ще говориш ти.

— Може и да му се възхищаваш, задето е отишъл толкова далеч — замислено рече Пери, — но трябва да те подсетя, че то си му беше в кръвта.

— В какъв смисъл?

— Държеше се надменно и тиранично още когато си беше прост наемен работник. Веднъж се спречкахме. Е, признавам вината беше най-вече моя. Той прибираще картофи, а аз му бутнах чуvalа. Стана съвсем случайно, разбира се, и аз щях да му помогна да ги събере, ако не ми беше заповядал. Но той започна да крещи насреща ми като надзирател, а аз пък взех, че се заинатих. — Пери се усмихна тъжно.

— Проклето хлапе бях.

— И какво стана?

— Ами издърпа ме от коня и ме наби със собствения ми камшик.

— Ударил те е с камшик? Че ти си бил дете! Това е ужасно!

— Нали това ти казвам? Винаги си е бил животно. Пред теб се е прикривал, но всички знаехме. Сега ще ме тормози съвсем открито и, обзалагам се, ще му достави огромно удоволствие.

— Да... Имам чувството, че си прав. Пери... Страх ме е.

— Глупости. Всичко е само въпрос на късмет. Дай да не говорим за това. Искам да ти покажа какво си купих днес.

— Не трябва ли поне мъничко да пестиш?

— Ако успея да спестя нещо, то ще е капка в морето в сравнение с това, от което се нуждая. Пък и платих само хилядарка, а то струва много повече.

Пери тържествуващо извади малка картина и Ив внимателно я разгледа, преди да поклати разочаровано глава.

— На твоето място веднага бих я продала. Стига някой да ти я купи, разбира се. Този, дето е взел хилядарката, е направил добра сделка.

Тя погледна отчаяното лице на братовчед си и сърцето ѝ се сви. Толкова много го обичаше. Нямаше си никого другого, освен него. Колко добре се разбираха! Никой не ѝ е бил тъй близък. Нито Тайлър, който я обожаваше по своя себичен начин, нито дори Джон...

Тя се сепна тъй рязко, че Пери я погледна.

— Може би не съм права — побърза да го успокои. — Ще се посъветваме с още някой.

— Няма смисъл. — Пери повдигна рамене. — Щом ти кажеш, че нещо не го бива, винаги е вярно. — Той се ухили и добави добродушно: — Можеш поне веднъж да проявиш характер и да събркаш.

— Да можеше и от мъже да разбирам колкото от картини... — въздъхна тя. — Довиждане, скъпи. Ще се видим за уикенда.

Целуна го по бузата и изчезна, а Пери застана на прозореца и я изпроводи с очи до колата. На лицето му се появи крива усмивка. В последните ѝ думи имаше ирония, която Ив — милата, невинна, пряма Ив — изобщо не целеше. Но той я усети веднага, както усещаше абсолютно всичко, което може да бъде обърнато в негова полза. Погълнат от мислите си, Пери остана загледан навън дълго след като тя си замина.

Вместо да се приbere у дома, Ив се отправи на север, към предградията на Лондон. Спра в една уличка и слезе от колата. Вървеше механично, а изминалият ден бушуваше в главата ѝ. Съвсем неотдавна животът ѝ се струваше спокoen и подреден, макар и не непременно щастлив. Ив още на двадесет години се научи да предпочита спокойствието пред всичко останало и тази тактика се бе оказала успешна до днес, когато призракът от нейното минало се надигна и заплаши с отмъщение.

Как ли ще реагира Джон, ако разбере, че през годините от последната им среща си е отмъстил хиляди, хиляди пъти. Възмездие за неговото нещастие имаше във всяка нейна самотна нощ, във всеки стон на съкрушеното ѝ сърце. Неговата сянка постоянно я преследваше и нараняваше също тъй жестоко, както го нарани и самата тя. А сега той се явява и казва, че трябва да плати. Беше едва ли не нелепо.

След малко Ив осъзна, че краката я водят към миниатюрното антикварно магазинче, откъдето често купуваше разни дреболии. Въпреки че бе късно, възрастният собственик сновеше насам-натам под жълтеникавата светлина. Ив почука на прозореца и той ѝ отключи.

— Страхувам се, че в момента не разполагам с нищо, което може да представлява интерес за вас — рече той, — но заповядайте на чаша чай.

Ив го последва към задната стаичка, претъпкана с всевъзможни антики, чакащи реда си. Погледа ѝ привлече малка порцеланова статуетка — мъж с наметало в костюм от осемнайсети век. Тя я взе нежно и я разгледа, затаила дъх от възхищение. Потърси емблемата и видя това, което очакваше — кръстосаните саби — оригинален Майсен. Естествено можеше да бъде и фалшификат, но статуетката беше изящна, изльчваше красота и тиха печал, която проникна до ума и сърцето ѝ. Подсъзнателно усети, че е оригинал.

— Прекрасна е — възклика тихо.

— Уви, повредена. Вижте. — Мъжът посочи отчупено ъгълче от петата на фигурата. — Едва забележим недостатък, но разваля целия ефект. Мислех да я изхвърля.

— В никакъв случай! — Ив я притисна до гърдите си, сякаш да я опази. — Толкова е красива! Може да се сложи така, че дефектът изобщо да не се вижда.

— Не, няма стойност за жалост.

— Само парична.

Старецът се усмихна.

— Сантиментална сте!

— Може би, но не мога да понеса, когато нещо красиво се унищожава заради някакъв дребен недостатък.

— С антиките често става така.

— По света има тъй малко красота... В края на краишата, човек не може да отхвърли хората, които обича, само заради някая тяхна слабост.

— С хората е друго. Един човек, колкото и добър да е той, не струва колкото едно съвършено произведение на изкуството — отбеляза с цинизъм търговецът, Ив се засмя и той добави: — Можете да я вземете, щом толкова ви харесва. Тъкмо ще се отърва от нея.

Тя забърза към колата си със статуетката в ръка и я положи внимателно на задната седалка. Когато спря пред изискания блок, в който живееше, вдигна очи и се запита колко ли още ще може да си го позволи. После се сети за новата си придобивка и моментално забрави за проблемите.

Отви крехката фигурка и я разгледа на светлината. Беше чудесна. Красивото лице на мъжа бе точно толкова съвършено, колкото в деня, когато е било изваяно. Стори й се, че я гледа умолително, сякаш се извинява за недостатъка.

Беше на повече от двеста години, но любовта и майсторството, с които го бяха създали, нямаха възраст. Може би и други жени са му се любували така.

Без да съзнава, лицето й се озари от усмивка и тя усети, че спокойствието й се възвръща. Образите на Люк и Пери избледняха, а заедно с тях се изпариха и болката, и гневът, и страхът. Сега тя бе отново на същата красина с вечната красота, която единствена й оставаше вярна.

Имението Драмънд Лий бе сякаш създадено за развлечения — голяма приветлива къща от червени тухли сред пищна зеленина. В последните години преди да умре Тайлър, паркът бе запустял и растителността застрашаваше да задуши всичко. Люк се бе разпоредил да я подкастрят и оформят, така че да се открие гледката наоколо.

Къщата бе подложена на щателно почистване от тавана до мазетата. Дъбовите ламперии и месинговите орнаменти блестяха. Госпожа Картър, икономката, правеше разни намеки за цялостен ремонт, но Люк категорично отказваше. С изключение на новите килими, всичко си остана точно както едно време, когато той работеше на полето и влизаше вътре само ако го повикат.

Като тръгна да подбира стая за себе си, всички му се видяха прекалено претенциозни. Накрая с радост откри едно малко помещение, в което имаше само тясно твърдо легло и старомодно писалище от массивен бук. Беше странен избор за господаря на къщата, но за разлика от задушаващия разкош на останалите стаи, нещо тук го привлече неудържимо. Реакцията на госпожа Картър истински го смущи.

— Точно така казваше и господин Драмънд. Това беше неговата стая.

— О? — възклика смаян Люк.

— Старият господин не желаеше да спи никъде другаде.

Е, значи с Тайлър имаха нещо общо — мисъл, която го изпълни с насмешка.

Единствената промяна, която възнамеряваше да направи из къщата, бе да свали портрета на Тайлър в салона, но неизвестно защо все отлагаше. Художникът бе уловил най-типичното: массивния дебел врат, косата — по-сива, отколкото я помнеше той, ала очите — същите, смайващо сини, пронизващи всеки, дръзнал да се вгледа в тях. Бяха студени очи, които с един поглед оценяваха човека и презирително го отхвърляха. Собственикът на тези очи бе способен да прегази всеки, застанал на пътя му. Невъзможно бе да си представиш тези очи да се размекват или да изльчват нежност.

Люк не се поддаваше лесно на внушения, но често изпитваше обезпокоителното усещане, че погледът на Тайлър, изпълнен със загадъчно послание, тайно го следи. Вечерта преди пристигането на гостите портретът все така си висеше над камината и Люк предизвикателно застана пред сурвото лице. Така да бъде! Това бе мигът на триумфа, помрачен единствено от недосегаемостта на Тайлър в небитието. Нека си стои като ням свидетел на възмездиято.

— Къдeto и да си ти сега — прошепна Люк, — надявам се, че ме виждаш.

Наредил бе на госпожа Картьр да приготви за Ив старата ѝ стая, но самият още не бе надниквал там. Изведнъж го обзе лудо желание да види мястото, където е живяла, мечтала и замисляла своето предателство.

Застана неподвижен на прага. Това бе най-хубавата спалня в къщата, с огромно легло с балдахин от бели и нежнолилави дантели. Беше много светла, тъй като бе ъглова и имаше големи прозорци. Люк пристъпи и надникна вън.

Спомни си как една вечер, заслепен от любов, се бе качил на каменната тераса долу. Взираше се в прозореца, щастлив дори само от мисълта, че тя е наблизо. Тогава тя отвори прозореца, видя го и в следващия миг вече тичаше към него.

Люк рязко се дръпна и излезе.

След срещата си с Ив не можеше да спи добре. Образът ѝ не му даваше покой и често се събуждаше, облян в студена пот. Миналата нощ изобщо не успя да мигне и въпреки това не изпитваше умора. Напрежението и трескавите мисли го поддържаха бодър, караха го да се чувства замаян и податлив на внушения, сякаш нервите му бяха загубили защитната си обвивка.

Вън се чу клаксонът на първите гости. Поканени бяха тридесет души — бизнес партньори, някои по-скоро съперници, и един открит враг. С едни се срещаше само по задължение, с други беше в дружески отношения, но приятели нямаше.

Люк излезе вън да ги посрещне и през следващия час той бе идеалният домакин. Показваше стаите, отвръщаше на комплиментите. Но през цялото време бе нащрек за нейното появяване.

Вече всички се бяха събрали в салона, питиетата бяха поднесени, празните разговори набираха скорост, чакаше се само сигнала за вечеря. Липсваха единствено Ив и Пери. Напрежението на Люк се покачваше при мисълта, че тя може въобще да не дойде. Гласовете около него се превърнаха в далечно жужене, всичко потъна в мъгла и сърцето му се сви в усещане за непоносимо безсилие.

В този миг вън спря кола и Люк бързо остави чашата, защото ръката му трепереше. Извини се на гостите и излезе.

Ив бе вече в преддверието и неуверено се оглеждаше. Изострените сетива на Люк му подсказаха, че тя опипва обстановката като сърна, навлязла в опасна непозната гора.

И тогава тя го видя. Потръпна ли наистина или само така му се стори? Той стисна зъби и пристъпи към нея.

— Изключително се радвам, че успяхте да уважите поканата ми.

— За нищо на света не бихме си позволили да откажем — обади се зад нея Пери.

Люк се усмихна, протегна ръка и без да издава отвращението си, поздрави приветливо:

— Добре дошли.

Енергично разтърси изящната поддържана ръка на Пери и ясно усети облекчението му от дружелюбния прием. Също като притиснат до стената плъх, зърнал възможност за бягство. Нищо, нека поживее в заблуда.

— Съжалиявам за закъснението — промърмори Ив, загледана някъде зад него.

— Важното е, че сте вече тук. — Люк проследи погледа ѝ и добави: — Всичко си е както преди, госпожице Драмънд. Позволете ми да ви разведа из градината. Навярно изгаряте от нетърпение да зърнете отново старите места.

— Чудесна идея, нали? — възклика Пери, но Ив поклати глава.

— Благодаря, може би по-късно. Малко съм уморена.

Тя тръгна към стълбите, но умолителният поглед на Пери я накара веднага да се обърне към Люк със смутена усмивка.

— Простете грубостта ми. Естествено, че искам да се разходя из градината.

— Времето е пред нас — усмихна се на свой ред Люк. — Първо си починете. Ние ще ви изчакаме за вечеря.

Значи такова е разположението на силите, заключи мислено Люк, като ги изпроводи с очи по стълбите. Ив е примамката, която Пери ще размахва под носа му. Тя не може да го понася, но изпълнява всичко, което пожелае русият красавец. В гърдите му се надигна презрение и към двамата.

В този момент Ив се спря и се огледа, без да усеща, че я наблюдават. На Люк му се стори, че никога не е виждал толкова нещастно лице.

Щом Ив и Пери се появиха за вечеря, всички глави се извърнаха към тях — и двамата високи, русокоси и красиви.

Люк веднага забеляза, че Ив бе неузнаваема. Умората и тъгата бяха изчезнали. Сега тя бе възвърнала дързостта си, вървеше гордо, дори предизвикателно. Роклята ѝ — черна, дълбоко изрязана, прилепнала по изваяното ѝ тяло, подчертаваше съвършените му форми. От Ив струеше неподправена радост за удоволствията в живота, но замисленият ѝ поглед намекваше за душевни терзания. Този контраст ѝ придаваше загадъчност, която далеч надхвърляше представата за обикновена хубост.

За случайния наблюдател тя притежаваше непоклатима самоувереност. Само очи, изострени от обич или от омраза, биха забелязали колко крехка е силата ѝ. Вървеше с достойнство, но сякаш стъпваше по тлееща жарава.

Люк не се съмняваше в любопитството на гостите си. Въпреки че винаги ревниво криеше личния си живот, някои вече подозираха връзка с Драмънд Лий. Отношенията му с Ив, разбира се, никой не би заподозрял, но той усещаше вперените изпитателни погледи. За него се говореше, че бил селянин, човек без култура и потекло, постигнал всичко само с грубост и сила. Носеха се дори слухове, че белегът е от схватка с жертвата, която е разорил. Люк посрещаше тези подмятания със смях, но и не разсейваше обвиненията. Сега, когато галантно пое ръката на Ив и я отведе до мястото й на масата, беше сигурен какво си мислят:

— Красавицата и звярът.

Ив го хвана под ръка и в миг излезе от своя далечен свят. Усмихна се, не на него, а отново на нещо някъде зад рамото му. Това бе горда, дръзка усмивка, в пълно противоречие с треперещите пръсти, които издаваха какво изпитание е за нея тази сцена.

Люк бе устоял на изкушението да я сложи до себе си на масата. Той седеше начело, а Ив точно отсреща, но масата бе много дълга и бе невъзможно да долови изражението й.

С раздразнение откри до себе си лейди Вивиън Лойд, с нея някога имаха приятна връзка, но тя впоследствие се омъжи за един от неговите приятелски настроени съперници. Баща й беше граф, но обеднял — недостатък, който Вивиън компенсираше с похотливост и непоклатима амбиция. Люк не бе имал намерение да седи до нея, но тя заговорнически му намигна и призна, че е разменила етикетчетата с имената.

— Мислех да си поклюкарстваме, скъпи — изчурулика тихично.

— Не съм те виждала отпреди сватбата. Толкова бях тъжна, че не дойде.

— Лекувах наранената си душа — изфлиртува автоматично Люк. Ив говореше с мъжа отлясно.

— И кой беше виновен за раната? — многозначително подхвърли Вивиън. — Не трябваше да става така.

— Отстъпих пред по-добраия. Надявам се, че си получила подаръка ми. — Очите му се присвиха. Ив се обърна към Пери и нежно докосна ръката му.

— Чудесен е — изчурулика Вивиън. — Размечтах се какво щеше да бъде, ако...

Тъй като той не отвърна, проницателните ѝ очи проследиха погледа му и тя се подсмехна.

— Забрави, миличък! Не ставаш за нея.

Люк преглътна раздразнението си, задето се е разкрил и рече заядливо:

— Някои биха казали, че и за теб не ставам.

— За мен? Ако не беше тази никому ненужна титла, аз съм си направо плебейка — отбеляза тя с присъщата си прямота. Най-хубавото ѝ качество. — Предпочитам първичните мъже. — Тя игриво изви вежди. — Но Ив е друга работа. Аз може да съм от благородно потекло, но истинската лейди е тя.

— Благодаря за съвета, но държа да те уверя, че не проявявам никакъв интерес. — После му хрумна, че Вивиън навсярно е дочула слуховете и подхвърли небрежно: — А и тя вероятно вече се е сгодила за братовчед си.

— Пери? Бива си го, а?

— Учудваш ме. Той в никакъв случай не е от първичните.

Тя се засмя.

— Не се подългвай от това красиво лице. Може и да не е дивак като теб, но определено е, да речем, оригинален. Ако милата Ив спи с него, то безспорно има на какво да се наслаждава в живота. Внимавай, скъпи! Разля си питието.

Люк изруга, сипа си двойно уиски и твърдо поведе разговора в друга посока. Мъчителната вечеря бе в разгара си.

До кафето Ив нито веднъж не бе погледнала към него. Един по един гостите започнаха да напускат местата си и Люк се приближи до Пери и Ив. Хвана за лакътя един дребен мъж, чиято безлична външност бе в пълно противоречие с огромната му финансова власт и попита учтиво:

— Драмънд, познавате ли Маркъс Лейн?

Пери се ококори и почти благоговейно протегна ръка.

— Драмънд се занимава с брокерство — поясни Люк на банкера и погледна Пери. — Виждам, преуспявате. Поне не съм чул брокер да не преуспее — добави през смях.

— Всичко се развива чудесно — потвърди Пери, без да откъсва очи от Лейн.

— Разбира се, времената са тежки — замислено продължи Люк, — пазарите са толкова несигурни напоследък. Не всеки може да се справи.

— Добрият борсов агент е подготвен за всичко — твърдо заяви Пери.

— Естествено. Сигурен съм, че се справяте по-добре от много други.

— Горд съм да заявя, че моите клиенти няма от какво да се оплачат — сковано съобщи Пери.

— Не се и съмнявам. Радостен съм да чуя, че нещата ви вървят тъй добре. По едно време малко се бях притеснил за вас, но сега виждам, че не съм имал основание. — Потупа Пери по гърба и добави приятелски: — Е, толкова по деловите въпроси, можете да се насладите на вечерта.

Обърна се рязко и се направи, че не забелязва слисаното изражение на Пери. Знаеше, че трябва по най-бърз начин да се отдалечи от Ив, преди злобата му да добие опасни размери. Усмихна се насила и покани гостите на разходка из имението — един безкраен час празни разговори и ненужни обяснения, а в съзнанието му бе единствено Ив, която остана с братовчед си.

Когато Люк най-после се върна в салона, той се бе превърнал в импровизиран дансинг и Ив с усмивка отпъждаше отегчението си в обятията на Денза Лойд, докато той надълго и нашироко разясняваше гениалността на последната си сделка. Люк стисна зъби.

Танцът свърши и всички в един глас поискаха втори. Люк бързо се отправи към съпругата на един свой по-възрастен партньор. Постара се да ѝ отдаде дължимото внимание и употреби цялата си воля, за да не поглежда към Ив, която отново танцуваше и с нищо не показваше, че забелязва присъствието му.

Усещаше как гневът му се надига. Тя има нужда от неговото благоволение и много добре знае това. Но вместо да полага усилия да го предразположи, демонстрира надменно безразличие, сякаш все още е малката господарка. Ако очаква да отиде при нея и да я покани на танц, само си губи времето.

Песента свърши и Люк обяви весело:

— Дами канят! Кои ли ще са щастливците?

Разнесоха се смехове. Той гледаше изпитателно Ив, но тя невъзмутимо хвана под ръка Пери.

Остана втрещен от явното пренебрежение, безсилен да откъсне поглед от нея, блажено отпусната в прегръдките на русокосия хубавец. Без да съзнава, Люк притисна ръка към белега на челото си.

Точно в този миг тя вдигна глава и за първи път тази вечер го погледна право в лицето. Очите ѝ бяха пълни с разбиране и болка.

Люк се опомни и ѝ обърна гръб.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Късно вечерта, когато всичко утихна, Люк застана на прозореца и впери поглед в Г-образните очертания на къщата. Виждаше стаята на Пери. Пердетата бяха дръпнати, но ясно се разграничаваха двата силуeta. Следеше ги с очи и се мъчеше да не мисли за думите на Вивиън: „Ако милата Ив спи с него, то безспорно има на какво да се наслаждава в живота“. Нали си ново уиски, за да притъпи изопнатите си нерви, после затвори очи. Защо изобщо предприе това отмъщение...

Дръпна се от прозореца, но само след миг гледката го привлече отново. Най-накрая се пребори с изкушението и излезе да се разходи из градината. Докато погльщаше с поглед массивните стени на къщата, реши, че Ив наистина е права — трябва да я превърне в хотел и повече никога да не стъпва тук.

Нямаше представа как краката му сами го отведоха под нейния прозорец. Вероятно прилив на носталгия или може би — непреодолимо желание да види дали в стаята ѝ свети. Когато зави зад ъгъла, зърна каменната тераса, където бе стоял, тръпнещ от любов. Изведенъж замръзна, защото с раздразнение установи, че не е сам. В мрака, неподвижна като статуя, седеше тя. Люк се опита да си втълпи, че усещането, което изпитва, е омраза, но много добре съзнаваше, че всъщност е радост от това, че тя не е с Пери и че също помни.

Стоеше неподвижен и жадно погльщаше очертанията ѝ в меката лунна светлина. Беше вперила поглед в далечината и сега, когато мислеше, че е сама, гордостта ѝ бе изчезнала и напрежението от вечерта бе оставило отпечатък върху лицето ѝ.

Тогава тя вдигна глава, погледите им се срещнаха и един дълъг миг те се измерваха с очи, без да проговорят и без да помръднат. Люк чуваше оглушителния си пулс и впрегна цялата си воля, за да се успокои.

— Не трябваше ли да сложите някаква връхна дреха? — попита равнодушно, тъй като тя бе все още с ефирната черна рокля и леко потръпваше от нощния хлад.

— Излязох, защото ми стана прекалено топло. Имах чувството, че ще се задуша.

Нямаше нужда да пита какво иска да каже. Седна до нея на каменния перваз. Усещаше примамливите ѝ бели рамене, долавяше омайния ѝ парфюм. Тя наведе глава, сякаш отново поемаше непосилния товар, който бе свалила за миг, но когато проговори, беше напълно спокойна.

— Поздравявам ви за това колко далеч сте стигнали, господин Хармън. — Гласът ѝ звучеше леко развеселен. — Много съм впечатлена.

— Ако желаете просто да поддържаме разговора, няма да се справя — рече направо той. — Това е едно от нещата, които тъй и не успях да науча.

— Но пък сте научили много други.

— Имам си начини да се справям с всичко.

— Да, открай време сте убийствено прям. — Люк мълчеше и тя продължи: — Но сте се научили на хитрост и изтънченост. Играта ви днес с Пери бе ужасно жестока.

Люк повдигна рамене.

— Просто го попитах как вървят работите му.

— Пред Маркъс Лейн! И какво очаквахте да ви отговори? Че е затънал в дългове?

— А така ли е? — засече я моментално.

— Не съм казала такова нещо. Но ако има нужда от пари, не би могъл да ви го каже точно в този момент. Но вие само си играехте... — Гласът ѝ стана умолителен: — Ще разговаряте сериозно с него, нали?

— Губите си времето. По-добре се молете за себе си.

— Никога няма да се моля за себе си. — Гласът ѝ отново се смекчи. — А и мъжът, когото някога познавах, не би желал да му се моля.

— Мъжът, когото сте познавали, беше един глупак.

— Може би. Но беше чудесен. Мил и нежен, никога не би наранил никого.

— Престани! — отсече грубо. — Говориш за човек, когото изобщо не си познавала. Никой не познаваше истински другия. За мен ти бе най-прекрасното създание на този свят. А за теб аз бях малкия

Джони, играчката, с която да се позабавляваш и после да захвърлиш. Така че, беше права. И двамата направихме грешка.

След дълга и мъчителна тишина Ив заговори със стегнато гърло:

— Никога не съм мислела подобно нещо за теб. Нито пък съм искала да бъда съвършена в твоите очи. Джон, недей да ме съдиш, без да знаеш какво се случи! Постъпих ужасно, но не стана така, както ти предполагаш. Глупава бях, но те обичах.

— Чудесно играете ролята си, госпожице Драмънд. Пери ще бъде адски горд.

Той ясно чу как тя си поема въздух.

— Ако наистина мислиш така, Джон, аз не бих могла да кажа нищо повече. Надявах се да ми повярваш, може би дори да ми простиш. Но не знаех, че толкова дълбоко ме ненавиждаш.

— А няма ли защо?

— Ха, кой знае? Ти сам каза, че единствено властта има значение, а именно аз ти открих пътя към нея. Къде щеше да си сега, ако не беше изтъргувал?

— Да не мислиш, че ме интересуват гадните ти пари? — избухна Люк. — Толкова ли не можеш да проумееш, че ги взех, защото ти унищожи всичко в мен?

— Така ли? А не бяха ли парите в дъното на всичко? Аз вървях след теб, толкова заслепена от любов, че не си давах сметка за нищо!

— Но съвсем навреме се опомни. Видя калта по ботушите ми и осъзна какво ще представлява животът ти с мен. Не ти, аз бях заслепеният! Ти беше моята богиня. Държеше целия ми живот в ръцете си, но той не ти беше нужен. Така че аз прибрах това, което бе останало от него и продължих да го живея доколкото можех.

— И стана студен и зъл. Ти искаш да унищожиш мен, нали? Ще те направи ли това по-щастлив? Изобщо не трябваше да идвам. Спомените са непоносими.

— Напротив! Време е да застанем лице в лице със спомените и с истината.

— И защо? За да ме заразиш със своята омраза? Всичко бе толкова красиво тогава. Искам да запазя спомена такъв, какъвто е останал у мен. Утре си тръгвам. Няма да ти позволя да ме обиждаш повече.

Тя се изправи и Люк рязко скочи. Но левият му крак се удари в каменната плоча и той политна настриани. Протегнатата му ръка се улови за нещо. Постепенно осъзна, че Ив го е хванала.

— Няма нищо — отсече кратко. — Пусни ме.

Но тя продължаваше да го държи и се взираше тревожно в лицето му.

— Какво стана?

— Нищо — сопна се той.

Погледът ѝ търсеше очите му.

— Не видя ли камъка? — промълви като замаяна.

— Тук е тъмно като в рог.

Той дишаше тежко и с ужас усещаше как пръстите ѝ се приближават към невиждащото му око.

— Не, достатъчно светло е — промълви бавно, — но ти не го видя. О, господи... Окото ти...

Внезапно той се отпусна, завладян от тъпо безразличие, и се предаде.

— Не напълно — отвърна уморено. — През деня виждам силуетите, но вечер...

Тя не го слушаше. По лицето ѝ се стичаха сълзи, ръцете ѝ обгърнаха главата му, а пръстите ѝ нежно докоснаха челото му.

— Господи, аз нямах представа — зашепна ужасено. — Мислех, че... Любими мой!

Тя го привлече към себе си, обсипа с целувки лицето му и той усети вкуса на горещите ѝ сълзи.

За миг времето спря. После Люк се отпусна отново върху каменния перваз и се сгуши в обятията ѝ.

Душата му се разкъсваше. Но разумът беше безсилен пред онази неповторима радост, която отново потече по жилите му, щом Ив го докосна.

— Любов моя! Моя единствена, незабравима любов... — галеше го гласът ѝ.

Усети как дланиите ѝ повдигат главата му, той им се подчини и устните им се сляха. Целувката заличи горчивината, натрупана с годините, разчули бариерите, които тъй старательно издигна срещу нея. Как е живял толкова дълго с тази заблуда? Достатъчно бе Ив само да протегне ръце и той е загубен.

— Трябаше да ми кажеш! — шепнеше тя и целуваше белега. — Как е възможно? Кой те нарани?

Не би могъл да й отговори направо. Единственото, което успя да изрече, бе името й, и той започна да го повтаря отново и отново, като заклинание срещу злата магия, вледенила сърцето му. Под ласките на ръцете и устните ѝ той сякаш се прероди. И като всяко раждане то бе съпроводено с болка, но Люк не се опитваше да избяга, защото тази болка бе неговото избавление.

— Защо ме изостави? Ив! — шепнеше той. — Как можа да го направиш?

— Нямах избор. Не исках. Толкова ми беше трудно през тези години. Но нито за миг не престанах да те обичам.

— Тогава защо? Защо?

— Защото... — Тя потръпна. — Защото в началото те изльгах. Изглеждаше толкова безобидно. Не съзнавах, че върша нещо нередно.

— За какво си ме изльгала?

— Аз не бях на шестнадесет години. Толкова бях влюбена в теб, че бях готова на всичко. Страх ме беше, че ще ме отхвърлиш, защото съм прекалено малка. Затова и отлагах бягството. Съгласих се, когато до рождения ми ден оставаха двадесет дни и мислех да ти кажа чак в Шотландия. Но като се измъквах през прозореца, Тайлър ме хвана. Беше побеснял, накара ме да ти напиша онова ужасно писмо и ме заплаши, че ако не се подчиня, ще извика полиция и ще те даде под съд за блудство с малолетна. Молих му се да ми позволи поне да се срещна с теб и да ти обясня, но той дори не ме изслуша. Дори не ми разреши да ти напиша това, което исках. Затова писмото беше такова... Какво можех да направя? Толкова ме беше страх, че той ще ти направи нещо и вината ще бъде моя. Затова се подчиних и още същата нощ заминах за Швейцария. А когато получих нещата, които ти бях изпращала, не ми се живееше повече, защото знаех, че никога няма да те забравя.

— А защо, когато се върна, не ме потърси?

— Защото... — Тя извърна глава. — Защото Тайлър ми каза и друго.

— Какво? — Люк стисна раменете ѝ и я притисна отново. — Ив, не трябва да има повече тайни помежду ни, разбираш ли! Намерихме се и бихме могли отново...

— Не! — извика отчаяно. — Не тряба! — Тя скри лице в гърдите му.

— Защо? Какво има?

— Люк, какво знаеш за родителите си?

— За родителите ми? — повтори озадачено. — Знам само, че майка ми е заминала и се е омъжила, а мъжът ѝ умрял, преди аз да се родя.

— Това не е вярно — едва чуто промълви Ив. — Майка ти и баща ти никога не са били женени.

— Предполагал съм го — отвърна замислено Люк. — Меган избягваше тази тема. Но какво общо може да има това с Тайлър?

Тогава го осени прозрението. Истината бе витала около него години наред.

— Тайлър ми е баща?

Ив кимна.

— Каза ми го онази нощ. Беше ужасно! Каза, че е настъпил моментът всичко да излезе наяве и че за мен ти вече не съществуваш, защото всъщност си ми чично.

— Не е вярно!

— Люк, той ми разказа цялата история. Майка ти е забременяла от него и той я е изгонил от имението.

— Проклет да бъде!

— Когато си се родил, тя починала. Затова баба ти толкова го мразела. Довела те в Драмънд Лий, за да го тормози. Тя нищо ли не ти е казвала?

— Опита се, точно преди да умре, но не можеше да говори.

— Мисля, че Тайлър те е ненавиждал. Затова с нищо не е дал да се разбере, че си му син. Ако знаехме всичко от самото начало...

— Мръсник! Искал е да те запази за себе си. Настъпил бил моментът, а? Премълчал е най-важното, защото не му е изнасяло. Аз не съм ти никакъв чично, Ив. Между нас няма кръвна връзка.

— Но...

— Аз може и да съм от фамилията Драмънд, но ти не си. Баща ти се казва Дърмънт Уилшо.

Очакваше тя да реагира бурно, но Ив само смръщи вежди.

— Искаш да кажеш, учителят по езда на майка ми...

— Познавала си го?

— Работел в имението на родителите ѝ и когато майка ми се омъжила, той се преместил с нея. Помня, че често яздеха заедно. Да... Възможно е. Баща ми хич не го обичаше.

— Може и да е подозирал нещо. А Тайлър е знаел със сигурност. Сам го потвърди пред мен.

— Тайлър ти е казал?

— Той е знаел, че не сме роднини. Унищожил е любовта ни съвсем съзнателно.

— Господи! Толкова години да страдам! Все си мислех, че дори и един ден отново да се срещнем, пак няма да можем да останем заедно.

— Но ето, срещнахме се и всичко е ясно.

Той се усмихна, протегна ръце към нея и главата ѝ се отпусна на рамото му, устните ѝ потърсиха неговите както преди. Люк я целуна тъй пламенно, сякаш искаше с една целувка да заличи всички тези години.

— Ив... Ив... Кажи ми, че все още си моя! — шепнеше разтреперан.

— Завинаги!

В душата му пламна старата страсть, още по-бурна, още по-неукротима от дългата раздяла. Годините не бяха изпепелили любовта, момчето и момичето си бяха все същите и все така силно се обичаха.

— Помниш ли онази нощ, когато дойдох тук, под прозореца ти, и ти слезе при мен?

— Защото те обичах...

— Обичай ме и сега!

Ив вдигна рязко глава и го погледна, после изведнъж лицето ѝ се смекчи, тя взе ръката му и го поведе към къщата. В този миг Люк бе готов да я последва накрай света. Сега разбираше как Адам е тръгнал с Ева към греха. Просто не е имал друг избор.

Ив го поведе по стълбите и тогава той я сграбчи отново, целуна я дълго и страстно, вдигна я и я понесе към стаята ѝ.

Като насьн, с треперещи пръсти Люк започна да сваля дрехите си. Целият гореше от копнеж да усети голото ѝ тяло до своето. На меката светлина, която струеше от прозореца, той наблюдаваше омаян как роклята бавно се свлича на пода и сребристата луна щедро облива седефенобоялата кожа.

Някога двамата се хвърляха лудо един към друг, любеха се диво и трескаво. Не бе имал време да я изпива така с очи. Не се бе наслаждавал на красотата ѝ, на съвършенството на гърдите ѝ, на нежната талия, на заоблените стройни бедра... Бавно се отпусна на леглото, без да откъсва жадни очи от нея, разтвори ръце и Ив потъна в прегръдката му. Люк я притисна към себе си и тя зарови ръце в косата му. Топлината и уханието ѝ го обгърнаха като невидим плащ, горчивината и болката се изпариха и на този свят не остана нищо друго, освен неговата Ив. Любовта и копнежът, които за него бяха отдавна и безнадеждно погребани, неочеквано оживяха. Целувката на Ив ги пробуди и те се разгоряха, живи и ярки, както никога досега.

Тя бе тъй крехка в ръцете му! Люк я докосваше с благоговение, със страх, че ще развали магията. Все още не можеше да повярва, че всичко това е истина. По-скоро бе онзи сън, който го спохождаше нощем и който сутрин си налагаше да зачеркне от паметта си. Ето, тя най-после е тук, до него, а ужасът, че ще се събуди отново в самота, не го напускаше.

Устните му се плъзнаха по гърдите ѝ и тя отметна глава назад в сладостна въздишка. Съвсем бавно той я положи на леглото. Не трябва да бърза, искаше да се наслади на всеки миг.

Отпусна се върху нея, чак когато чу шепота ѝ:

— Искам те, Люк!

Имаше чувството, че едва вчера се прегръщаха за последен път — невинни, искрени и много, много млади, едва вчера си обещаха вечността, защото светът бе техен и нищо не би могло да застане помежду им.

Беше неземно красиво да бъде отново част от нея, да усеща топлината ѝ, тръпнещото ѝ тяло, нейния собствен нестихващ копнеж.

— Люк? Люк...

Помнеше този стон, който някога го подлудяваше и го насърчаваше за още и още. Съзнанието му се стопи пред повика на всепогълщащата страсть и се устреми към висините.

Върна се към реалността бавно и неохотно. Отново бе срецинал щастието и искаше то да трае вечно.

Изведнъж се изплаши, че ги чака нова раздяла и притисна Ив до себе си, сякаш би могъл да се противопостави на природата и да

обезсмърти любовта. Ив нежно прокара ръце по гърба му. Ласката ѝ отпъди болката, защото носеше обещание за бъдещето.

ПЕТА ГЛАВА

В ранната утрин Люк се събуди все още в обятията на Ив. Без да помръдва, остана да лежи блажено, заслушан в тихото й равномерно дишане. Тя също не спеше, пръстите й нежно галеха косата му.

— Чувала ли си легендата, че мъжът и жената навремето били в едно тяло, две половинки на едно съвършено същество, но боговете се уплашили и решили да ги разделят, за да не стане то равно на тях. Затова през целия си живот те се търсят, откриват се или изобщо не се срещат. Точно така се чувствам сега. През цялото време, докато бяхме разделени, усещах, че нещо ми липсва. Чак сега разбрах какво.

— И с мен беше същото, но аз нямах право да призная, че все още те обичам, заради кръвосмешението. Когато преди няколко дни се видяхме и ти ме целуна, се ужасих от себе си, защото те желаех повече от всеки друг път. Можех да избягам от теб, но не и от собствените си чувства.

— Затова ли беше толкова хладна и правеше всичко възможно да ме отблъснеш?

— Да. Изпитвах отвращение от себе си.

Той докосна белега.

— Аз пък реших, че съм ти противен.

— Не — придърпа го тя към себе си. — Напротив. Обичам те още повече. Та ти си страдал, а аз съм била далеч от теб, без да знам нищо. Как стана произшествието, ще mi разкажеш ли?

— Някой друг път. Сега искам да те погледам. Сякаш живея нов живот. Постъпих ужасно глупаво. Трябваше да ти имам повече доверие...

— Аз бях виновна, че започнах всичко с лъжа. Луда бях по теб. А и твърде разглезена... Бях свикнала да получавам всичко, което поискам. И в един миг поисках теб.

— Хм, добре звучи. — Той я целуна.

— Във всичко ме водеха собствените ми желания. Изльгах те за годините си, защото това бе най-лесния начин да стигна до целта.

Изобщо не ми хрумна какво може да се случи. Бях ужасно капризно хлапе.

Тя се засмя, но изведнъж се сети за фразата и мъкна.

— Какво има?

— Нищо.

Но Люк забеляза сянката на лицето ѝ.

— Кажи ми! — заповяда той, но като видя учудения ѝ поглед, побърза да добави: — Ив, моля те, кажи какво те разтревожи.

— Като казах какво хлапе съм била, се сетих нещо, което Пери ми разправи наскоро.

— И какво беше то? — попита подозрително.

— Ами за някакви картофи.

— О, това ли! — изсумтя Люк.

— Наистина ли си го набил с камшика му?

— Е, понатупах го. Не го съжалявай. Той си го търсеше.

— Защото без да иска, е бутнал чуvalа с картофите ти?

— Съвсем не беше, без да иска.

— Може да си се объркал... Сигурно си бил уморен и нервен...

Избухнал си.

— Не. Той си играеше с нервите ми и ги опъна до крайност. Въобразяваше си, че щом фамилията му е Драмънд, всичко му е позволено. — В гласа му се появи желязна твърдост. — Но рано или късно възмездие винаги има. Това е първото правило в бизнеса, а и в живота, стига да имаш малко разум да го проумееш. Никога не се оставяй да те победят докрай. Помни резултата, нищо, че времето минава. Разбира се, това не се отнася за теб, мила моя. — Притисна я до себе си той, защото видя смущението на лицето ѝ.

— И аз също щях да платя, нали?

— Ив, бях огорчен и исках да ти отмъстя. Държах се глупаво и несправедливо. Хайде да не мислим за това и да оставим нещата между нас сами да се оправят. Та ние се обичаме, нали?

— Аз винаги ще те обичам — отвърна тъжно Ив, — но започвам да осъзнавам, че ти си опасен. Виждаш хората само в черно и бяло. Изобщо не се замисляш какви биха могли да бъдат мотивите за постъпките им.

Ив се опитваше да заглуши думите на Пери, кънтящи в ушите ѝ, но това бе непосилно, защото Люк сам ги потвърждаваше. Всъщност

изобщо не познаваше този човек, част от сърцето му може би щеше да остане завинаги скрита. Но нямаше друг избор, освен да го обича.

— Хайде да не говорим за това — тихо рече Люк. — Не бих могъл да понеса нова раздяла.

Тя направи последен опит.

— Именно по тази причина трябва да говорим за това и да постигнем някакво съгласие.

— Не — отсече категорично той. — Още не. Имаме да наваксваме толкова много... Нека не бързаме. Разкажи ми за себе си. Как си живяла?

— Ти знаеш. Не си ме изпускал от очи, нали?

Люк се усмихна по-скоро на себе си.

— Събирах изрезки като влюбен ученик. Не можех да се стърпя. Втълпявах си, че това е омраза, но сега разбирам, че от самото начало съм очаквал да се съберем отново. Като научих за сватбата ти, направо обезумях. Разкажи ми за Дейвид Флечър. Обичаше ли го?

— Не. Бях решила, че след като в живота ми няма да има любов, ще се отдам на изкуството. Старинните предмети се оказаха единственото нещо, което ме интересува. Докато учех в Швейцария, посещавах кръжоци по живопис и щом се върнах в Англия, започнах да се занимавам сериозно с тези неща. Дейвид ми беше учител и беше много лесно да го идеализирам. На осемнадесет години човек е пълен с всевъзможни налудничави идеи. Само изкуството имаше някакъв смисъл за мен и човекът, който го познаваше, бе почти бог. Когато поиска ръката ми, щях да се пръсна от гордост. А след сватбата богът се превърна в дребнаво суетно старче, което не понася някой да му противоречи. Мисля, че се ожени за мен, защото е видял обожанието в очите ми и си е въобразил, че ще трае вечно. Когато си позволявах да изразя собствено мнение, той изпадаше в ярост. Беше невероятен специалист по акварел, но имаше области, от които нищичко не разбираше, макар да отказваше да го признае. За сватбата Тайлър ми подари акциите от Драмънд и макар че Дейвид много обичаше парите, побесня, защото са мои. Все замисляше някакви зашеметяващи планове за големи удари. Накрая взе, че купи една картина и сам си повярва, че е неоткрита творба на Тициан. Експертите го отрекоха категорично и това така го смаза, че получи инфаркт. Аз вече бях решила да го напусна, но не можех да го направя в такъв момент.

Останах да се грижа за него през последната година. До сетния си дъх разправяше, че е жертва на ужасен заговор. Все повтаряше: „Когато истината излезе наяве, няма да можеш да си преброиш парите“. Пък и трябваше да си вярва, защото бяхме ипотекирали абсолютно всичко, за да купим картината.

— Има ли вероятност да е бил прав?

— Не. След като почина, дадох платното за химически анализ. Някои от съставките в боите изобщо не са били известни по времето на Тициан. Дейвид не даваше и да се издума за такъв анализ. Страх го беше. Продадох картината за една десета от парите, които той беше дал. И платих дълговете. Оттогава се опитвам да направя своя кариера. Отново станах Ив Драмънд, тъй като вдовицата на Дейвид Флечър не би се радвала на кой знае какво уважение сред хората на изкуството. — Тя въздъхна. — Горкият Дейвид, той бе нещастен също колкото и аз.

— Искаш да кажеш заради другите?

— Кои други?

Люк се постара гласът му да прозвучи съвсем небрежно:

— На първата ни среща ти намекна, че в живота ти е имало и други мъже, освен съпруга ти.

— Това смущава ли те?

Той сви рамене.

— Била си негова съпруга, не моя. Нямам право да ти държа сметка. Само че... ме интересува.

— Е, други не е имало. Кълна се. Забрави какво съм казала тогава. Чувствах се тъй унизена, бях готова да измисля какво ли не само и само да запазя поне мъничко гордост. Истината е, че освен теб и съпруга ми други мъже в живота ми не е имало.

Той се усмихна, Ив зарови пръсти в косата му, приближи лицето му и го обсипа с целувки.

— Откак установих, че бракът ми е нелепо недоразумение, имах чувството, че никога няма отново да се обвържа. — Тя се изсмя подигравателно. — Живеех си безметежно сред картини и статуетки. Мъжът не можеш да го пратиш на химически анализ, за да си сигурен, че не е фалшификат.

— Останал бях с впечатлението, че дядо ти почти ви е сватосал с Пери.

— О, твърде бързо се отказа.

— Защо?

— Не знам. Не ми е казвал.

Тя не прояви желание да разисква този въпрос и Люк се вгледа в лицето ѝ.

— Какво се случи онази нощ? — попита Ив. — Ти отиде ли на срещата или първо получи писмото?

— Писмото ми го дадоха там — предпазливо отвърна той. Не знаеше колко трябва да каже в този миг. Нещо му подсказваше, че все още не е настъпил моментът да разкрие участието на Пери.

— Кой ти го даде?

— Не видях лицето му. Беше тъмно.

— Сигурно ужасно си ме намразил! Тогава ли надраска върху писмата ми „мръсница“?

— Нищо не съм драскал. Някой беше влязъл у нас и всичките ти писма и подаръци бяха изчезнали.

Ив го погледна смяяно.

— Тайлър? Не е възможно!

— Друг път ще говорим за това.

— Точно така. Тази вечер ще ти повтарям само, че те обичам. О, Люк...

— Защо ме наричаш така?

— Ти поиска така. Вече си Люк Хармън.

— За теб не. За теб всичко си е както когато бях Джон Бакстър.

Ив замълча и той се втренчи тревожно в нея.

— Не — заяви тя накрая. — Не е същото и никога няма да бъде същото. Люк, мили мой, разбери! — Тя го улови за ръката. — Ние сме съвсем други хора. Много години живяхме разделени и животът ни е променил. Селското момче, което бе част от мен, се е превърнало в суров, предпазлив, дори може би жесток мъж. Колкото и да се обичаме, вече не сме част от едно цяло, не знаем почти нищо един за друг. Всеки си има свой живот, свои тайни. Не можем да върнем времето. Трябва да продължим оттам, докъдето сме стигнали. Мога да обичам Люк Хармън само затова, което е сега, а не да си въобразявам, че е някой друг.

Той прекара ръка през косата си. В думите на Ив имаше истина и това го притесни. Мечтата, че всичко ще си бъде постарому, се пропука. Тя сякаш прочете тревогата му и поклати глава.

— За теб аз съм Ив Драмънд, но години наред името ми беше Флечър. Аз нося отпечатъка от този брак.

— Това няма значение — възрази шепнешком Люк. — Важното е само, че отново сме заедно. — Прегърна я, преди тя да успее да възрази. — И че все още се обичаме.

— Аз ще те обичам цял живот, Люк!

Той я притисна до себе си, започна да я целува, повтаряше името й и твърде скоро думите станаха излишни.

Когато Ив отново заспа, Люк се изправи и наметна копринения си халат. Преоткриването на любовта не му бе дало възможност да обмисли новината, която Ив му съобщи. Новината, че Тайлър е негов баща.

Тази мисъл го развълнува, но не предизвика болка, а просветление. Сходството помежду им винаги е трептяло някъде в подсъзнанието му и винаги е било в дъното на враждата помежду им. Не изпитваше жал към стария, само горчивина заради миналото. Спомни си мъничката снимка на майка си, представи си милото лице. После видя как Тайлър я отпъжда заради детето, тяхното дете. Как му се искаше той да е тук сега, за да усети гнева на отхвърления си син.

Люк седна пред старото огледало на Ив и се втренчи в образа си. Приликата бе очевидна, не толкова в чертите, колкото в духа. През последните десет години лицето му бе придобило непоклатимата суровост на Тайлър.

Изправи се внезапно и отметна завесите. В стаята нахлуха първите лъчи на зората. Ив се размърда и го погледна, окъпана в светлина. Люк прекоси стаята и я грабна в обятията си с благодарност, че мракът е победен. Тя бе дошла да го спаси.

Трябваше да мине още цял ден, преди да се разотидат гостите. За Люк и Ив тези часове нямаха край. Двамата правеха всичко възможно да не се забелязват. Именно това накара Люк да съобрази, че Пери и лейди Вивиън също много старательно се избягват, което обясняваше чий е бил другият силует в стаята на господин Драмънд снощи.

След обядта в неделя гостите започнаха да си стягат багажа. Ив и братовчед й си тръгнаха първи. Въпреки че се сбогуваха твърде

учтиво, личеше си, че Пери е нервен, тъй като не успя да поговори насаме с домакина.

По здрач Люк остана сам. Дълго разлиства вестниците, без да разбере нито дума. Не осъзнаваше, че е цял в слух. Нещо трябваше да се случи, нещо, което да покаже, че не е сънувал. Най-после доказателството дойде — по чакъла изскърцаха гуми, входната врата се отвори, икономката нададе весел вик и смехът на Ив огласи къщата. Сърцето на Люк заби лудо, той излезе в коридора и в следващия миг отново я прегръщаше.

— Мислех си, че никога няма да дойдеш — прошепна той.

— Не можах да се измъкна от Пери. Постоянно ме заливаше с какви ли не въпроси. Дали ще успея да те размекна... Ще промениш ли решението си за дивидентите... Не знаех какво да отговоря...

— Трябвало е да му кажеш истината. Всъщност изобщо нямаше нужда да си ходиш. За какво беше този театър?

— Защото известно време трябва да сме дискретни.

— Дискретността да върви по дяволите.

— Но нали още утре цял Лондон ще говори само за това?

— Ами нека. — Люк вече разкопчаваше блузата ѝ.

Влязоха в стаята ѝ, събличаха се, гонеха се, замерваха се с дрехите си и се смееха като деца. Накрая Люк я събори на леглото и я облада със страстта на момче, за първи път усетило вкуса на любовта. После, когато първите вълни на желанието отминаха, Ив се зае да го прельстява бавно и изкуително, за да падне след това в обятията му, жадна за себеотдаване, досущ като момичето, което той помнеше.

В съзнанието му се бореха противоречиви мисли и чувства. Искаше да я притежава изцяло, ала в същото време желаеше тя да си остане една мечта — непостигната мечта, към която вечно ще се стреми. Това бе странно желание, защото въпреки прозорливостта и умението му да се бори с живота, той си бе простодушен по природа, по-спокойен, когато е изправен пред черно-белите краски, отколкото пред нюансите.

По едно време Ив се унесе в ръцете му и попита със сънена усмивка:

— Какво правиш?

— Обичам те. Обожавам те. Боготворя те...

Възхищението му обаче сякаш я притесни и тя отвори широко очи.

— Недей да ме боготвориш, Люк. Само ме обичай.

— Ти си най-прекрасната жена, която е живяла на този свят.

— Само преди ден ме беше обявил за най-подлата.

— Сгреших.

— Да, както грешиш и в момента. Не ме издигай на пиедестал. Не прави от мен идол, аз съм обикновен човек. Гледаш ли ме постоянно през розови очила, после ще ти бъде непоносимо трудно да проумееш, че съм си съвсем земна и грешна. И тогава отново ще се обърнеш срещу мен, а аз ще заплатя за това.

Но Люк не чуваше. Душата му изпитваше нужда да обожава Ив. С годините тази необходимост се бе превръщала в жестокост. Но сега всичко свърши и той отново можеше да бъде самия себе си.

Запуши устата й с целувка.

На сутринта Люк се обади в офиса и втрещи служителите си със съобщението, че си взима няколко дни почивка, може и повече. Госпожа Грейс Алардайс, изключително експедитивната му секретарка, получи инструкция да го беспокои единствено в краен случай.

— И наистина случаят трябва да е краен — наблегна той.

— Господин Хармън... Добре ли сте? — попита притеснена тя.

Люк се засмя и щом затвори, подхвърли на Ив:

— Мислят, че съм полудял. И са прави. Но само истински нормалните могат да се разболеят от такава благословена лудост.

— О, ти си станал и поет!

— Вече ми се струва, че всичко е възможно. — Двамата излязоха да се разходят и Люк пое с пълни гърди лятната свежест. — Свободен съм! — извика той и преметна ръка през рамото на Ив. — Светът се роди днес и ние с теб сме единствените му обитатели!

— Мили мой, чудесно е да те гледам тъй щастлив, но започвам да се плаша. Рееш се във висините и се страхувам, че ще паднеш от много високо.

— Защо пък трябва да падам? Ти си при мен и това решава всичко. Нито дума повече. Сега ще те заведа на старите места.

— Жалко, че няма да видим Меган — рече тя, когато навлязоха в гората. — Кога каза, че е починала?

— Няколко дни след като с теб се разделихме за последен път. Нещо в гласа му я накара да го погледне.

— Мисля, че е крайно време да ми кажеш какво премълчаваш — заяви твърдо тя.

Вървяха мълчаливо сред потънали в зеленина дървета и спряха на закътана полянка.

— Като пристигнах тук, заварих посрещани — започна Люк. — Не знам колко бяха, но по ударите и ритниците изглеждаха четирима или петима. Добре се справиха.

Последва смразяваща тишина и Люк усети как истината постепенно прониква в съзнанието й. Тя вдигна ръка, но преди да докосне челото му, се отдръпна.

— Те ли... — Нямаше сили да изрече страховете си.

— Окото ми пострада тогава — завърши вместо нея Люк. — Свършиха си работата и пъхнаха писмото ти в ръката ми. Прочетох го чак в болницата. Ив... — Той я прегърна, защото тя бе скрила лице в шепите си.

— Господи, аз съм виновна за всичко! — проплака тя.

— Разбира се, че не си виновна ти. Не си могла да знаеш какво ще се случи. Не плачи, мила. Всичко това отдавна свърши.

— Как би могло да свърши? — с ужас промълви тя.

— Свърши в мига, когато се намерихме отново. И щом се обичаме, няма никакво значение.

— Никога няма да прости това на Тайлър.

— Ив, не беше Тайлър. Беше Пери.

Тя го изгледа смяяна, после категорично поклати глава.

— Не е възможно, Люк. Та той беше ученик.

— Ученик, но не като другите.

— Ти видя ли го?

— Никого не видях. Беше ужасно тъмно. Но пък чух идиотския му смях. Чудесно се забавляваше.

— Люк, грешиш. Трябва да ми повярваш. Тайлър беше суров и безмилостен, мразеше те, въпреки че си му син, а може би именно заради това. Той бе напълно способен да извърши такова нещо. Но Пери... никога. Аз го познавам. Той не може да убие и муха.

— О, разбира се! Но той е от хората, които изпитват удоволствие да стоят и да наблюдават как някой страда, защото той е заповядал така. Казвам ти, че съм сигурен. Чух смеха му.

— Не би могъл да знаеш какво точно си чул. Винаги си ненавиждал Пери, макар и без основания, и стоварваш цялата вина върху него. Но това са пълни измислици.

— Така ли мислиш? — попита той и в гласа му се прокраднаха първите признания на гнева. — Именно защото бях сигурен за Пери, обвиних теб. Ти постоянно отлагаше бягството, докато най-после той пристигна в Драмънд Лий. Всичко се връзваше.

— Било е абсолютна случайност. Обясних ти, чаках да наближи рождения ми ден. Разбирам, че тогава си се объркал, но сега трябва да погледнеш истината в очите. — Той не отвърна и Ив го изгледа настойчиво. Като си помисля как се държа Тайлър с мен... Не разбираш ли, че е много по-логично да е той?

Люк се обърна рязко и отрони през зъби:

— Който и да е бил, той довърши баба ми. Когато тя дойде в болницата и видя как са ме подредили, получи удар.

— Спомена, че Тайлър дошъл на погребението...

— Да. Тогава ми предложи петте хиляди лири. Първо отказах. После се прибрах вкъщи и заварих всичко обърнато с главата надолу. Обадих му се и го уведомих, че цената се е удвоила. Не съм имал намерение да те продавам, Ив. Просто всичко ми беше все едно.

— Не мога да те обвинявам, че си взел парите. Но не разбираш ли, че това потвърждава участието на Тайлър?

— Според мен потвърждава, че не е бил той — продължи да упорства Люк. — Тайлър не беше от хората, които съжаляват за постъпките си. Но ако е заподозрял, че Пери е действал зад гърба му, би се опитал да купи с пари чистата си съвест.

— Ти си твърдо убеден, че е бил Пери, така ли? Нищо, че няма логика. Тайлър не би дал писмото ми на някакъв ученик.

— Не, мисля, че го е дал на някой от слугите, а Пери е подслушвал зад вратата. Съвсем в негов стил. Тайлър заминава с теб за Швейцария, Пери подкупва слугата, пъха писмото в джоба и отива в селската кръчма да намери някой за мръсната работа. Ив стисна раменете му и го погледна право в очите.

— Люк, всичко това е плод на омразата ти към Пери. Как не проумяваш — в дъното на всичко е бил Тайлър?

— А ти защо не проумяваш, че е възможно да е бил и Пери?

— Защото е абсурдно. — Тя въздъхна и наклони главата му, докато челата им се опряха едно в друго. — Би било ужасно, ако двамата мъже, които са ми най-близки на света, се окажат врагове.

Заболя го, но премълча. Има време, ще я накара да прозре истината за милия си братовчед.

— Хайде да сменим темата. Имаме да обсъждаме толкова неща... Като се оженим, тук ли ще живеем?

Тя не отговори веднага, продължаваше да върви с наведена глава. Люк се учуди, но не се уплаши. Бракът им му се струваше толкова естествен, че не се бе замислял за възможен отказ.

— Люк, нека оставим сватбата за по-нататък — рече тя след малко.

— Какво искаш да кажеш? Ние трябва да се оженим. — Той я прегърна. — Годежът ни продължава вече десет години. Не мислиш ли, че е предостатъчно?

Тя се усмихна:

— Не трябва да прибързваме.

— Какво има да чакаме?

— Може би трябва първо да се опознаем.

— Обичаме се цели десет години. Какво повече ни трябва?

Толкова време загубихме, сладка моя. Нека не губим повече.

Ив му се усмихна нежно.

— Знаеш ли, ти си бил ужасно романтичен?

— Аз? — извика възмутено той.

— Да, ти. Смяташ, че просто ще продължим оттам, където сме спрели. Сякаш нищо не е било. А аз имам нужда да се уверя, че ме обичаш такава, каквато съм сега. Иначе нямаме избор. Не разбиращ ли?

— Единственото, което разбирам, е, че ако не се омъжиш за мен, животът ми няма да има смисъл. Не прави това, Ив. Ужасно дълго живях без теб. Това не би могло да продължава повече. Нищо не може да промени любовта ми към теб. Абсолютно нищо! Ясно ли ти е? За мен ти си всичко. Имам нужда от теб. — Изведнъж Люк сякаш обезумя от страх. — Не знам как бих могъл да те накарам да ми повярваш.

— Но аз ти вярвам. — Тя притисна лицето му до гърдите си. —
Щом се нуждаеш от мен, не мога да ти откажа. Любов моя...

ШЕСТА ГЛАВА

Избягаха. Заминаха за Шотландия точно както искаха преди години. Измъкнаха се от къщи, без да ги види и чуе никой и се мушнаха в колата на Люк.

Е, някои подробности не бяха съвсем същите. На мястото на ръждясалата таратайка сега ги чакаше ролс-ройс, който ги откара до летището.

— Споменах на госпожа Картър, че няма да ни има известно време, но тя май се досети — с усмивка подхвърли Люк в самолета, отпивайки от шампанското.

— Така ми харесва повече — въздъхна щастливо Ив. — Без любопитни погледи... Защо постоянно си гледаш часовника?

— Пресмятам след колко време ще си легнем.

— Ами зависи от брачната церемония — хитро се измъкна тя.

— О, няма да издържа дълго — изръмжа той и я прегърна.

— Първо трябва да си намерим хотел. Май събъркахме, дето не си направихме резервация.

— Така ще е по-весело.

На летището в Единбург наеха кола и тръгнаха да си търсят хотел. Улучили бяха годишния фестивал на изкуствата и навсякъде беше претъпкано. Все пак в една странична уличка откриха малко хотелче.

— Госпожица Макгрегър — собственик и управител — представи се набитата жена на средна възраст при receptionта. — Ако имате нужда от нещо, обадете ми се. За фестиваля ли сте дошли?

— Не, ще се женим — отвърна, без да се усети Люк и в следващия миг съжали за откровеността си.

Жената се ухили и отсече:

— Значи, две стаи.

Люк отвори уста срещу тази нелепа идея, но видя, че Ив клати отрицателно глава и замълча. Надменната самоувереност, натрупана в

многобройни финансови удари, се сблъска с неумолимия шотландски морал и той се призна за победен.

— Благодаря — съкрушен отвърна той.

В очите на Ив танцуваха весели пламъчета, но тя запази самообладание, докато госпожица Макгрегър ги поведе по стълбите. Нейната стая се оказа приятна и безупречно чиста, само дето леглото наистина не бе предвидено за двама. След минута Люк звънна по телефона и щом чу гласа му, Ив избухна в смях.

— Аз съм на горния етаж — забороти възмутено той. — И мога ли да попитам какво смешно има.

— Ами ти си смешен — рече Ив, като едва си поемаше въздух.

— Искаше всичко да е както щеше да бъде тогава и ето, става точно така. — Тя отново прихна, а Люк изръмжа.

Щом обаче слязоха в скромното ресторантче, настроението му взе да се възвръща. Великолепният печен еленов бут и малцовото уиски, най-хубавото, което бе пил досега, постигнаха своето.

Дългоочакваната нощ най-после настъпи и Люк храбро се шмугна в стаята на Ив, макар че преди това се огледа дали коридорът е празен. Толкова беше абсурдно да се прави на ученик на стари години, но като че ли започваше да свиква. Озова се вътре и жадно се нахвърли на годеницата си.

— Целуни ме още веднъж — подкани го тя и многозначително изви вежди, — че знае ли човек с колко време разполагаме.

— Надявам се, не очакваш да си тръгна — сопна се той и изгледа скептично тясното легло. Ще трябва да се справим някак си. — Той отново впи устни в нейните, ала замръзна. Някой чукаше на вратата.

— Трябва да оправя леглото ви за през нощта — оповести госпожица Макгрегър отвън.

— О, не е нужно... — почти проплака Ив.

— Това ми е работата.

Люк изсумтя ядно, а Ив бързо го набута в банята. Отключи на собственичката и тя се засути насам-натам из перфектно подредената стая. Ив застана на стража пред банята, небрежно облегната на вратата, готова да отбие всякакви атаки.

След като хвърли последен поглед на стаята, сложила ръце на хълбок, госпожица Макгрегър най-после излезе, но не се стърпя и подвикна весело:

— Вашето легло ще е готово след десет минути, господин Хармън!

— Утре си тръгваме — отсече Люк на излизане от скривалището, пуснал в ход последните останки от достойнството си.

— Иначе ще полудея.

Ив се подсмихва.

— Остави на мен. Имам план.

Целуна го за лека нощ и го отпрати.

За Люк настъпи една непоносима нощ. Не можеше да си намери място, мяташе се и пъшкаше, чак призори се унесе. На сутринта гласът на Ив по телефона малко го ободри, но моментално изпадна в нова безсилна ярост, защото тя заяви, че излиза и ще закъсне за закуска.

— Къде отиваш? Ще дойда с теб.

— Не.

— Ив, какво става?

— Ще разбереш.

Той слезе долу и съобщи на миловидното момиче, заело мястото на целомъдрената собственичка, че си заминават веднага след закуска. После седна в ресторантa, вперил очи във входа. Госпожица Макгрегър изникна на секундата и го поздрави с твърде неуместна усмивка:

— Как сте, господин Хармън? Добре ли спахте?

— Чудесно, благодаря.

— Да ви сервирам ли закуската или ще изчакате дамата?

— Нямам представа кога ще дойде — каза кисело той.

— В такъв случай ще сервирам.

Храната бе прекрасна. Домашна овесена каша с огромно количество сметана, после бекон с яйца, последван от наденички с доматен сос, всичко това пригответо от някой превъзходен майстор на истинските закуски. Люк яде колкото сили имаше, без да поглежда към празния стол на Ив. Госпожица Макгрегър го наблюдаваше с нескрито съчувствие и носеше нови и нови блюда.

Най-после Ив се появи и сякаш му просветна. Със загадъчна усмивка тя се запъти право към администраторката. Двете се впуснаха в оживен разговор и за най-голям ужас на Люк по едно време момичето взе да прелиства книгата за резервации и записа нещо вътре.

Чак тогава Ив влезе в ресторантa и забърза към масата.

— Къде беше? — попита я той, още преди да наближи.

— Правих планове.

— Платил съм сметката и им казах, че заминаваме веднага.

— Така ли? Аз пък току-що резервирах стаите за още три седмици.

Ив усмивчиво го потупа по гърба, защото той се задави с кафето. Опита се да протестира, но се закашля още по-силно.

— Ако позволиши да се доизкажа — прекъсна го Ив, — можем да плащаме стаите, но не сме длъжни да спим в тях. Регистрирани сме тук както си му е редът, а къде сме и какво правим си е наша работа.

— Намерила си хотел?

— Ще видиш.

Двамата се втурнаха да се пригответят. Оставиха част от багажа, за да не предизвикват подозрения и се пъхнаха в колата. Първо се отбиха в кметството и определиха деня на сватбата. Когато излязоха навън, Люк я погледна преливащ от щастие и се оставил тя да го води.

Постепенно градът се изнiza край колата, лъхна ги свеж въздух и пътят залъкатуши сред все по-диви места. Пресякоха селца, където времето отдавна е спряло. Заобикаляха неподвижни кристалночисти езера. В далечината синееха хълмове, а по-нататък се извисяваха планински склонове и колкото по се приближаваха към тях, толкова по-сурови и недостъпни ставаха те. Люк нямаше представа къде отиват. Беше му все едно, нали Ив е до него.

Най-накрая пристигнаха в малко село, кацнало на брега на огледално бистро езеро, където Ив попита за пътя и след това продължиха още две-три минути.

— Спри тук — изкомандва тя, когато стигнаха нещо като главна улица, и изхвърча навън.

Почука на една къща, сякаш открай време бе живяла тук. Отвори възрастна жена, двете размениха няколко думи и Ив взе голям ключ от ръката ѝ. Люк успя даолови само „господин и госпожа Смит“.

— Тези две седмици ще живеем в Тисъл Котидж — поясни Ив пред изумения му поглед, като се върна при него. — В туристическата агенция поисках да наема някоя отдалечена виличка, те вдигнаха телефона и всичко се уреди за нула време.

— Ти си фантастична!

— Не бързай, още не си я видял. Предупредиха ме, че е доста нецивилизована.

— Ти му мисли. Аз съм си израснал по такива места.
Ив се усмихна и стисна ръката му.

— Едва ли ще забележа, щом сме заедно.

Къщичката бе сгушена в самия край на селото, оттатък започваха ливадите. Каменният под бе застлан с шарени парцалени черги. Лъснатите мебели бяха от массивен бук, а през огромния прозорец проблясваше езерото.

— Казва се Лох Катрин — поясни Ив.

— Прекрасно е! — възклика той и зарови лице в косата ѝ.

— А точно зад него...

— После ще ми разкажеш. — Той вече се бе заел с копчетата на блузата ѝ.

— Люк, не трябва ли първо да...

— Не! — категорично заяви той и я целуна. Имаше чувството, че е минала цяла вечност откакто я бе докосвал за последен път. Жадуваше за тялото ѝ. Устните му галеха лицето ѝ, а ръцете му припряно я събличаха.

— Къде е спалнята?

— Не знам.

— Хайде да я потърсим, че не издържам повече.

Улучиха още с първата врата. Мамещото легло заемаше почти цялата стая. Двамата се хвърлиха върху искрящите от белота завивки.

Беше невероятно отново да се почувства част от нея, да вкуси топлината и сладостта ѝ, да усети как разпалва желанието ѝ. Това бе дива, примитивна, незабравима любов, възможна само между хора, уверени в любовта на другия. Пръстите на Ив все по-силно се вкопчваха в гърба му, той проникваше все по-дълбоко в нея и екстазът ги разтърси в един и същи миг.

Като отвориха очи, се спогледаха задъхани и смутени, усетили, че са се докоснали до нещо неподозирano и нетленно. Усмихнаха се и отново се притиснаха един в друг.

— Умирам от глад — обади се след известно време Люк. — Мислиш ли, че хазяйката ни е заредила хладилника?

— Знаеш ли, трябва да ти призная нещо много важно — започна сериозно Ив с наведена глава. — Може би трябваше да ти го кажа по-рано. Но все пак, може и да не е чак толкова късно, не сме се оженили

още... — Тя усукваше края на чаршафа. — И... Ако това промени решението ти, аз ще те разбера...

— Ив, какво искаш да кажеш? — прекъсна я той, наистина изплашен.

Тя го погледна дяволито.

— Люк, аз дори и яйце не мога да сваря.

В първата секунда той едва не избухна от ярост. Бързо се овладя. Никога не трябва да позволява грубата първична сила да взема връх в душата му и да застрашава крехкото им щастие.

— Имаш късмет, страшен готвач съм. Меган ме е учила. Казваше, че истинският мъж не трябва да бъде безпомощен. За мен е чест да ви пригответя нещо за ядене, госпозище!

Направи чай и сандвици и ги отнесе в спалнята. Лакомо им се нахвърлиха и като проглътна последния залък, Люк въздъхна:

— Страхотна си! Идеята ти е велика.

— Ммм... Кажи, че съм най-умната!

Вместо отговор Люк я събори върху леглото и започна да я целува нежно. Почти веднага Ив заспа, преметнала ръка през рамото му, а той за седен път се възхити на способността ѝ да се унася за секунди. Въпреки че външно изглеждаше самоуверен и непоколебим, именно той бе по-неспокойният от двамата. Често по цели нощи размишляваше, докато Ив заключваше проблемите в дълбините на мозъка си до сутринта и се отдаваше на блажен сън.

По същия начин само след час тя ококори очи, бодра и кипяща от енергия. Седна на колене, разпери ръце, отметна глава назад и блажено се протегна. Щедрата слънчева светлина я обля и позлати копринената ѝ кожа.

Люк обгърна с длани тънката талия и скри лице в гърдите ѝ. Ухаеше на сън, на младост и на щастие.

— Цяла вечност не съм те целувал.

— Години... А толкова много те искам, Люк. Целия!

— Само кажи. На разположение съм. Ще направя всичко, каквото пожелаеш.

— А знаеш ли какво желая?

— Разбира се. Искаш да се насладиш на любовта. Ето така...

Съвсем бавно той плъзна устни по гърба ѝ, настъпвайки полека към гърдите ѝ. Ив простена и косата ѝ го погали, а дъхът ѝ

погъделичка ухoto му.

— Да... Точно така...

Той я положи на леглото, тя измърка доволно и се опита да го придърпа върху себе си, но той усмихнат поклати глава.

— Всичко по реда си.

— Не, Люк, сега!

— Още не съм свършил.

— Но аз не мога да чакам! — протестира тя полу на шега.

Люк продължи да разхожда устни по тялото ѝ и Ив тръпнеше от изгарящото докосване. Погали я по вътрешната част на бедрата и тя направи същото, намигна му и прошепна:

— Играта е за двама, нали?

Веднага усети, че е успяла. Люк простена и потъна в канещата плът.

Искаше всичко да вземе и всичко да даде, искаше да се слее с нея завинаги, защото така е отредила съдбата.

След закуска на другия ден двамата излязоха да се поразходят из селото и да се запознят с хазяйката — скромна усмихната женица, която щом зърна изисканите дрехи на Ив, се притесни още повече. Като излязоха от мрака вътре и се потопиха в яркото слънце. Люк проумя, че единствено с Ив може да оцени светлината.

През трите седмици край езерото Лох Катрин имаха два-три дъждовни дни, но в съзнанието на Люк остана само щедрото слънце, което изливаше златната си благодат по безбрежните зелени поляни и хълмове. Не се срещаха с никого, погълнати единствено от любовта.

Само едно събитие помрачи щастието му. Неочаквано Ив получи писмо от Пери, без Люк изобщо да знае, че му е писала и това му напомни за тайните, до които тя не го бе допуснала. Нищо не попита, а и тя нищо не каза.

— Знаеш ли, че току-що се любихме за седемдесет и втори път, откакто сме дошли чук? — заяви в просънища Люк една сутрин.

— Ама ти ги броиш!

— Не мога да се сдържа. Но помня всеки път поотделно.

— Ммм... За мен всичко е една безкрайно дълга любов. Като си помисля, че само преди няколко дни животът ми беше тъй сив и безсмислен...

— Щастлива ли си с мен, Ив?

— Не съм подозирала, че е възможно да бъда толкова щастлива.
— Тя потрепери. — Страх ме е. Това не може да траеечно.

— Защо?

— Защото никой няма право на такова щастие.

— Глупости. Намерихме се отново и нищо няма да ни раздели!

Часове по-късно Люк се пробуди съвсем и я видя как внимателно изследва картина на стената. Малкият акварел в тъмни тонове представляваше долина по време на буря и от самото начало не му хареса.

— Все си мисля да я махна оттам — обади се той, когато Ив я взе в ръце. — Прекалено е мрачна.

— Аз пък си мислех, че веднага надушваш добрите сделки. Ако е това, за което си мисля, нашата хазияка изобщо не е бедна.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Според мен художникът се нарича Ръшмор Селкърк.

— За когото е известно, че...

— ... е шотландски акварелист, умрял преди сто и петдесет години. Неуморим развойпрах. Животът му преминал в пиянство, хазарт и жени, а също и в бягство от кредиторите. Картините му обаче са изпълнени с нежност и красота. Прочули са се дълго след смъртта му. Творчеството му се оценява изключително високо, но произведенията му са твърде малобройни. Дни наред гледам този акварел, но все не мога да повярвам, че ще имам такъв късмет — да открия истински Селкърк.

— Хайде, скъпа. Звучи любопитно, но си е чиста фантазия. Дори и аз виждам, че не струва пукната пара.

Ив обаче настоя да отидат при хазияката и госпожа Камерън разказа, че картина била на дядо й, който пък я получил от своя дядо.

— Не че я искал, ами момчето дето я нарисувало му дължало пари, та платило с няколко картички.

— Искате да кажете, че има още? — извика Ив.

— Аха. На тавана май се търкалят една-две. Важно ли е?

— Може да се окаже много важно.

Госпожа Камерън се разтършува и измъкна две картини, увити в стари вестници. Ив се втренчи жадно в тях и успя да различи подписа

на художника в десния ъгъл на едната. Явно хазяйката им бе чувала за Селкърк точно колкото и Люк.

Ив се впусна да ѝ обяснява историята, но възрастната жена само клатеше глава и повтаряше:

— Не, от тези цапаници нищо не става.

Ив не се предаваше, приличаше на хрътка, тръгнала по следата.

— Ако са истински, може да струват няколко хиляди лири. Мога ли да се обадя по телефона?

Слисана, госпожа Камерън кимна и след минута Ив вече говореше с Лондон. Люк я наблюдаваше, очарован от оживлението ѝ. Само се питаше как ще преживее разочарованието.

Хазяйката му намигна и предложи „по една гълътка“, докато чакат.

Ив затвори сияеща и се присъедини към тях, но няколко минути по-късно телефонът звънна. Госпожа Камерън подържа слушалката на ухото си и смяяна заяви, че някакъв човек тръгва веднага от Глазгоу, за да види картините.

— Александър каза, че ще се свърже с посредника си в Глазгоу.

— А кой е този Александър? — намеси се Люк.

— Един приятел, търговец на картини в Лондон. Беше очарован от новината, но заръча да не прекалявам с вълнението.

— Прав е, скъпа. Всички мечтаем да открием заровено съкровище, но най-често съдбата е против.

— Добре, добре, подигравай се. Ще видим кой ще се смее последен.

Посредникът пристигна след около час, разгледа картините и връчи на госпожа Камерън чек за дванадесет хиляди лири. Люк ѝ помогна да седне на стола и ѝ сипа още една „гълътка“, после доля и на себе си. Ив тържествуваше, а бизнесменът в Люк бе възхитен.

— Значи такава си била в действие? — подхвърли той вечерта в леглото с чаша шампанско в ръка.

— Ммм... Тръпката си я биваше. Не съм истински специалист, не бих могла сама да докажа автентичността на картините, но се случва и да надуша откритието.

— Дванадесет хиляди лири ей така от небето! Наистина невероятно. Да имах няколко като теб в офиса си...

— Работата не е в парите, Люк! Макар че искрено се радвам за госпожа Камерън. Изпитвам неописуема радост, когато открия нещо истински красиво, за чието съществуване никой не е подозирал.

— Горе-долу като удоволствието, което изпитвам аз, когато те докосвам.

Люк издърпа чашата ѝ. Остави я на пода и доближи ръката ѝ до устните си.

СЕДМА ГЛАВА

Два дни преди сватбата се върнаха отново при госпожица Макгрегър в Единбург и тя ги увери, че всичко си е точно както са го оставили. С въздишка, но без да протестира, Люк взе ключа от стаята си и се отправи нагоре.

На вечеря Ив заяви, че все още не е решила как да се облече за случая.

— Чудесно — рече веднага Люк. — Утре ще щурмуваме магазините.

— И двамата?

— А защо не?

На другия ден в един луксозен бутик той се отпусна във фотьойла, изненадан от себе си, но изпълнен с решителност. Ив се остави в ръцете на продавачките и всеки пет минути се появяваше в нов тоалет. Люк опита да изкаже някакво мнение, ала скоро разбра, че не е в свои води и се отдаде на мълчаливо съзерцание. А Ив беше прекрасна. Притежаваше някакво особено излъчване, някаква мекота и финес, които се отразяваха и на дрехите. Това бе нещо повече от красота, повече от чар.

Накрая изборът бе сведен до три рокли.

— Коя ти харесва най-много? — обърна се тя към него.

— Всичките ми харесват.

— Но, скъпи — разсмя се Ив, — аз не мога да облека три неща едновременно.

— Все ще се намери случай да ги сложиш.

— Но те са безобразно скъпи.

— Още по-добре.

Този ден бе един от най-щастливите в живота му. Вървяха по улиците хванати за ръце, той я засипваше с подаръци, купуваше каквото му хрумне, искаше да й даде всичко, както бе мечтал преди много години. Погълнат от радостта си, не забеляза сянката, която все по-често проблягаше по лицето й.

На нея самата ѝ бе трудно да назове какво точно я притеснява. Защо ѝ се струваше, че нещо в лицето на Люк неприятно ѝ напомня за Дейвид, когато се любуваше на предполагаемия Тициан? Това бе алчен, хищен поглед. И макар че в никакъв случай не би посмяла да окачестви така погледа на Люк, очите му излъчваха не само любов, а чувство за собственост. Натрапчивите мисли я отвеждаха към другото лице на покойния ѝ съпруг — когато всички надежди се сринаха в праха. Сърцето ѝ се преобрърна. Молеше се Люк никога да не страда така.

Този едър дързък мъж ѝ изглеждаше болезнено уязвим с твърдата си увереност, че над тях ще има само безоблачно небе. Искаше ѝ се да му внущи, че това е грешка, но той бе глух за предупрежденията.

На другия ден в ритуалната зала Люк сложи халката на пръста ѝ и я назова своя съпруга. После взеха самолета за Лондон. Кацнаха малко след полунощ и шофьорът на Люк ги очакваше. Когато пристигнаха в Драмънд Лий, нощта почти превалаща, а Ив вече спеше, положила глава на рамото му. Люк я притискаше нежно и от време на време погалваше с устни челото ѝ.

Пренесе я на ръце до леглото и тя се унесе отново.

На сутринта се протегна и щом отвори очи, той я прегърна.

— Трябва да отивам на работа — рече тихо. — Ще се видим довечера. Хайде, спи.

Малко по-късно я събуди телефонът.

— Иви? — развлнувано извика Пери. — Слава богу, че си се върнала. Трябва да те видя.

— Да, много ти благодаря, Пери, прекарах чудесно — с ирония подхвърли тя.

— Разбира се, честито, радвам се за теб — нетърпеливо въздъхна братовчед ѝ. — Но виж, Иви, наистина е много важно. Трябва да те видя още днес. Не можеш ли да дойдеш до Лондон?

— Ти си непоносимо разглезено хлапе — рече през смях тя. — Добре. След някой и друг час ще съм при теб.

— Каня те на обяд в „Пипистрело“.

Ив се качи в спортната си кола и пое към Лондон.

„Пипистрело“ бе един от най-луксозните ресторани, красивите и елегантни жени не бяха рядкост, но все пак множество погледи се

впериха в нея, щом влезе. Пери й махна от масата в ъгъла.

— Скъпа, изглеждаш невероятно — възклика той и я целуна. — Това нова рокля ли е? — Пери никога не пропускаше тоалетите.

— Да, купих си я от Единбург. — С радост видя, че любимият ѝ аперитив вече я очакваше. Вдигна чашата.

— Така и предполагах. Изльчва никакъв наивитет.

— Не си ме довел тук да обсъждаме гардероба ми, нали? Какъв ти е проблемът? Хайде, кажи на сестричката си.

Пери изпъшка.

— Какъв е обикновено?

— Пари! — Тя махна с ръка към блъскавата обстановка. — Виждам, не се храниш с бедняците.

— Какво значение има един обяд повече или по-малко? Освен това, именно тук трябва да те видят, за да повярват, че преуспяваш.

Като потвърждение Маркъс Лейн мина край масата им, кимна старомодно към Ив, но изобщо не удостои с поглед Пери и не си направи труда да спре при тях.

— Поне половината от присъстващите не могат да си позволяят обяд в този ресторант — рече заговорнически братовчед ѝ, — но и не могат да си позволят да не бъдат видени тук.

— Пери, какво става?

— Фалит, миличка! Стопроцентов фалит. Освен, разбира се, ако не докопам отнякъде двеста хиляди лири.

— Колко?!

— Знаеш, че имам нужда от пари — каза тихо той, като приближи глава.

— Да, знам, но чак толкова! Пери, какво си направил?

— Нима има значение? Обеща да ми помогнеш, но изчезна и съвсем забрави за моите тревоги. Иви, отчаян съм! Трябва да ми помогнеш!

— Но аз няма откъде да взема двеста хиляди лири? Не разбираш ли?

— Единственото, което разбирам, е, че ако не ги намеря, следващата ни среща ще е направо в затвора.

Ив го погледна ужасена.

— Какво искаш да кажеш?

— Рискувах няколко пъти. — Той сви рамене. — Нищо особено. Всички го правят, просто аз нямах късмет.

— Как така си „рискувал“?

— Купих акции с пари на клиентите, а сега не мога да ги върна.

— Господи, Пери, какъв си глупчо!

— Знам, знам, Иви, заклевам се, никога няма да се повтори, само този път ме измъкни. Не би искала да ида в затвора, нали? — молеше се той, пуснал в ход всичкия чар, на който бе способен.

Ив за малко да отговори, че има нужда от добър урок, ала старото чувство за отговорност и покровителство към братовчед ѝ бе все още твърде силно и тя само поклати глава.

— Не можеш ли да получиш нещо от къщата?

— Вече опитах. Дори и въздухът вътре е ипотекиран.

— А акциите в „Драмънд“? Би могъл да ги продадеш...

— Не и за толкова.

— Ако добавя моите?

— Иви, не четеш ли вестници? — проплака Пери. — Откакто съпругът ти обяви, че няма да има дивиденти, акциите паднаха главоломно. Доведе ни до просяшка тояга. Но, предполагам, това теб не те засяга.

Тя се усмихна замечтано пред спомена за нежния и грижовен Люк. Но притесненото лице на братовчед ѝ я върна към действителността. Пропастта между нейното щастие и неговото отчаяние я изпълни с чувство за вина, независимо че той сам си бе навлякъл проблемите. Но това бе Пери, нейният Пери, който винаги е бил неин приятел, дори брат, който я ободряваше и развеселяваше, когато целият свят бе потънал в мрак.

— Мисля си — започна колебливо той, без да я поглежда, — ти не би ли могла, искам да кажа, той едва ли помни всичко, което ти е подарявал.

— Пери! Как ще тръгна да продавам подаръците му!

— Извинявай, извинявай. Не ми обръщай внимание. Не се чувам какво говоря. Иви, страх ме е! Имам по-малко от седмица, ако не успея, ще ме дадат под съд и ще ме пратят в затвора. Няма да мога да го понеса. — Гласът му рязко загъръхна и той изтри очи. Сълзите бяха съвсем истински.

Ив поглеждаше въздуш.

— Недей, Пери. Има нещо, което бих могла да направя.

— Не, няма надежда. Загубен съм. Той никога няма да ти позволи да ми помогнеш. Той ме мрази, Иви! Ако разбере, че имам проблеми, ще ти забрани да ми помогнеш и ще се наслаждава на страданието ми.

— Може би ще е по-добре да не му казвам — бавно отвърна Ив.

— Много ми е неприятно, но не виждам какво мога да направя. Слушай, не се тревожи. Нужни са ми няколко дни, но ще се опитам да събера парите. — Протегна се над масата и стисна ръката му. — Ще бъде нашата малка тайна.

Люк видя колата на Ив в гаража и си отдъхна. Прибрала се беше значи. Преди час му се бе обадил Маркъс Лейн. Уж по работа, но всъщност искаше да разкаже за обядта си в „Пипистрело“.

Сега, като погледна колата, осъзна колко щеше да се притесни, ако още не се бе върнала. Мразеше се, защото не можа да се стърпи и докосна капака да провери скоро ли се е прибрала. Студен беше, слава богу.

По стълбите се питаше дали ще му каже, че още на първия ден е хукнала да се среща с Пери и за един страховит миг му хрумна да ѝ постави капан, все едно, че нищо не знае. Но бързо се опомни. Дните на подозрение са погребани. Ив е неговата съпруга, която обича и уважава. Щом влезе вътре и видя усмивката на лицето ѝ, всичките му съмнения се изпариха. Разтвори ръце, тя се хвърли на врата му и той я притисна към себе си.

— Цял ден съм си мислел за теб. Едва дочаках да се прибера. — Целуна я и подхвърли: — Поклюкарствахте ли си с Пери на обяд?

— Да — отговори Ив и Люк се опита да си внущи, че напрежението в гласа ѝ е само плод на фантазията му. Веждите ѝ се извиха и тя попита с хитра усмивка: — А ти откъде знаеш, че съм обядвала с него? Следил ли си ме?

— Не е необходимо. Маркъс Лейн е клюкар и половина.

— Разбира се, той беше там. Пери ми се обади сутринта и ме покани на обяд. Няма защо да се тревожиш, Люк.

— Че аз не се тревожа — заяви непринудено. — Естествено, че ще ти се иска да се видите, макар и да не мога да кажа, че ми е особено

приятно... — Той се спря. — Нямах това предвид. Как е той?

— Добре.

Спогледаха се като през пропаст. Люк с радост си спомни за подаръка, който ѝ носеше. Извади кутийката от джоба си и ѝ показва отворената си длан.

— Имам нещо за теб.

— О, толкова ме глезиш! — упрекна го през смях Ив и хукна към огледалото да се види със златното колие. Възклицианията ѝ прозвучаха малко пресилено, защото се стараеше да запълни тишината, в която името на Пери щеше да кънти оглушително.

Люк сложи ръце на раменете ѝ и се вгледа в кадифената ѝ кожа. Опита се да отпъди мисълта, че докато е купувал колието, тя е обядвала с Пери. Държали са се за ръце. Не, Маркъс се е объркал.

— Дори и целия свят да ти подаря, пак няма да е достатъчно.

Два дни по-късно Ив се обади на братовчед си.

— Намерих ги.

— Иви, скъпа! Благословена да си хиляди пъти. Никога няма да мога да ти се отблагодаря.

— Можеш, можеш. Не се забърквай повече в такива каши.

— Да, да, разбира се — механично обеща той. — Къде си?

— В Лондон. Мога да дойда веднага и да ти дам чека.

— Милата Иви! Съвсем в твой стил. Ами, ако офейкам с парите? Тя се засмя.

— Не и с моите.

— Права си. Не бих го направил. Но ти трябва да имаш някаква гаранция. Настоявам. Аз ще се погрижа за това. Ще можеш ли да дойдеш у дома след няколко часа? Не искам да сме в офиса.

— Не може ли да е по-скоро? Имам среща с Люк и не искам да закъснявам.

— Час и половина. ЧАО.

Той обаче закъсня с тридесет минути и Ив вече си гризеше ноктите от нетърпение. Не искаше да обяснява на Люк, че е била с Пери. Чувстваше се ужасно неловко. Реши твърдо да не се вижда с братовчед си известно време. Беше започнало да ѝ се струва, че вече не е чак толкова сигурна в Пери.

Най-после колата му се появи и Ив зърна, че той не е сам.

— Кого си довел?

— Моя адвокат, разбира се. Той ще бъде свидетел на подписа ти.

— Много ли време ще отнеме? Люк ме чака.

— Добре. Ще бързаме. Работата е там, че не можеш просто да ми връчиш чека, защото ревизорите ще се усъмнят. Трябва да мога да обясня откъде са дошли тези пари. Най-лесното е да си купиш акции на тази стойност. А след това ние ще ги прехвърлим към...

Той се впусна да обяснява финансия механизъм, който ще задейства, и Ив загуби нишката.

— Борсовите агенти винаги ли така си гонят собствената опашка? — попита развеселено.

Пери се ухили.

— Аха, съвсем точно го каза.

— Но нали това бил най-лесният начин!

— Ами да. Другите са къде-къде по-умопомрачителни.

— Добре. Хайде да почваме.

Пери даде знак на адвоката и той извади от куфарчето си папка с документи.

— Това са удостоверенията за прехвърляне на акциите — поясни Пери. — Първо подпиши тук, после тук и накрая тук.

Ив се подписваше припряно, а след нея и адвокатът.

— Това ли е всичко?

— Това е. Иви, наистина не знам как да ти благодаря.

— Остави. Трябва да бягам.

Влезе в офиса на Люк в момента, в който той нервно поглеждаше часовника си.

— Извинявай — рече тя и преди той да успее да зададе някакъв въпрос, добави: — Хайде да се прибираме у дома.

В колата Люк вдигна стъклото, отделящо ги от шофьора и я прегърна. Ив усети топлите му нежни устни и се отпусна. Тази вечер обаче единението им няма да бъде като преди, защото тя има тайни от него.

Ив вложи цялата си любов в целувката. Опитваше се мълчаливо да му внуши, че го обича, независимо от постыката, която със сигурност би го ядосала. Но той не трябва никога да научи.

Изведнъж тя осезателно почувства дълбочината на пропастта помежду им.

„Защо не мога да споделя с теб? — извика отчаяно душата ѝ. — Защо не можеш да разбереш? Защо не мога да бъда такава, каквато ме искаш ти? Люк, любов моя... Прости ми!“

ОСМА ГЛАВА

Госпожа Алардайс влезе в кабинета на Люк и приседна.

— Ще започна с лошата новина. Пери Драмънд отново е усмихнат. Говори се, че е успял да се справи с дълговете си.

Тя знаеше за враждебността на шефа ѝ към Пери, но не и за причините. Днес обаче Люк просто вдигна рамене.

— Как е намерил пари? Някаква информация? — подхвърли безучастно.

— Уви, не. Моят човек в банката твърди, че абсолютно всяка финансова институция в радиус двеста километра му е отказала заем. Очевидно си е намерил личен Дядо Коледа.

— Значи, изиграл е някой нещастник. Това може да ни свърши работа някой ден. Ти се ослушвай. — Ала Люк говореше автоматично. Щастието, което му бе донесла Ив, бе известило на заден план жаждата за мъст. — Каза, че това било лошата новина. Да не би да има и добра?

— Да, както поръчахте, следя внимателно пазара за бижута и ако сте експедитивен, имате възможност да притежавате една наистина великолепна колекция от диаманти, която току-що се е появила. Състои се от огърлица, гривна, пръстен, обеци и егрета.

Люк се усмихна.

— Ще си призная невежеството. Какво, по дяволите, е егрета?

— Наниз, който се вплита в косата.

Тя извади снимка на бижутата, подредени върху черно кадифе. Люк подсвирна и се втренчи в тях, а госпожа Алардайс отново се запита как сировият,ечно мрачен шеф се превърна в такъв сърден усмихнат мъж. Люк улови погледа ѝ и се засмя, отговаряйки на безмълвния въпрос.

— От брака е. Може би и вие трябва да опитате още веднъж.

— Не, благодаря. Един път напълно ми стига. Да уведомя ли търговеца, че проявявате интерес?

— Кажете му, че искам бижутата още днес.

— Цената е триста хиляди лири.

— Обадете му се веднага.

Кутийката се озова на бюрото му още същия ден и той ликуващ тръгна към къщи. Въпреки че досега беше засипвал Ив с подаръци, това бяха просто дрънкулки. Тези диаманти са нещо съвсем друго, наистина недостижимо.

Ив лежеше в спалнята и четеше някаква книга по живопис. Денят бе топъл и тя бе само по ефирен комбинезон. Но копнежът на Люк да види лицето й, като отвори кутията, се оказа по-силен от влечението, което изпита мигновено.

— Нося ти сватбен подарък — оповести той.

— Пак? — засмя се тя. — Вече имам четири.

— Това бяха само импровизации. Истинският е тук. Изненадата си я бива. Приготви се.

— Добре. Готова съм — заяви през смях тя, седна на колене и се направи на сериозна.

Люк напрегнато се взираше в изражението й, когато тя зърна диамантите. Забеляза как за части от секундата се вкамени.

— О, Люк, божествени са! Господи! Но ти не трябва да ме глезиш така. Имам толкова хубави неща. Не ми трябват повече.

— Но аз имам нужда да ти ги подарявам. Искам целият свят да разбере, че никоя жена не е била обичана толкова много.

— За това не са необходими диаманти. Дай ми сърцето си.

— Аз съм ти го дал и то много отдавна, но това го знаем само ние с теб. Хората ще съдят по диамантите.

— Но защо трябва хората да научават...

— Защото така искам — заинати се като дете. — Какво лошо има в това да искам всички да научат, че те обичам? — Той закопча огърлицата и я заведе при огледалото. — Проблемът при теб е — започна той, като й се любуваше, — че все още ме смяташ за един от прислугата. Но аз доста съм се издигнал, мила моя. Вече мога да си позволя, каквото ми скимне.

Очите й го стрелнаха в огледалото.

— Затова ли ми направи този подарък? Да ми докажеш колко си се издигнал?

— Ив, какво става? Мислех, че ще те зарадвам, а ти само ме упрекваш.

— Зарадва ме, разбира се — отвърна Ив, влагайки цялата си убедителност. — Това са най-красивите бижута, подарявани някога на жена.

Но вече беше късно. Моментът бе отлетял. Очакваше го с такова нетърпение, а Ив развали всичко. Заболя го. Истински го заболя и не се чу какво казва:

— И трябва да са, ако се съди по цената им.

На секундата съжали за думите си, но не се извини. Едва забележимата хладина на лицето й го вбеси още повече.

— Добре, няма нужда да казваш нищо — сопна се той. — Беше вулгарно, но аз съм си вулгарен. Така натрупах парите си. Решавам, че желая нещо, отивам и си го взимам. Не изскачам от мрака като деликатния ти братовчед. Атакувам в гърдите и атакувам жестоко, защото съм прост, груб и вулгарен. Е, и? Ти винаги си го знаела, нали?

— Люк, моля те... Нищо не съм искала да кажа.

— С думи може би не, но тези леко извити вежди? Нали така дамите изразяват неодобрение? — Знаеше, че трябва да спре, но разочарованието бе прекалено силно. — А ти си истинска дама, Ив!

Тя пребледня като платно и започна да разкопчава огърлицата.

— Не я пипай! Аз съм простак и държа жена ми да показва какво съм й подарил.

— А аз съм дама и няма да търпя заповеди! Не желая да се превръщам във витрина на твоето богатство. Аз съм твоя съпруга, а не коледна елха. Предпочитам най-евтиното цвете, стига да си отишъл в магазина сам. Как ги купи тези диаманти? По телефона? Или дори и това го свърши секретарката?

Той мълчеше и гледаше изпод вежди как тя сваля гривната и прибира всичко обратно в кутията. Затвори я и се обърна към него в очакване на още по-дива ярост. Видя само болка и сърцето й се обърна. Инстинктивно разтвори ръце, но той не помръдна, сякаш от страх да не го удари.

— Не гледай така — тихо рече Ив. — Аз те обичам.

— Сигурна ли си?

Тя обгърна врата му. Люк стоеше като вкаменен, но тя нямаше намерение да му позволи да се измъкне и нежно притисна устните си в неговите. Той почувства какво цели и още в първия миг разбра, че

няма да може да издържи на сладостните тръпки, които се разливат по тялото му.

— Не се съпротивлявай, Люк. Искам те.

Копнежът му, който през последните дни не бе затихвал нито за миг, се разгоря с небивала сила. Да, тя можеше да прави с него, каквото си поиска.

Люк плъзна длани под копринената материя и усети топлината и уханието на кожата ѝ.

Тя разкопча ризата му и промуши пръсти да го докосне.

— Ив! — простена той.

Остави се в ръцете ѝ и тя продължи да го съблича с омайваща чувственост. Когато ризата му падна на пода, Ив обсипа с целувки раменете, гърдите, корема. Люк съмъкна презрамките и разходи очи по съвършеното ѝ тяло. Цялата тази красота е негова, ала дори и в този миг, когато тя го прельстяваше, той знаеше, че може би никога няма да покори духа ѝ. А колко дълго се бе лъгал, че ако тя е в обятията му, никога вече няма да има самота.

Страстта разсея напрежението помежду им, но не реши проблема. Повече не споменаха случката, но беше ясно, че и двамата продължават да мислят за нея.

— Възнамерявам да дам официална вечеря, за да те запозная с моите партньори — заяви Люк след седмица.

— Мислех, че вече съм се запознала с всички през онзи уикенд — рече с усмивка Ив.

— Но тогава още не бяхме женени. Ти беше просто една от поканените. Сега ще си домакиня и аз ще бъда горд с теб. — Той я целуна. — И за да те зарадвам, ще поканя дори и братовчед ти.

Тя се засмя и извика престорено сериозно:

— О, Люк, толкова съм ти задължена!

Веднага се зае с подготовката, определи местата на гостите, с готовачката обсъдиха менюто, дори си купи рокля специално за случая, не защото нямаше подходяща, а защото знаеше, че Люк ще се зарадва.

— Прекрасно! — ахна той, като я видя. — И сякаш е създадена за диамантите. Тъкмо ще имаш повод да ги сложиш за първи път.

— Не! Не искам да рискувам. Те трябва да стоят в банков сейф в Лондон.

— Ще ги занесем после. Искам да ги сложиш. Не ти купувам подаръци, за да стоят заключени. Няма да започваме отново, нали?

— Не, но... Имам и по-подходящи бижута. Онези сапфири, дето ми ги купи в...

— Диамантите са по-хубави — заинати се на шега той, за да прикрие разочарованието си. — Не забравяй, това са моите бизнес партньори. Въпрос на чест е съпругата ми да блести като полилей.

Ив въздъхна, но преди да възрази, видя твърдостта в погледа му.

— Добре, ще ги сложа, щом настояваш. Просто не ми се щеше да рискуваме.

— Дано това да е причината, Ив — рече тихо Люк и излезе от стаята, преди тя да успее да отвърне.

Люк Хармън се ползваше със славата на човек неподвластен на емоции и внезапната му сватба стана сензацията на деня. Никой не искаше да пропусне възможността да го види със съпругата му, така че откази нямаше и гостите наброяваха петдесет души.

Ив бе по-блестяща отвсякога. Дълбоко изрязаната бяла копринена рокля разкриваща изящните ѝ рамене, а диамантите, коитоискряха зашеметяващо, ѝ придаваха неземна красота.

Люк я наблюдаваше очарован, но забеляза, че все пак нещо липсваше, нещо не бе наред. Може би заради онзи телефонен разговор, който тя прекъсна набързо, веднага щом той влезе при нея. Или може би се дължеше на напрежението, което не успяваше да прикрие.

Когато посрещаше гостите в изискания си дом, изправен до очарователната си съпруга, в душата на Люк цареше непознат досега смут.

Той всячески се опитваше да не обръща внимание на потиснатостта си, но не би могъл да пропусне нервността на Ив. Усмивката ѝ бе прекалено лъчезарна, гласът ѝ — неестествено весел. Всеки път, когато вън изскърцвала гуми, тя подскачаше. Очите ѝ стрелкаха ту вратата, ту него. Искаше му се да я прегърне нежно и да прошепне: „Каки какво те тревожи и аз ще го оправя!“.

Но не би могъл да го стори, защото дълбоко в него пулсираше страхът, че причината за притеснението ѝ е в самия него.

Тогава на прага застана Пери и пръстите на Ив се сплетоха конвулсивно, преди да пристъпи към него и да го дари с пресилена усмивка. Люк също се приближи и си наложи да протегне ръка на врага си. Изобщо не чу какво си казаха. В съзнанието му завинаги се запечата тържеството на Пери, когато пълзна студените си змийски очи по диамантите. Нямаше съмнение — зад учтивата усмивка той се смееше с пълно гърло.

— Прекрасни са, Иви. Някой шейх ли прельсти?

— Диамантите са сватбеният ми подарък — заяви сковано Люк.

— Разбира се. Не съм искал да ви засегна. Иви знае, че съм безвреден, нали, сладурче?

Люк стисна юмруци, за да се овладее. Дразнеха го не само обръщенията. Имаше безпогрешното усещане, че нещо не е както трябва. За разлика от предишния път, сега Пери бе спокоен, самоуверен и великодушен. Можеше да бъде и заради разрешените финансови проблеми, ала Люк бе сигурен, че има и друга причина.

Преди да се присъедини към останалите. Пери още веднъж хвърли развеселен поглед на диамантите и в същия момент Ив съобщи припряно:

— Семейство Питърсън пристигат. Трябва да отидем да ги посрещнем.

Нощта се влачеше като безкраен кошмар. Люк се виждаше отстрани в ролята на безупречен домакин. Другата част от съзнанието му наблюдаваше Ив. Усещаше присъствието й във всеки момент, следеше изражението й, с кого говори. Красотата й го изгаряше, но подозрението тлееше в сърцето му и вгорчаваше дори и неговата безумна любов.

По едно време Пери се надигна и заяви:

— Е, трябва да тръгвам. Утре ме чака много работа.

Ив отиде да го изпрати до колата и Люк с усилие потисна желанието да я последва. Отговаряше механично на въпросите и начаса забравяше какво е казал.

Когато излезе да се сбогува с Денза и Вивиън, Ив все още разговаряше с братовчед си. Люк се опита да не напряга слух, но съвсем, без да иска дочу смеха на Пери.

— Изобщо не е трябвало да се притесняваш. Обещах ти, че няма да те издам, а винаги си държа на думата. За нищо на света няма да ти

подлея вода, особено като се има предвид как хитро го изигра...

Люк нямаше представа как изтряя до края на вечерта. Последният гост си замина след цяла вечност и двамата се прибраха в спалнята. Той затвори вратата зад себе си и подхвърли с леден глас:

— Май забравих да те поздравя за това колко хитро си ме изиграла.

— Люк, не обръщай внимание на приказките на Пери. Той... Той не трябва да се възприема на сериозно.

— А значи най-после го проумя! Но това не ти пречи да въртиш игрички зад гърба ми, нали?

Страданието, което се появи в очите й за малко да го размекне, но той стисна зъби.

— Искам да знам за какво ти е обещал да не те издава и какво толкова го забавляваше. Казвай, Ив! Крайно време е да си кажем истината.

— Добре — съгласи се с въздишка. — Не съм искала да навредя на никого, но може би вече трябва да ти кажа всичко.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Всичко започна от диамантите — рече Ив и докосна шията си.
— Разбираш ли, те бяха мои.

— Естествено, нали ти ги подарих? — Подсъзнателно усещаше, че тя му казва нещо ужасно, нещо, което ще го накара да стовари яда и болката си върху целия свят. Но в момента мозъкът му отказваше да приеме думите й.

— Това бяха моите диаманти. Наследих ги от майка ми — продължаваше Ив. — Държах ги в сейф, но преди време ги продадох.

— Чакай, не разбирам. Защо не си ми казала, че ти трябват пари?

— Не можех, ти не обичаш Пери...

— Какво общо има тук Пери, по дяволите!

— Парите ми трябваха за него. Имаше много сериозни проблеми.

Истината го бълсна в гърдите като скала. Той шумно пое въздух.

— Значи така си е платил дълговете този никаквец! Ти си го направила! Продала си бижутата заради него, а после аз взех, че ти ги купих. Нищо чудно, че се пушкаше от смях.

— Когато ми ги донесе, изпаднах в ужас. Знаех колко ще се ядосаш. Не исках да правя това, Люк... Такова страшно съвпадение... И после ти настоя да ги сложа тази вечер, аз се опитах да те разубедя. Знаех, че Пери ще ги познае. Обадих му се и го помолих да мълчи. Не исках да ти причинявам болка.

— Не си искала... — Той мълкна и се втренчи в нея. — Ти си ме измамила! — заяви бавно. — Още първата вечер, когато дойде при мен да ме молиш за дивидентите, защото си без пукната пара. Всичко е било една голяма лъжа...

Ив бе разкопчала огърлицата и диамантените висулки трепкаха в ръцете й като сребърен дъжд.

— Никога не съм казвала, че съм без пукната пара.

— Каза, че ако си имала пари, нямало да дойдеш.

— Казах, че не разполагам с пари в наличност. И това си беше самата истина. Диамантите бяха единственото нещо, което притежавах, освен акциите. Не ми се щеше да ги продавам. Може би си предпочитал да бъда без пукната пара, за да упражняваш властта си над мен. Но аз дойдох само за да поискам дивиденти, защото считах, че така е справедливо.

— Внущи ми, че се молиш за себе си. А си се молела заради него!

— Не е вярно. Пери не ме беше упълномощил да обсъждам делата му с теб. Люк, той ми е братовчед. Просто му служих.

— Продала си това и го наричаш услуга? — Той сграбчи огърлицата и я тикна пред очите й.

— Трябваше да му помогна. Не мога да допусна да иде в затвора. Заложил пари на клиенти! — изпусна се Ив и в тишината, която последва, осъзна какво стана.

Люк се усмихна катанински и кръвта й се смрази.

— Пари на клиенти, а? — повтори той. — Много интересно.

Тя го погледна с ужас, защото усещаше, че в момента запаметява информацията за бъдещо отмъщение и прошепна:

— Господи, що за човек си ти?!

— Току-що научих. Аз съм пълен глупак. Повярвах ти неведнъж, а два пъти.

— Люк...

— Сега вече всичко е ясно. Пери е човекът, когото наистина обичаш. Заради него се омъжи за мен, нали? Той беше в ръцете ми и ти си решила, че ако съм заслепен от теб, ще можеш да го защитиш. Дори си продала единственото, което притежаваш, за да му отървеш кожата.

— Никога не съм била влюбена в Пери! Знам, че си въобразяваш... — Думите й увиснаха във въздуха.

— Въобразявам си, така ли? Я погледни това! — Той посочи белега, който изпъкваше още по-силно на пребледнялото му лице. — То не е измишлотина, а реалност, както е реалност и това, че съпругата ми заговорничи с човека, който ме обезобрази. Колко трябва да обичаш един мъж, за да ме мамиш така?

— Не съм те мамила!

— Не съм достатъчно изтънчен за твоите префинени представи за морал... Разликата между премълчаването и заговора ми се

изпълзва. Можех и изобщо да не науча, ако не бях толкова наивен, че да се чудя как да те зарадвам. А през цялото това време ти си се надсмивала. Той също ми се надсмива и скоро цял Лондон ще ме сочи с пръст.

— Теб само това те интересува. Обвиняваш ме, че не те обичам, но всъщност ти не ме обичаш. За теб аз съм някакво украшение, което да покаже на света, че можеш да постигнеш всичко, каквото пожелаеш. И така е било от самото начало.

— А за теб аз какво съм? Средство да опазиш любовника си от собствената му глупост?

— Не мога да повярвам, че говориш сериозно.

— А трябва.

Те се гледаха хладно и злобно като врагове.

— Щом наистина мислиш така, ние с теб нямаме какво повече да си кажем. По-добре си върви.

Люк излезе мълчаливо и веднага осъзна, че не знае къде да отиде. Откакто се събраха отново, не бяха прекарвали и една нощ разделени и като влезе в студената и отблъскваща стая на Тайлър, самотата го проряза като с нож.

Легна на твърдото тясно легло и се втренчи в тъмнината, а изтерзаното му съзнание отново и отново преживяваше обидата и болката. Какво ли прави тя в момента? Дали ще се обади на Пери да му каже какво се е случило? Дали ще иде при него? Може би утре сутринта вече ще си е отишла... Той стисна железните пръчки на леглото, за да не се втурне да провери дали е още в стаята си.

После си каза, че всъщност няма никакво значение. Дори ще бъде най-добре, ако си отиде. Но при първия шум из къщата, той изтръпна и след това с часове се слушаше напрегнато, докато накрая се унесе в мъчителен сън.

Събуди се с болка по цялото тяло. Мина покрай стаята ѝ, без дори да погледне към вратата. На масата имаше само един прибор и госпожа Картър съобщи, че Ив все още спи. Люк успя да отвърне с учудващо спокоен глас, че снощи е била много уморена и не иска да я притеснява.

Не я видя и на тръгване. Денят в офиса мина в мъгла. Прибра се късно, уверен, че тя вече ще си е заминала. Икономката обаче му каза, че си била легнала по-рано.

Този път Люк се поколеба пред вратата ѝ. Толкова лесно би било да влезе и да я вземе в прегръдките си. Да усети как топлината се разлива по тялото му, да се остави усмивката ѝ да го убеди, че единствено любовта им има значение. Но мисълта, че помежду им стои Пери, го вледени. Тя не го обича. Просто ѝ е бил нужен.

Той пое дълбоко въздух, за да дойде на себе си и отмина.

Следващия ден се върна рано. Ив била на езда и той използва възможността да приbere някои свои вещи от стаята ѝ. В действията му имаше някаква ужасяваща безвъзвратност. Не можеше да си представи как биха могли да преодолеят случилото се.

След известно време я чу да се прибира и на вратата му се почука.

— Мога ли да вляза? — попита тя.

— Щом искаш.

Лицето ѝ беше мъртвешки бледо, сякаш изобщо не е спала, но гласът ѝ бе спокoen.

— Не трябва ли да поговорим?

— Ако мислиш, че имаме какво да си кажем — отвърна хладно, без да я поглежда.

— Люк, не мога да си представя, че наистина онази вечер говореше сериозно. Ядосан беше и вероятно си имал основание. Трябваше да ти кажа за диамантите, но изобщо не предполагах какво ще се случи.

— Не предположи още и че Пери ще те издаде, така ли? Ами че той е от онези, дето са готови да ухапят ръката, която ги храни. Ако не беше толкова заслепена, отдавна да си го разбрала.

— Пак ли почваш? Как мога да ти докажа, че грешиш?

— Никак. Затова дай да не си губим времето.

— Но ние не можем да оставим нещата така. Имам да ти казвам толкова много...

— Но аз не искам да слушам! Не виждам смисъл.

— Дори и за да спасим брака си?

— Брак? Не бих го нарекъл така.

Люк чу как въздухът изсвистя в гърдите ѝ.

— Намекваш, че искаш да си отида?

— Нямаме нужда от мелодрами — заяви хладно, за да прикрие страха си. — Не забравяй, утре пак ще имаме гости.

— Не можем ли да отложим посещението им? Не виждам как ще намеря сили да се срещна с чужди хора.

— Ха, тази реплика е моя — подигравателно подхвърли той. — Аз станах за посмешнище. Щом аз мога, значи и ти можеш. Ще имаш още една възможност да демонстрираш своя триумф.

— Не говори така! — извика отчаяно Ив. — Люк, моля те, престани, докато не е станало прекалено късно!

— Късно за какво? — жлъчно попита той. — Кажи ми какво имаме, че да го спасяваме?

— Мислех, че имаме любовта! — Тя отчаяно сплете пръсти.

— И аз така мислех, Ив — отвърна сковано. — Така си мислех...

Ръцете ѝ увиснаха, тя го изгледа безмълвно и излезе.

Минути преди пристигането на семейство Паркър, Люк застана пред стаята на Ив. Поколеба се и вдигна ръка да почука, но вратата рязко се отвори. Досега никога не бе чукал на вратата ѝ и Ив се усмихна с ирония.

— Добре ли съм?

— Както винаги чудесна.

Слязоха заедно по стълбите с мисълта, че тази вечер ще има примирие. Ще се усмихват, ще си говорят, ще се смеят, макар нищо да не се е променило.

Люк харесваше Анджела Паркър. Тя бе пълничка и много забавна жена и при други обстоятелства той би прекарал една приятна вечер. Но днес стоеше на тръни още щом гостите го поздравиха за очарователната съпруга и им пожелаха щастие. Никой не би допуснал, че усмивките им не са искрени.

Ив направо окупира Брайън, който приличаше на дружелюбен селски доктор, разсеян пастор или на всичко друго, само не и на безпогрешен борсов агент.

Люк опитваше да се съсредоточи в разговора с жена му, но без да съзнава се напрягаше да дочуе техния. Обсъждаха борсата и в началото той почти съжалъл Ив, но постепенно си даде сметка, че тя проявява изненадващ интерес. Брайън с удоволствие се впускаше в нови и нови подробности, а Люк слушаше все по-озадачен. Анджела го докосна по ръката, за да привлече вниманието му.

— Извини ме, не те чух — оправда се той.

— О, не мога да ти се сърдя. Тя е прекрасна! — Анджела му се усмихна сърдечно. — Когато бях малка, мечтаех да стана като нея.

— Хубава е, да.

— Господи, хубава! У нея има нещо, което се среща веднъж на милион. Не е просто красота или чар, не е дориексапил, макар че, разбира се, всичко това го има в изобилие. Ив е от жените, които превръщат мъжете в кръгли глупаци. — Тя се засмя тихичко. — Имам късмет, че единствена знам как да наглася грейката на Брайън нощем, иначе трябваше да започна да ревнувам. Виж как я е зяпнал.

В думите й нямаше и помен от завист, тя бе най-добродушното същество на света и би изтръпнала от ужас, ако можеше да предположи, как прободе сърцето на Люк.

Двамата с Ив излязоха навън да изпратят гостите и той обгърна с ръка голите й рамене. Кожата й бе тъй топла и нежна, че той с ужас почувства как отново го завладява предателски копнеж.

Колата изчезна от погледа им и Люк се дръпна като ужилен. Не искаше да я пожелава отново. Тя го измами, не с тялото си, със сърцето си и повече никога не трябва да се попада в клопката й.

Върна се в салона и незабавно си наля бренди.

— И аз ще пийна — обади се зад гърба му Ив.

Той й подаде чашата.

— Тази вечер беше идеалната домакиня. Е, можеше да обърнеш и малко внимание на Анджела, но пък Брайън няма от какво да се оплаче. — Тя бе съвсем близо до него. Усещаше уханието, което излъчваше тялото й. Имаше чувството, че му се завива свят. — Анджела много те хареса — продължи безучастно. — Каза, че си била способна да превърнеш мъжете в глупаци.

На устните й трепна усмивка и тъжно поклати глава.

— С теб обаче така и не успях.

— С мен ти винаги си правела, каквото искаш. Много добре го знаеш.

— О, да, мога да те накарам да ме желаеш. Знам точно какво искаш да направя. Защото ти само това очакваш от мен.

— Да — отвърна той с ледено студен глас, — защото ти само това ми предлагаш.

Люк рязко ѝ обърна гръб. Тя стоеше, без да помръдва, а на лицето ѝ бе изписана неутешима болка.

Но той не я видя. Ив се молеше да намери думи за още една последна молба, която да разрушат бронята от гордост и мнителност, обвила сърцето му. Душата ѝ стенеше и отказваше да приеме, че любовта им е обречена. Ала с всяка секунда това изглеждаше все по-неизбежно.

Тишината ставаше непоносима. Ив се взираше със страх в широкия непоколебим гръб. Най-накрая Люк се обърна и тя едва не извика, защото разбра, че всичко е загубено.

— В такъв случай аз си отивам — промълви, като се бореше да се овладее. — През тези няколко дни съвсем си заприличал на Тайлър. След години сигурно ще станеш досущ като него. Нямам желание да присъствам.

Люк стисна зъби. Толкова пъти си казваше, че бракът им е загубен, но все не намери сили да го произнесе на глас. Ето сега тя го направи, но вместо облекчение, той почувства прилив на непоносима болка. Но когато заговори, от нея нямаше и помен:

— Нямаш желание, но ще присъстваш! — отсече хладно. — Няма да позволя да стана за смях, защото жена ми ме е напуснала. Пери ще бъде много доволен, нали? А колко време ще му трябва, за да пусне в обръщение историята как сте ме изиграли? Няма да стане...

— Щом само това те интересува, значи съм съвсем права. Предупреждавах те да не се женим — проплака тя. — Повтарях ти да не ме идеализираш, казвах ти, че съм обикновена жена, грешна като всеки човек, но ти отказваше да чуеш, Люк! Настояваше да се държа точно както в мечтите ти. Копнееше да върнеш времето назад. А аз просто те обичам и искам да се опитам да те направя щастлив. Но на теб това не ти е нужно, защото си толкова погълнат от омразата и отмъщението, че в сърцето ти няма място за това, което аз мога да ти дам.

— Единственото, което можеш да ми дадеш, няма нищо общо със сърцето ми, нито пък с твоето. То е твърде просто и сметката е много проста. Обявил съм цената и договорът е сключен. Ти ще останеш при мен, защото аз казвам така и защото не можеш да живееш без пари, освен ако имаш и други скрити запаси. — Тя едва поклати глава. — Така, дала си на Пери всичко, което притежаваш и очакваш да

появявам, че отношенията ви са съвсем невинни. Може да съм глупак, но не чак толкова... Въпросът е приключен. Ние сме женени и толкоз. Ще имаш всичко, от което имаш нужда и съм сигурен, че ще си идеалната съпруга. Моите познати ще ми завиждат за късмета. Полекалека и двамата ще свикнем.

Ив мълчаливо се обърна и излезе. Той я проследи с поглед по стълбите и след малко чу как вратата на стаята ѝ щраква. Ключът се превъртя.

Чувстваше се изнемощял от напрежение и изтощение.

На сутринта не я видя. А когато се върна от работа, тя вече бе заминала. В стаята ѝ стояха непокътнати всичките дрехи, които ѝ бе подарил, както бижутата и диамантите. Писмо нямаше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Вън чака някакъв Сандърс — съобщи Грейс Алардайс. — Изглежда доста изпаднал, но твърди, че има уговорена среща.

— Нека влезе — лаконично отвърна Люк, без да забелязва недоизказания въпрос.

Мъжът, който застана на вратата, наистина имаше вид на жалък, но не заради облеклото, а заради някакво излъчване, което не може да се скрие дори и от най-елегантните дрехи. Той влезе, подаде визитната си картичка и седна без покана.

— Имам една работа за вас — рече безизразно Люк. — Разбрах, че финансовите разследвания са вашата сфера.

— Разполагам със сътрудници, способни да открият всичко — фалшификации, пране на пари, сметки в швейцарски банки, каквото пожелаете.

— Моят човек едва ли има сметки в швейцарски банки.

— Искате да кажете, че е почтен?

— Искам да кажа, че е разорен. Въпросът е доколко. — Люк му подаде визитката на Пери, мъжът я погледна и кимна, сякаш името му бе познато. — Искам да знам всичко за дълговете му — в какъв размер са, към кого, срокове... Най-вече ме интересува склонността да рискува на борсата пари на клиенти. Вече го е правил и за малко да го хванат, но се измъкна.

— А вие искате следващия път да го спипате?

— Искам само да откриете какво замисля и трудът ви ще бъде възнаграден щедро.

Сандърс тръгна и влезе Грейс. Държеше банково извлечение.

— Чекът не е осребрен.

Люк я погледна мрачно.

Секретарката се поколеба. Ползваше се с пълното му доверие, но през тези три месеца, откакто Ив го напусна, той бе станал толкова сприхав, че дори и тя внимаваше за всяка своя дума.

— Може би госпожа Хармън разполага със свои средства — предположи предпазливо.

— Нищо няма! Освен ако... — Отново го връхлетя ужасното подозрение, че Ив може би взема пари от братовчед си. Опитваше се да пропъди тази мисъл, но тя неминуемо се загнездваше още по-дълбоко след всеки върнат чек.

Той скочи на крака.

— Излизам.

— Но... След десет минути имате среща!

— Отменете я! — отсече той, вече на изхода. Седна в колата и пое към Оукапъл стрийт, улицата, където знаеше, че живее Ив сега. Името не му говореше нищо, но пък и той почти не познаваше крайните квартали. Скоро центърът остана зад гърба му, той спря и се втренчи в картата, уверен, че е сгрешил. Ала посоката се оказа вярна.

Пейзажът ставаше все по-отблъскващ и потискащ. Мисълта, че Ив живее тук, го изпълни в отвращение.

На Оукапъл стрийт нямаше никаква зеленина, къщите изглеждаха порутени и грохнали. Той спря пред номера, който търсеше, без да вярва на очите си. От всички стени на къщата се люпеше боя и дори от колата се виждаше, че единият прозорец е изметнат и е привързан с канап.

— Ив — прошепна той, — дотук ли те докарах!

Слезе от колата и обходи с очи имената на наемателите. Знаеше, че е на четвъртия етаж, явно таванския апартамент, но на звънеца пишеше „И. Чадуик“. Той се смръщи, беше му познато. Изведнъж се сети. Това беше моминското име на майка ѝ.

Собствената му съпруга бе отхвърлила дори и името му. Странно защо този факт го жегна много дълбоко и това го учуди.

Намръщен, натисна звънеца. Отговор не последва и Люк се приведе към вратата, за даолови някакъв звук.

— Не работи.

Той рязко се извърна по посока на войнствения глас и се озова очи в очи с едра нацупена жена към петдесетте. Тя стоеше на сред улицата с ръце на кръста и със самодоволна усмивка на садист, който има да съобщава най-лоша вест.

— Не работи от цяла вечност — информира тя и в случай, че не е разbral, добави: — Няма какво да звъниш. То на нея не ѝ и трябва.

Никой не идва, никой не се обажда по телефона.

— Откъде знаете за телефона? — В изненадата му се прокрадна известна надежда.

— Ами няма телефон — заяви жената с въздишка, сякаш разговаря с идиот. — Не че тя може да си го позволи... Няма и пукната пара. Все закъснява с наема, но си го плаща все пак...

— Вие сте хазяйката, така ли?

— Да, Томпсън — госпожа Томпсън.

— Бихте ли съобщили за мен на госпожица Чадуик?

— Да се бъхтя по тези стълби? Ти за каква ме мислиш?

Тя се заклатушка към вратата и пъхна ключа си.

— Е, значи сам ще се кача — промърмори Люк и ловко се мушна зад нея.

Към тавана стълбището ставаше все по-тясно и мръсно. На последната площадка той се препъна и опипом потърси ключа за лампата. Понечи да почука на вратата, но дръпна ръка. Мигът бе настъпил и го обзе страх. Не знаеше точно какво го плаши, може би онзи чужд непознат поглед на раздяла...

Люк стисна зъби. Не трябва да се размеква. В крайна сметка именно той има право да бъде ядосан. Той е измаменият. Ако ѝ позволи да си въобразява, че е дошъл да се моли, едва ли ще си събере багажа. Гордо вдигна глава и удари по вратата.

Чу леките ѝ стъпки и тя застана на прага по джинси и фланелка, с четка в ръка. Гледаше отнесено, сякаш все още е пред статива. После премигна и в очите ѝ проблесна нещо, което би могло да бъде и радост, но пред мрачното му лице веднага застана нащрек.

Спогледаха се и ужасните думи, които бяха изрекли, се издигнаха между тях като стена.

— Здравей, Люк — започна първа тя.

— Реших, че съм длъжен да проверя как живееш.

— Много си грижовен. Няма ли да влезеш?

Тя отстъпи да му направи път и той се озова направо в помещението, което явно служеше за хол. От мансардните прозорци влизаше много светлина, но тя само допълнително подчертаваше окаяната обстановка. Протъркан килим, разръфана дамаска по мебелите, дори единият фотьойл беше подпрян с купчина книги.

— Господи! Какво търсиш тук!

Ив си рамене.

— В Лондон е невъзможно човек да си намери квартира. Имах голям късмет, че все пак открих тази.

— Късмет ли? Но това не е нормално! Как можеш да живееш тук?

— Принудена съм.

— Имаш чудесен дом — студено отсече той. — Мястото ти е в него.

— При съпруг, който не може да ме понася?

— Виж, казах доста необmisлени неща — нетърпеливо възрази той. — Ти също. Няма нужда да си ги припомните. Настоявам да се върнеш. — Не искаше да прозвучи толкова хладно, но гордостта и болката изопачаваха гласа му.

Ив се усмихна с ирония.

— Много си великодушен, Люк.

Той почервя. Съзнаваше колко надуто са прозвучали думите му. Как да ѝ обясни, че не иска да е така? В очите ѝ се четеше само хладна насмешка и той се почувства като непохватен глупак.

— Не мога да позволя собствената ми съпруга да живее на такова място!

— Никой не знае, че съм твоя съпруга. Използвам моминското име на майка ми.

— Защо?

— Защото единствено то наистина ми принадлежи. Не мога да нося името Драмънд, не мога да се нарека и Хармън, тъй като не се чувствам омъжена за теб. Странно, но май никога не повярвах, че съм твоя жена. Дните, които прекарахме заедно, бяха прекрасни, но сега ми се струва, че от самото начало в тях е имало нещо нереално.

Люк мълчеше. Ако отвори уста, гласът му ще го изаде.

— Извинявай, не те поканих да седнеш — подхвърли непринудено, като на чужд човек. — Тъкмо щях да си правя кафе.

Скри се в миниатюрната кухничка, но Люк я последва. Тя се суетеше напред-назад и той забеляза на ръката ѝ малко червено петно.

— Какво е това? — Той хвана китката.

— Нищо. Залях се с вряло мляко...

Тя опита да се дръпне.

— Знам, не те бива в кухнята...

Веднага съжали за думите си, защото отприщиха въображението му. Мисълта, че е седяла сам-сама в това потискащо място, че е стискала зъби от болка, го потресе. Рязко пусна ръката ѝ и извърна глава, за да не види очите му.

Когато я погледна отново, тя вече подреждаше чашите и чинийките. Люк я изгледа изпод вежди и се опита да възприеме промяната в нея. И преди я бе виждал да се облича семпло, но това бе небрежно-елегантното облекло, което се купува с много пари. Дрехите ѝ в момента изглеждаха като от благотворителна разпродажба. Изтърканите джинси се впиваха в краката ѝ и той установи, че е отслабнала.

Сега осъзна защо лицето ѝ е толкова различно. Високите ѝ скули се откряваха много по-ясно, извивката на устните ѝ бе подчертана и с това бе още по-чувствена и примамлива. Нямаше грим и беше твърде бледа с тъмни кръгове под огромните очи. Обзе го неописуем гняв. Как е възможно това да се е случи с неговата Ив! После се сепна от лекотата, с която би могъл да се поддаде на изкушението и да обгърне с ръце крехкото ѝ беззащитно тяло.

— Много си отслабнала — чу резкия си глас, — не ядеш ли?

— Съвсем добре си ям. — Той започна да отваря шкафовете и чекмеджетата и Ив се развика: — Какво правиш? Махни се.

Люк грабна чантата ѝ от закачалката и обърна портмонето в шепата си.

— Как смееш? Нямаш право да ми пипаш нещата!

— Имам право да знам дали жена ми гладува.

— Аз не съм ти жена. Ако изобщо някога съм била...

— Какво-о-о?

— Люк, хайде да си кажем истината. — Въздишката ѝ изразяваше само безкрайна умора. — Ти изобщо не си ме обичал. Още в самото начало каза, че резултатът винаги трябва да е в твоя полза. Обличаше ме в прескъпи дрехи, кичеше ме с бижута, но нито веднъж не се запита какво става в душата ми. Иначе сега нямаше да си толкова смаян. Не можеш да повярваш как живея без лукс, нали. Може и да си въобразяваш, че Пери ме издържа...

— Вече не. Чудя се дали изобщо си е мръднал пръста за теб, след като така успешно докопа всичките ти пари и провали брака ни.

— Брака ни не го провали Пери. Бракът ни беше обречен от първия ден. А освен това, изобщо не съм се виждала с Пери. Ако искаш вярвай, твоя работа.

— Искаш да кажеш, че дори не е предложил да ти помогне след всичко, което направи за него?

— Това не е важно. Не разбираш ли, аз нямам нужда от помощ, нито от неговата, нито от твоята. Мога да се оправя сама. И така ми е по-добре. За първи път в живота си не се съобразявам с никого и не се стремя да се харесам. Тайлър искаше да ме направи Драмънд, Дейвид искаше да бъда неговата вечна обожателка, а за теб трябваше да олицетворявам твоя идеал за жена. Сега мога да съм си аз и от плещите ми сякаш се стовари непоносима тежест. Сега мога да дишам свободно!

— Но как живееш?

— Имам работа. Не е особено доходна, но съм спокойна и независима.

Тя посочи статива пред прозореца, на който стоеше малка картина. Люк я погледна и смиръщи вежди.

— Ти ли я нарисува?

— Не, стегодищна е. Реставрирам я за един търг. Често ми дават подобни задачи — картини, керамика, такива неща... Можеш да си мислиш, че съм луда, но това е, защото ти никога няма да ме разбереш и аз едва ли бих могла да ти обясня.

— Можеш да се прибереш вкъщи и пак да имаш всичко това. Ще правиш каквото желаеш. Няма да те спирам.

— Безсмислено е, Люк. Върнах се в света на истинската красота, далеч от фалшивия блъсък.

— По дяволите! Престани да ме тормозиш! Знаеш, че съм луд по теб.

— Луд, но не и влюбен. Дори не схваща разликата, нали?

— Ти си моя съпруга! — извика той, тъй като не намери друг довод.

— Всичко е свършено.

— Това между нас никога няма да свърши и ти много добре го знаеш. Мога да те накарам да ме желаеш повече отвсякога.

— Можеш. Но не разбираш ли, страстта не е любов...

— Значи ще трябва да се задоволим с нея.

Той я сграбчи. В първата секунда му се стори тъй дребна и беззащитна, едва не отпусна безпомощно ръце, ала магията бавно се спусна над него. Това бе неговата Ив, искаше я толкова силно, че нищо друго нямаше значение. Щастието бе в нейното тяло, макар и само за миг.

Дланите ѝ бяха опрени в гърдите му, но тя не се съпротивляваше. Изглеждаше замаяна, като че ли бавно си припомня как се чувства в прегръдките му.

— Люк, моля те... — прошепна немощно.

Вместо отговор той взе лицето ѝ между дланите си и го обсипа с целувки. Ив стоеше неподвижна и само повтаряше тихо:

— Недей... Не трябва...

— Неизбежно е. Още щом те видях... Не го ли разбра?

— Да. Разбрах го — въздъхна примирено.

В душата ѝ цареше хаос. Обичаше го толкова много, но беше безнадеждно. А сърцето ѝ се молеше за още една целувка, за още един спомен...

Той промуши ръце под грубата фланелка и плъзна показалец по гръбнака ѝ, очаквайки познатата тръпка. Тя не закъсня и окрилен, Люк я вдигна на ръце и се отправи решително към спалнята.

Едва се побраха в тясното легло. Ив бе обвила ръце около врата му и жадно го целуваше. Беше тъй прекрасна!

Мислеше, че познава всяка частица от нея, всяка извивка, всяка въздишка, но спомените му се оказаха бледа сянка на красотата ѝ.

— Искаш ли ме, Ив? — прошепна той, скрил лице в гърдите ѝ.

Тя не отговори веднага и сърцето му замря, но после тя промълви сякаш против волята си:

— Да... Искам те, Люк...

Той проникна в нея съвсем бавно, сякаш се стараеше с всяко движение да ѝ подскаже от какво е искала да се откаже. Взря се в лицето ѝ както преди, но вместо щастие видя отчаяние, прочете безброй ужасни въпроси. После копнежът надделя, тя затвори очи, изви глава назад и двамата се понесоха заедно към висините.

Дълго лежаха мълчаливо. Люк я притискаше до себе си с всички сили, а душата му ликуваше.

— Слава богу! Не закъснях много! — Гласът му секна от вълнение. — Хайде, обличай се, тръгваме.

Ив нищо не каза, той доближи лицето ѝ до устните си, но очите ѝ излъчваха някаква тъга и в миг сърцето му се смрази.

— Ив?

Предусети отговора, макар съзнанието му яростно да се съпротивляваше. Тя се измъкна от прегръдката му и бързо се загърна с хавлиената кърпа, сякаш се страхуваше да не види голотата ѝ.

— Люк, аз няма да дойда.

— Не е възможно. Това, което се случи... Ти не си се преструвала, нали? Истинско беше.

— Да, истинско беше. Ти знаеш какво става с мен, когато сме заедно. Само да ме докоснеш и се разтапям. Готова съм да направя всичко, каквото пожелаеш. Но този път не бива. Затова позволих да се случи. Исках да си докажа, че съм достатъчно силна да те отпратя, след като толкова безумно те желая. Нуждая се от тази сила, иначе не бих могла да живея без теб...

Гласът ѝ загъръхна и тя бързо се извърна.

Люк я гледаше объркано. Не е възможно! Изправи се механично и навлече дрехите си. Ив се отпусна изнемощяла на леглото и обгърна раменете си с ръце. Изглеждаше плаха, уморена и безжизнена. По нищо не приличаше на човек, дръзнал да се възпротиви на Люк Хармън. Но тя правеше именно това. В гърдите му забушуваха непоносима болка и наранена гордост. Надделя гордостта.

— Ти ме използва — изсъска яростно. — Кой ти даде това право? Трябваше да ме спреш.

— Опитах.

— Не особено убедително.

— А ти щеше ли да спреш?

Той мълчеше. После прогълътна и отсече рязко:

— Заблуди ме, че все още ме обичаш, а всъщност си правела експерименти!

— Аз наистина те обичам. А колкото до експеримента, не искаше ли и ти да докажеш, че когато съм с теб, не мога да разсъждавам трезво. Аз пък имах нужда да си докажа, че мога.

— И сега не ти трябвам повече, така ли? Пъдиш ме! Сигурна ли си, че можеш да направиш и това?

— Сигурна съм, да, защото това е моят дом. Моят!

— А докога? Колко още ще издържиш в тази дупка? Познавам те, Ив. Ти си свикнала с лукса и съвсем скоро ще ти домъчнее за него. Но недей да идваш при мен, защото с огромно удоволствие ще ти покажа вратата, както правиш ти сега.

— Ще запомня. Обещавам, че няма и да припаря до теб.

Люк стегна вратовръзката си и облече сакото. Само миг и ядът отстъпи пред отчаянието.

— Работата те правела щастлива — подхвърли той. — Наистина ли вярваш, че можеш да бъдеш щастлива без мен, Ив?

Тя поклати глава и отвърна едва чуто:

— Ще се справя.

Нямаше какво друго да ѝ каже. Искаше му се да ѝ даде пари, но тя никога не би му го простила. Тръгна към вратата, но Ив го извика и сърцето му заби до полуда. Слабостта му го ядоса още повече, но долови молба в гласа ѝ и се обърна. Ив го прегърна нежно.

— Искам да знаеш, че причината е в ей това тук. — Дланта ѝ се притисна до гърдите му.

Люк излезе, без да я поглежда.

Госпожа Томпсън се мотаеше пред входа в безуспешни опити да покаже, че не я интересува какво става в къщата.

— Колко ви дължи госпожица Чадуик? — попита грубо Люк.

— Не е платила още за миналия месец.

— Колко? — Тя му каза и той написа чек. — Ето за два месеца, искам разписка.

Вечерта Люк нагъна роклите ѝ в няколко куфара. Цял час съчинява текст, който да ѝ попречи да ги върне. Накрая измисли: „Не желая нищо да ми напомня за теб“.

Прибави разписката за наема и на сутринта ги изпрати. Би могла да вземе добри пари за тях.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люк се стресна и се събуди облян в пот. Беше пет сутринта, но той бе сигурен, че повече няма да мигне. През двета месеца от срещата с Ив всички нощи си приличаха. Болката не го напускаше нито за миг. Почти не спеше. До късно преглеждаше книжата си, дълго лежеше буден, забил поглед в тавана, после изтощен се унасяше в неспокоен сън, който винаги свършваше призори.

Все още спеше в стаята на Тайлър. Студенината и сuroвостта, които царяха тук, отговаряха изцяло на настроението му. И старият сигурно се е чувствал точно така — озлобен, самотен и никому ненужен.

Люк светна лампата и приближи масивното бюро, където стояха папките му. Извади една и седна. Беше невъзможно да се съредоточи. Буквите плуваха пред очите му и той вдигна глава. Погледът му неволно попадна на нескопосаната дърворезба по ръба на бюрото. След известно време осъзна, че се взира във вдълбнатините, без изобщо да ги вижда.

Той премигна и ги докосна с ръка. Най-неочеквано пръстите му хълтнаха в някакъв улей и несъзнателно издърпаха миниатюрно плоско чекмедженце. Обзе го детинско вълнение. Вътре имаше голям кафяв плик. Не можеше да повярва на очите си.

Отвътре изпадна снимка на жена, седнала върху каменна стена. Вятърът развяваше необуздано косата ѝ и тя се смееше на человека зад фотоапарата. Люк никога не бе срещал тази жена, но я бе виждал на десетината снимки у Меган. Това бе майка му.

В кафявия плик имаше и два по-малки бели плика. Единият бе отворен. В него имаше кичур червеникова коса, също като онзи у Меган, който като малък толкова често съзерцаваше.

Люк се взираше в находката си и не знаеше какво точно да мисли. Защо Тайлър бе пазил тъй ревниво тези реликви?

Погледна другия плик. Избелели от времето букви бяха изписали името на Хельн и няколко адреса, които бяха задраскани, освен този на

Драмънд Лий на гърба. Писмото я е следвало из пет селища, докато накрая е било върнато на подателя.

Люк го разкъса с разтреперани пръсти и прочете изповедта на баща му към майка му — изповед, така и недостигнала очите ѝ.

„Знам, че характерът ми е тежък, може би дори съм лош. И сигурно съм дори по-лош, отколкото си представям, след като отхвърлих теб — единственото красиво нещо в живота ми. Трудно ми е да призная, че съм влюбен, а ти така покори сърцето ми, че ме обзе страх. Но загубя ли те, за мен спасение няма. Скъпа моя, животът ми е тъй празен... Трябваше да мине прекалено много време, за да го разбера. Кажи, че не е твърде късно!“

Ала признанието е дошло твърде късно. Хелън не е узнала за писмото, а сърцето на Тайлър е било сковано в още по-дебела и непроницаема броня. Колко различно е протекъл животът на трима души заради едно закъсняло писмо...

Люк отново надникна в плика с кичура и този път забеляза, че към него е прикрепено малко листче с няколко нахвърляни думи:

„Петнайсети април, «Сейнт Кетринс», Лондон.

Твърде късно. Детето я е убило. А трябваше то да умре.“

Люк се бе родил в болницата „Сейнт Кетринс“ в Лондон на четириинайсети април. Тайлър бе успял да открие майка му, но е закъснял с един ден и отчаянието му се е превърнало в ненавист към сина.

Люк отпусна глава върху ръцете си. Сега вече много добре знаеше какво е изпитвал Тайлър. Сам беше станал Тайлър. Ив бе прозряла това и бе избягала.

Сандърс започна направо по същество. Сложи папката си върху бюрото на Люк и заяви:

— Разполагам с това, което ви е необходимо. Данните тук ще са достатъчни да изпратите Пери в затвора или да го изплашите до смърт. Внедрих една моя сътрудничка в офиса му. Отново е злоупотребявал с парите на клиентите, но пазарът за пореден път се е обърнал срещу него.

Люк прелисти документите и кимна удовлетворено.

— Добре свършено.

— Има и още нещо. Той бил неестествено весел, като се има предвид положението му. Може и нищо да не означава, но знае ли човек...

Люк веднага отиде в апартамента си в Лондон да проучи материалите. Нямаше и съмнение. Съвсем скоро Пери щеше да се озове в затвора. Зачуди се на какво ли може да се дължи странното му настроение. Луд ли е или продължава да си мисли, че Ив има още нещо за продан? Въпросът не търпеше отлагане.

Той вдигна телефона и набра номера на Пери.

— Добре, че си там — започна направо. — Искам да говоря с теб. Идвам след половин час.

Затвори, без изобщо да дочака отговор.

Пери му отвори със загадъчна усмивка на котарак, приготвил най-весели изненади за уловеното мишле.

— Заповядайте — измърка той. — Радвам се, че се обадихте, тъкмо се канех да ви звъня. Имам нужда от вас.

Люк огледа претенциозната обстановка — толкова изтънчена, че го караше да се чувства не на място. Но почти цял живот чакаше този миг и нищо не бе в състояние да развали удоволствието.

— Не можеш да си представиш колко много грешиш, ако си мислиш, че съм дошъл, защото имаш нужда от мен.

— Нищо подобно не си мисля — отвърна апатично Пери, — сигурен съм, че сте запланували да ми създадете неприятности, но много скоро ще се откажете.

— Неприятности е твърде меко казано. Отиваш в затвора, където ти е мястото.

— Боже мой, колко сте жесток. Как се разтреперих! — Победоносната усмивка не слизаше от лицето му. — Но нещо ми

подсказва, че няма да се стигне чак дотам.

— Няма да е зле да свикваш вече с тази мисъл. Разполагам с неоспорими доказателства и този път дори и Ив няма да може да те измъкне.

— А, да, милата Ив. Как е тя? Не съм я виждал напоследък.

— Откакто си продаде диамантите, нещо не проявяваш интерес към нея, а?

Пери вдигна рамене.

— Чух, че живеела в мизерия. Не бих могъл да го понеса!

— Може би мизерията нямаше да е толкова страшна, ако й беше върнал поне част от парите.

Пери се изкиска и Люк потръпна.

— Не сме имали такава уговорка. А и щом твърдите, че сте толкова наясно с моите финанси, отлично знаете, че съм без пукната пара. Мислех си да се обърна за помощ към вас.

— Напразно си разчитал на „роднинската ни връзка“.

— Не на нея, разбира се. Имам си друг начин да осигуря вашето участие.

Люк го изгледа с подозрение. Превзетата самоувереност на Пери започваща да го изнервя.

— И какво, по дяволите, означава това?

— Сега сме си сами и няма смисъл да играем игрички. — Изведнъж лицето му се изкриви от злоба. — Жалко, че онези не те довършиха още тогава. Ив беше моя. Тайлър ми я бе обещал. Ти нямаше право дори и да мечтаеш за нея. Нито тогава, нито сега. Ти си прост работник и нищо друго. Всичко, което имаш, е постигнато с парите на Тайлър.

— Във всеки случай, доказал съм, че се оправям с парите по-добре от теб.

— Значи имам късмет, защото сега ще ми платиш за всичко. Открил си, че не мога да възстановя парите на клиентите. И какво от това? Аз сам щях да ти го кажа. Нужен ми е половин милион и няма да е зле да побързаш.

— А представи си, че предпочета другия вариант? Ще си стоя настрана и ще се наслаждавам как гниеш в затвора...

— Тогава ще се наслаждаваш и на това как Ив гние заедно с мен. Като партньори двамата ни очаква една и съща участ.

— Не може Ив да ти е партньор! — заплашително отсече Люк.

— Да, ама е. Малко след сватбата дойде да подпише няколко формуляра. Трябаше да прикрием парите от бижутата. За щастие, тя доста бързаше и не забеляза, че един от документите я прави мой съдружник. Милата Ив! Винаги си е била лековерна.

— Жальк мръсник! — изскърца със зъби Люк. — Тя ти даде и последното си пени, а ти ѝ се отплаща по този начин.

— Уви, налагаше се — безразлично отвърна Пери. — Имам нужда от пари и сега, и в бъдеще, а ти сам казваш, че тя не притежава вече нищо. Значи оставаш ти.

Люк направи отчаян опит да бълфира.

— Сметката ти обаче е излязла без кръчмаря. С Ив се разделихме и изобщо не ме интересува какво става с нея.

Пери сви рамене и отново се усмихна.

— Ами тогава какво чакаш? Имаш доказателства. Изпрати ни в затвора. Как ли ще ѝ стоят затворническите дрехи? Все ми се струва, че няма да ѝ харесат. Въщност доста от нещата, които ще ѝ се случат зад решетките, няма да са по вкуса ѝ.

Юмрукът на Люк се стовари изневиделица върху челюстта му и Пери политна към стената. Преди да си поеме въздух, последва нов удар, и още един, и още един. Търкулна се на земята с избити зъби. Устата му беше пълна с кръв, а на лицето му бе изписан смъртен ужас. Ръцете на Люк инстинктивно се сключиха около врата му.

— Трябва да се отърва от теб сега. Веднага! — прошепна със стаена ярост и Пери направи отчаян опит да каже нещо. — Не се тревожи, няма да го направя. Трябаш ми жив, за да ми дадеш документа с нейния подпис. — В гърлото на Пери отново заклокочи някакъв звук. — О, ще го направиш... Хайде, отивай да го донесеш!

Той отпусна ръце и жертвата му се търколи на пода, като се хвана за гърлото.

— Ще ти го върна тъпкано — изфъфли безпомощно, но щом видя изражението на Люк се сви и се разпищя: — Не ме докосвай!

— Донеси документа!

— Не е тук. Държа го в сейф, в офиса. Отваря се с два ключа, другият е у адвоката ми.

— Добре, значи утре ще го отключите и ще ми дадеш документа. Ако съм доволен, ще ти платя и ще се измъкнеш и този път. Но ако се

опиташ да се направиш на хитър, хубаво запомни — ще изведа жена си от обсега на британските закони, ще предоставя доказателствата си в полицията и ще те гледам как се пържиш.

— Това е престъпление. Това ще бъде края ти.

— Може би. А може и да не е. Все никак ще изплувам. Единственото, което означава нещо за мен... — Люк се овладя. Пери бе последният човек, с когото би споделил, че нито парите, нито властта, нито отмъщението, нито животът дори, имат никакво значение, стига Ив да е в безопасност. — Ще го направя. Ясен ли съм?

Пери кимна ибавно се надигна. Очите му бяха втренчени в Люк. Изведенъж се присвиха и той запокити срещу врага си тежък кристален пепелник. Люк го видя тъкмо навреме, наведе се и удари Пери. Той се строполи въгъла, разперен като марионетка с горящи от ненавист очи.

— Това трябваше да направя още преди много, много години — подхвърли Люк и излезе, без да се обръща.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя е знаела. Това бе мисълта, която препускаше в съзнанието на Люк на път за Оукапъл стрийт. Трябва да се е досетила, че братовчед ѝ я е измамил.

— Господи, дано не съм закъснял — измърмори Люк и продължи да натиска газта.

О, защо няма телефон! Но всъщност какво би могъл да ѝ каже? Очите в очи може би ще е по-лесно.

Стигна къщата, спря и изскочи от колата. С ужас видя, че на тавана е тъмно, а когато натисна звънца, се сети, че едва ли се е намерил някой да го поправи. С всички сили натисна звънца на хазияката и не спря, докато не чу стъпките ѝ.

— Какво правиш тук? — подозрително попита тя.

— Дойдох да видя госпожица Чадуик.

— Замина. Плати ми до края на месеца и се изпари.

Люк се облегна на вратата.

— Искаш да кажеш, че се е преместила?

— Ами нали това ти обяснявам. Замина.

— Кога?

— Днес. — Със задоволство забеляза отчаянието му и добави весело: — Изпусна я съвсем за малко.

— Колко малко?

— Може би час...

— Каза ли къде отива? — В съзнанието му проблесна лъч надежда, че се е върнала в Драмънд Лий.

— Хич не я слушах какво говори. — Лицето ѝ се оживи, защото Люк извади портфейла си. — Но сега като се замисля... — Пръстите ѝ смачкаха банкнотата, която той ѝ пъхна в ръката. — Да, точно така. Замина за чужбина. Предложили ѝ работа.

Лъчът надежда угасна.

— Каква работа! Къде?

— Ами, нещо, свързано с изкуството... — подхвърли наслуки тя.
— Да, да, в чужбина, защото каза, че бърза за летището.

— Но трябва да е оставила някакъв адрес!

Без да откъсва очи от портфейла, хазайката поклати тъжно глава:

— Може би ако погледнеш горе, ще откриеш нещо. Не че имам право да те пускам, но... — Тя огледа банкнотите, които прошумоляха в шепата ѝ. — Ей сега ще донеса ключа.

Мизерният апартамент бе пуст и притихнал и без вещите на Ив изглеждаше още по-отблъскващ. Люк си спомни колко горда беше тя със своя дом и с независимостта си. Започна трескаво да отваря чекмеджетата, да надничава в шкафовете, но тя не бе оставила никаква следа, сякаш бе очаквала, че някой ще мине след нея. Ръцете му трепереха.

Не знаеше дори в коя страна да я търси.

В отчаянието си изрига кошчето, за да излезе гнева си и изведнъж забеляза някакво смачкано листче между преплетените пръчки. Разгърна го със затаен дъх. Беше банково бордери за закупуване на френски франкове. Той се втурна надолу и едва не налетя на хазайката.

— Заминала е за Франция! Спомена ли за кое летище става въпрос?

— Лондонското летище — тържествуващо оповести хазайката.

— Хийтроу или Гатуик? Трябва да знам къде да проверя първо.

Но тя не можа да му помогне. Обля го студена пот. Всяка секунда бе ценна. Поредните десет лири му осигуриха две обаждания по телефона, от които се установи, че и от двете летища има полети за Париж, но самолетът от Гатуик тръгва след час.

Той се спусна към колата. Пое към Лондон с бясна скорост, като се молеше на глас да не я изпусне. Потъне ли в Париж, ще са нужни месеци да я открие.

Неочаквано се сети за писмото на Тайлър. Как всичко се повтаряше! Без Ив животът му нямаше да има смисъл. Досущ като живота на баща му.

На таблото на летището светеше надпис: „Самолетът за Париж излиза след половин час“.

Люк хукна към залата за заминаване.

— Билета ви, господине? — Един мъж от охраната му препреши пътя.

— Няма да пътувам. Искам да проверя дали жена ми е влязла вътре.

— Съжалявам. Без билет не можете да минете.

— Само за минута! — Той трескаво се оглеждаше, но Ив не се виждаше никъде.

— Съжалявам, господине. Правилата са си правила.

Люк се затича към бюрото за продажба на билети и извади портфейла си.

— Един билет до Париж за полета в десет и половина тази вечер. Жената написа нещо на компютъра.

— Съжалявам, господине, самолетът е пълен, няма свободни места.

И точно в този момент той я видя. Ив показваше билета си на дебелия мъж, който не бе го пуснал преди малко.

Люк се втурна обратно и завика, колкото му глас държи:

— Ив! Ив!

Тя почти се бе изгубила от погледа му, но като чу името си се обърна. Лицето ѝ бе напрегнато. Ала не го видя и продължи напред.

— Ив! — Той отново стоеше пред охраната. — Пуснете ме само за секунда!

— Имате ли билет?

— Вижте, сега не мога да... Искам само да кажа нещо на жена си. По дяволите, пуснете ме!

Всеки в офиса на Люк би потреперил от този глас, но мъжът не помръдна. Времето летеше и с него си отиваше и любовта.

— Ив! Върни се, Ив!

След един непоносимо дълъг миг тя спря и се обърна. Огледа се и го зърна на входа, понечи да тръгне към него, но се поколеба. Люк я видя как тъжно поклаща глава, сякаш за последно сбогом и отново продължава напред.

— Ив, върни се! Обичам те!

Тя се завъртя отново и веждите ѝ се вдигнаха изумено. Направи няколко крачки, но спря нерешително. Люк заговори несвързано:

— Видях се с Пери! Знам какво се е случило. Ще го оправя. Всичко ще бъде наред, само се върни... Моля те! Не ме напускай! Обичам те...

Той не чуваше думите й, но отгатна името си по движението на устните ѝ и тя се понесе към него. Огромният мъж ѝ направи път и Ив се хвърли на врата на Люк.

Късно вечерта, когато вече можеха да разговарят спокойно, Ив сама подхвани разговор за Пери.

— Досещах се, че е направил нещо. Реших, че като ме няма, ще ти е по-лесно да се пребориш с него. Трябваше да ти повярвам от самото начало. Какво ще стане сега? Документът е у него, нали?

— До утре сутринта. Ще го откупя.

— Но той може би ще те изнудва?

— Не се притеснявай. Братовчед ти не е от храбрите.

— А ако все пак го направи?

— Ще заминем.

— И да загубиш всичко, което си постигнал!

— Нищо не съм постигнал. Разбрах го тази вечер. Точно като Тайлър. Заобиколен от богатство, но всъщност сам сред пустота. — Той я притисна към гърдите си. — Ще ми обещаеш ли никога да не си отиваш?

— Ще ти обещая, но трябва да ме обичаш. Много да ме обичаш... Иначе би било невъзможно и за двама ни да живеем заедно.

— Да, значи печелим. Защото аз те обичам... Толкова те обичам! Цял живот няма да ми омръзне да го повтарям.

— Ами тогава не го прави. Вярвам ти... — И тя потърси устните му.

Тялото му блажено потръпна. Само тя можеше да му достави такава наслада.

Бяха се намерили и вече нищо не бе в състояние да ги раздели.

Името на щастиято за Люк се изразяваше в две букви: „Ив“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.